

Євген Дудар

Хунта сіє

сатира і гумор

КИЇВ
РЕКЛАМНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР «ОРБІТА»
1993.

ББК У 2
Д 81

Є. Дудар. Хунта діє. Сатира і гумор. —
К.: РВЦ «Орбіта». 1993 — 144 с.

Євген ДУДАР — дотепний сатирик і блискучий виконавець власних творів — прийшов до читача з новою книжкою «ХУНТА ДІЄ». У ній — праця останніх п'яти років. Твори, які увібрали в себе всю гостроту цього періоду — періоду розпаду імперії і народження молодих, незалежних держав.

Сатирик з великою громадянською мужністю і політичною мудрістю, з властивими йому дотепом і невідкупною ширістю, підходить до найскладніших явищ нашого життя. Своім оптимізмом і силою духу запалює нас на оптимізм.

Книжка видана при співробітстві всеукраїнського тижневика «УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО» (засновник Микола ПЛАВ'ЮК), на сторінках якого сатира та гумор Євгена ДУДАРЕА друкуються постійно.

Д 4702640000—014 Без оголошення
М—93

ISBN 5 7707-4318-2

© Є. Дудар, 1993

До відома працівників
правоохоронних органів.
За вислови Вані Молдавана,
Віті Царапкіна, фуражира Ониська,
діда Тимохи, вусатої Феньки,
свинарки Астраушенко
та інших героїв цієї книжки
автор відповідальності
не несе

Б У Д Ь М О І

Добрий читачу!
Висадився я десантом на оцьому «Глацдармі».
І маю утримувати його доти... Поки не підійде мо-
лоде поповнення. Або ж сам Господь Бог не покли-
че «у відставку».

«Глацдарм», як бачиш, особливий. На ньому
точитимуться бої. Як глобального, всесвітнього
масштабу, так і локальні.

Тут буде йти війна.

За нашу молоду державу.

За нашу багатостраждальну землю.

За нашу понівечену віру.

За нашу солов'їну мову.

За наші обкрадені душі.

За наші опустошені голови.

За наші поранені серця.

І де б Ти не був, якщо еси ЛЮДИНОЮ, — про-
никнешся цими болями.

І ким би Ти не був, якщо еси достойним і чес-
ним сином свого народу. поважатимеш інший на-
род.

Чума роздорів і ненависті ще бродить по світу.
Чорні сатанинські сили провокують на чвари і війни.

Об'єднаймо ж свій розум проти глупості. Чині-
мо те, що буде, а не те, що руйнує. Шукаймо те,
що єднає, а не те, що роз'єднує. Що мирить нас,
а не сварить.

На цьому «ПЛАЦДАРМІ» я воюватиму супроти найстрашнішої хвороби віку — байдужості.

«Не бійтесь друзів, — писав Бруно Ясенський. — В крайньому разі вони можуть вас зрадити. Не бійтесь ворогів. В крайньому разі вони можуть вас вбити. Бійтесь байдужих. З їх мовчазної згоди творяться і зради, і вбивства».

«З їх мовчазної згоди»...

Задумайся на хвилину, читачу.

Чи не «мовчав» і Ти часом? Там, де треба було на весь світ волати? Чи, задля власного спокою, не тікав у життєві кушки? Щоб нічого «не бачити», і нічого «не чути»? Коли над іншими знущалися.

Пригадай, читачу. Чи не проходив Ти мовчки, коли хтось нівечив природу твоєї землі? Коли якийсь ворожий зайда, чи свій же таки упір, нишив наругу над святинями Твого народу? Над його історією?

Сполохані орли злітають в небо. Щоб у бойовому леті опуститися помстою на голови тих, хто руйструбають у бололо. Щоб тихо й спокійно пересидіти небезпеку.

Задумайся, читачу. І зваж: хто Ти?..

Воюватиму я і за чистоту побуту нашого. Не боротимуся лише проти пияків та дурнів. Бо п'яний — дурний тимчасово. І, коли тверезіє, — прозріває сам. А дурний — це п'яний постійно. І не прозріє ніколи.

Наш побут, добрий читачу, нас заідає.

Не тому, що ми «голі й босі». Великий наш пре-док Григорій Сковорода ходив босий, опирався на ціпок, мав льняну торбину, світлу голову і таян-виту, відкриту людям, душу. Нам до Сковороди, як коцому до зайця. Ми маємо забиті дурницями голови, обскубані дурнями душі, обставлений мот-

лохом побут і самі в усьому цьому стаємо мотло-хом.

Ми «не маємо часу» одне одному посміхнутися. Сказати добре слово. Зробити добру послугу. Скри-пити віру у зневіреному. Підтримати слабшого.

Ми «біжимо», «спішимо». Тому — мало грошей. Сьому — мало слави. І ніхто не скаржиться, що йому мало розуму.

Щодо тем найпікантніших, читачу, себто інтим-них. То в мене до них є кілька підходів. І кожен, на мій погляд, правильний.

З одного боку — не можна дискримінувати осо-бу. Міжнародною конвенцією визнано, що людина має усі права. Отже, вона має право й «стрибати в гречку».

З другого боку — не можна діяти за принципом «Вольному воля, а спасенному рай». Бо з такою «волею» ближче до пекла.

Народна мудрість твердить: «Якщо чоловік не любить чужої жінки, він не вартий мати своєї».

І народна мудрість застерігає: «Хто на чужу жінку зазіхає, той честі не має».

За першою мудрістю чоловік — ніби борець за волю. За другою ж — ніби задарбник...

Буде на «ПЛАЦДАРМІ», добрий читачу, і всяка всячина. Ні, я не даватиму поради, як солити огір-ки чи вирощувати редиску. Хоч життєвий досвід підказує, що зарікатися не треба. Але маю на увазі гумористичну і сатиричну всячину. Ту, на яку здатні мої скромні літературні здібності і мій куций гумористичний талан.

Сподіваюся, читачу, й на Твою добру підтримку. На Твоє правдиве слово. На Твою здорову реак-цію. На Твоє розуміння...

Наступив Новий рік. Для мене він — особливий. Не тому, що це рік півня, а я — задерикуватий, як

півень. Це рік мого невеличкого ювілею. І до цього невеличкого ювілею я отримав величезну нагороду. Нагороду, яка рідко кому потрапляє навіть раз на тисячоліття. Милосердний Господь Бог дарував мені НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ.

Своєю волею Всевишній присудив мені пережити два найглибші потрясіння. Перше — найтрагічніше — коли грім Чорнобиля вдарив у серце мого народу. І друге — найрадісніше — коли мій народ встав з рабських колін.

За цими вимірами я будую своє подальше життя. Хочу, добрий читачу, щоб і для Тебе ці виміри були в житті повними.

Піднятися з колін — це не значить бути лотосим до спринтерського бігу чи міцної ходи. Наші коліна ще трусяться від грехоцвітіння рабства.

Мусимо стати плече в плече. Окріпнули. Набралися сил. Підняти з колін тих, які не змогли самі піднятися.

Отже, будьмо наполегливими.
Будьмо терпеливими.
Будьмо розумними.
І взагалі БУДЬМО!

Завжди...

ХУНТА ДІЄ

Їхній з нашим на найвищому рівні зустрічаються. Про атомне роззброєння говорять. А хунта міжнародної реакції свою чорну справу робить.

Взяти хоча б дорогу. Від пункту «А» до пункту «Б». Ну якби від Ходачкова Великого до Ходачкова

ва Малого. Коли дивишся на карту — магістраль. Коли котиш по цій «магістралі» — не можеш ні на що дивитися. Товче, як на муках.

Хто дорогу будував?

Читай наочну агітацію уздовж неї:

«Доженем і переженем розвинуті країни»

«Не впевнений — не переганяй!»

«Прискорення — надійний ричаг економічного достатку!»

«Перевищення швидкості — причина аварій!»
Значить, будували дорогу наші.

А хто повиколупував ями на дорогах?

Правильно. Їхні. Агенти хунти. Щоб ми рідну наочну агітацію рідними очима не могли бачити. Щоб нами товкло, як на муках. Щоб ми машини ламали. Пальце перевитрачали. Нерви свої псували. Матюкалися десятиповерховими лайками: «Розпретудитвоюначальникадорогукрокодилакопито!» Тобто, щоб ми морально розкладалися.

Спитаєте, при чім тут хунта?

Читайте назви населених пунктів.

Шукаєш «Оліїв» — знаходиш «Постномасловку».

Шукаєш «Барвінкове» — знаходиш «Травомо-

гильноє».

Шукаєш «Зимну Воду» — знаходиш «Холодно-

водковку».

Ні, російською мовою треба. Бо навіть Федя з-під Броварів «не пойме» по-українськи. Не кажучи вже про Івана з-під Глевахи. Чи про «Філіпа з Борщаговки». А латиною для кого? Для своїх. Для агентів хунти.

Он у Казахстані, на Қзилординщині, своє Чілі зробили. Воно «Шіелі». Тобто «Вишневе». А зробили «ЧИИЛИ».

Чия це робота? Правильно — Піночета...

Але дороги — це ще півбіді. Ви подивіться, що

та хунта зробила з нашою землею? З нашою еко-
номікою? З нашими душами?

Щодня в газетах повідомлення, що «порівняно з
минулим роком, ми стрибнули вище...»

Щодня «стрибаємо вище», а до висоти князівст-
ва Ліхтенштейн дострибнути не можемо. Хтось нас
за ноги тримає?

Мій друг Ваня Молдаван каже: «А на біса нам
той Ліхтенштейн? Щоб ми на таку козявку рівня-
лися? Там тої території, як у зайця хвоста. За день
дитячим велосипедом придицять разів обгасати мож-
на. Вони мусять угору пнутися. А в нас широт —
«От Курил и до Финской границы...»

Дійсно. Широт у нас — слава Богу. Так вузько-
лобо господарювати можна тільки на великих ши-
ротах. Методом дикого стада. Виток на одному
місці — переповз на інше, Баран не думає, що піс-
ля нього зостанеться на землі. Він шукає, де біль-
ше урвати... У Ліхтенштейні давно вилетіли б у
трубу...

Чому ми досі не вилетіли?

Яке там чудо. Труби такої великої нема. Щоб
усе гамузом у неї пропхати.

Боротьба за цю трубу точиться не на життя, а
на смерть. Агенти хунти постійно намагаються цю
трубу розширити. Народ самовідданою працею на-
магається її звузити. Для прикладу взяти хоча б
мирно-атомне бомбардування України.

Підсунули нам Чорнобильську. З розрахунком,
що та бабахне, буде постійно чмихати і наш народ
труїти.

А народ героїчною працею блок — у саркофаг.
І тисячі тонн цементу на нього.

Підсунули нам Рівненську. З розрахунком, що
та буде осуватися в печери.

А ми — тисячі тонн цементу під неї.

Цементу, слава Богу, у нас не бракує. Цементо-
вих заводів — також. Гірських хребтів — також.
Людських хребтів — також. До речі, людські хреб-
ти у нас найдешевші у світі...

Тоді вони, щоб зламати хребет нашої історії,
підсунули нам Чигиринську.

А ми їм — громадянський ентузіазм.

Вони нам — Хмельницьку! Щоб та, як казкове
чудовисько, випила Дністер! І ми задихнулися від
спраги.

А ми їм — громадянську совість.

Тоді вони, щоб остаточно нас добити, — Півден-
ноукраїнську, Кримську, Запорізьку та іже з ними.

А ми їм — громадянський пафос. Пафосу у нас,
слава Богу, не бракує. Демократія. Гласність. Та й
усіх підряд не беруть. Лише захатників. І довго не
тримають. У камерах повітря тепер чистіше, ніж на
свободі. І в Сибір не засилають... Та й порівняно з
Україною, там курорт.

Але народи наші здатні не лише на героїзм. На-
роди наші здатні на самопожертву.

Агенти хунти обібрали наших дітей, знищили
природу, опустошили державну казну, поруйнували
пам'ятники культури. І думали, що нам уже ханд-
рець. А народи наші щедро трусонули гаманцями
і вдарили по хунті фондами. Створили фонд захис-
ту дітей, фонд захисту природи, фонд культури... І
так далі. І тому подібне. Ще й на боротьбу за мир
зосталося. Бо ми не можемо дозволити, щоб миро-
любивий народ Гвінеї Бісау ходив без штанів. Щоб
дочки островів Зеленого Мису не мали за що
придбати дрантьового ліфчика.

Питається, де взялася у нас ця проклята хунта?
При нашому «народному ладові»? При таких «світ-
лих ідеялах»? При таких надійних органах?

«Внедрілись», як каже Вітя Царапкін. В науку — неuki. У Ради — безпорадні. Скрізь позалазили компартійні архарівці. Бо дармоїдам всюди в нас дорога пошана всюди «дуракам». І вони розплодились. Як одноклітинні. Дармоїд плодив дармоїда. Неук — неука. Пристосуванець — пристосуванця. Утробно-шкурницька генетика. Дурний пачальник шукав собі ще дурнішого заступника. Вчений неук — ще тупішого учня. З позицій державної безпеки.

Тепер перобудовуємося. На всіх рівнях. В усіх галузях. В усіх прошарках. Будуємо нову державу. Хто на ділі. Хто на словах. Хто на папері... А хунта діє...

«З ДУМОЮ ПРО НАРОД...»

Люди! До чого ми докотилися? За кожним словом: «бюрократія», «партократія», «апаратчики». Будьмо добрими. Будьмо гуманними. Будьмо милосердними. Та й будьмо ж розумними. Якщо є апарат, то мусять бути й апаратчики. Якщо є всякі бюро — мусять бути бюрократія. А якщо є партія — мусять бути й партократія.

Та й уявімо себе на місці отого апаратчика. Ми живемо. Імо, пємо. Часом співаємо. Часом галасуємо. А він пруситься. З думою про народ. Про нас тобто. Щоб ми правильно жили. Правильно їли. Правильно пили. Правильно співали. Правильно працювали. І не галасували. А працювали. З ентузіазмом. З потроєною енергією. З думою про світле майбутнє.

Є серед нас несвідомі. Є невдячні. Ходять. Пле-

шуть. Мовляв, у першу чергу про себе подбали. Собі зарплату підняли.

Не про себе! З думою про народ працівники апарату підняли собі зарплату! Аби було більше над чим труситися. Бо деякі вже починали пасувати. Висловлювали невдоволення: «На фіга мені цей Ти в народі душі не чаїш, над його долею трусися, а він тобі копійки жаліє!»

Є серед нас явні «вороги народу». Хоча б Ізя Чачкес. Великий реформатор. Каже: «В нас — тільки одна партія тому, що більше ми не спроможні були прогудувати...»

Це ми неспроможні прогудувати? Ми, які гудуємо півсвіту недорозвинених там, і — півкраїни недорозвинених тут? Тих, які «перебудувалися». Хоч один з них взявся за лопату, чи став до берстата? Хоч один з них сів за трактор? Хоч один вхопилася за коров'ячу дійку? А мою свомас. І не дай, Боже, з причорнобильської зони. Щоб не дай, Боже, не вкоротило віку. Бо відповідальний спеціаліст мусять відповідально ставитися до свого здор'я. Щоб мати силу відповідально відповідати на відповідні папери...

Не прогудуємо... А хто ж іще прогудує, як не ми?

Будьмо добрими. І терпеливими. Будьмо справедливими.

Спеціальні цехи виробляли спеціальну ковбасу для спеціальних людей. Тобто для керівних. Тепер нема спеціальних цехів. Є цехи «лікувального харчування». Бо «спеціальні люди» поголовно хворі. Бо, тяжко думаючи про народ, вони, додумуються до того, що ледве волочать ноли. Тож персональні машини — також не розкіш. Квартири «поліпшеного планування» — також не розкіш. Більше — клопіт. Троє людей і один кобель

на території ста п'ятидесяти квадратів. Спробуйте цією мінімальною живою силою утримати такий плацдарм. Це ж треба поподвигати килими. Потягати меблі. І треба їх ще й дістати. І треба на ці меблі зарплату не отримувати. І треба звідки. З Ямайки, або Ямагути. З берегів Нілу, або з берегів Брахмапутри. Щоб керівництво місцевої меблевої фабрики не могло звинуватити в «местничестве». Щоб кобель одного керівника, не забігши в гості до кобеля іншого керівника, не піднімав зневажливо задню ногу біля ніжки серванта місцевої фабрики. Тим самим прикинувши авторитет вітчизняної промисловості...

Чи може думаючи про народ керівник звалити все це на голову простого трудівника? Замухрипаного інтелігента? Ніколи! Совість не дозволить!

Отож, не святотатствуймо. Мовляв, коли їм так важко, чого трусяться за свої посади? Чого так тримаються за владу? Тільки пролунав клич: «Вся влада — Радам!» — усі двинули в Ради... Самоповисувалися...

Не самоповисувалися. Народоповисувалися. І це треба врахувати й оцінити. Що добровільно взяли цей важкий хрест на свої спини. З думкою про народ. Про його світле майбутнє... Скромно задовольняючись темнуватим сучасним...

МЕНИ ЇХ ШКОДА...

Колесо історії неблаганно крутиться. І перемелює все. «Хто був ніким, той стане всім...» Хто був «усім» — іде на пенсію. По хворобі.

А хвороба яка? Ходити не може. Пішки. Звук до машини. Істи не може. З магазину. Спати не може. У ліжку. Бо звук за робочим столом. Знає тільки двоє слів: «Погоджуюсь!», «Заперечую!». І лікуватися не хоче. У звичайній лікарні. Звук до спеціальної. Ніби у нього така суспільна вата, що у звичайному лікарняному ліжку не витримують ніжки...

Над одним школярі взяли шефство. Навчили ходити. Влаштували йому екскурсії по місту. Пояснили, що таке тротуар. Що таке трамвай. Що таке черга.

Дар мови повернувся до людини. На радощах вигукнув:

— І треба ж було так розумно придумати: створити черги, щоб заслуженим людям давати позачергово!

Мені їх шкода. І тих, що вже. І тих, що ще. Ось місто наше не в зоні землетрусів. А сейсмологи запримітили, що трусить. Одним будинком. Керівним.

Думали, хтось підкопується. Ні. Виявляється, вібрують стільці. Під чиновниками.

І є чому вібрувати. Змінилася обстановка. Боїшся щось пообіцяти. І боїшся нічого не пообіцяти. Треба йти до людей. Треба щось казати. Розумне, конкретне, корисне. А що? Розумного нема. Конкретного не знаєш. Корисне — кожному своє. Скажи невпопад і той, хто вчора тремтів від одного твого погляду, сьогодні заявить: «А я тебе бачив. У гробу. Без тапочок. Босого». І нічого йому не вдієш. Він — неформал.

Пішла чулка, що у тих, які навіть зостануться, заберуть автомобілі. Персональні. А кожному видадуть коня. Персонального. І сідло. Але я думаю,

що це не реально. Не кожен в сідло вміститься. Це раз. Друго не дай, Боже, задрімає і впаде. Та й не кожен знає, куди їхати. А давати кожному персонального водія — це знову ж таки чіпляти додаткове сідло і знову транжирити кошти. Правда, це нам не вперше. Ось одного все життя возили у броньованій машині. Щоб, не дай, Боже, хтось... З рогапки, чи що? А потім побачили, що даремно. Виявилось, у нього була броньована голова.

Ситуація на грані катастрофи. Адміністративної. В одній установі всі сидять. Майже не дихають. Як миші, що чують прихід kota. Якби могли, у шухляди столів позалазили б. Аби їх тільки не запримітили. Не згадали, що вони ще є. В іншій установі — всі метушались. Енергійно чухають потилиці. Кожен хоче довести, що він для суспільства незамінний. Що він — мозок суспільства.

Мозок. Вузькоспрямованої дії. В одну точку. На якій сидить.

Мені їх шкода. Правда, мій друг Ваня Молдаван каже: «Ти пошкодує себе. Подивися на себе в дзеркало. Згадай народне прислів'я: «Поки товстий схудне, худий... гине...»

ЧАС РОЗПЛАТИ НАСТАВ

Партійному босу від босого партійця

Сопартійнику і соідейнику! Час розплати настав! Буду тебе розкуркулювати. Скидай чоботи! Нічого, нічого. Тобі ще принесуть. З підсобки універмагу. Або з того відділу, що «на траві». Ви

всі — одного поля ягоди. Пронасти одне одному не дасте. А я босий до комунізму не дочалаюкаю.

Вже до комунізму не треба?

Отак завжди. Тільки настроїшся, тільки звикнеш, тільки наберешся ентузіазму — вже не треба. Вже курс міняється.

Давай до теми. Ти весь час: «Партійне майно, партійне майно». Де ви цього майна набрали? Карл Маркс заповів? Чи Фрідріх Енгельс? А може, Клара Цеткін? Один відписав свій санаторій у Єсентуках. Другий — дачу під Києвом. А третій — спецгосподарство. З елітними свинями. Для елітного «сословія» — елітний кеңдюх. А народові — «лапшу». На вуха.

І чому те «майно» тільки для вас? Босів і босиків? Я ж також партієць. Комуніст. Ветеран. Всі закутки мною витирали.

Правильно казав дід Матвій. Ще в часи воєнні: «Вернулися погончики і вернуться барончики».

«Барончики» не страшні. Ті, колишні. Родовиті. Які мали своє майно і свою честь. Страшні «барончики» сучасні. Такі, як ти. Партійно спечені. Ті, що вилуналися з пролетарського яйця. Оті безрідні і безчесні. Покабінетні прибудди і словоблуди.

Зараз ви стишили. Зачаїлися. Як каже Вітя Царапкін: «Зараз підпільно обком діє». Жар загрибає руками Рад, а решту загрибає своїми руками...

От дивак! Сидить по вуха в багні і репетує: «Мелай грязь на партию!»

Де вже гіршої грязі візьмеш, ніж та, яку створив ти?

Та й моя «грязь» — цілюща. А ота, в якій сидиш ти, небезпечна смертельно. Для народу.

Кажеш, що мене настроїли. Письменники.

Ну, звісно, я — не людина. Я — балалайка.

мене можна тільки настроювати. І на мені тільки можна грати.

Мовляв, письменники йшли попереду, «щасливу дійсність» оспівували, премії за це отримували. А тепер «зіскочили на обочину» і тицяють у партчиновників: «Вони вели, вони довели».

Я також усе життя йшов попереду. Бо я робітник. Гегемон, по-твоєму. Але віжками працював ти і багатом підцьвожував. Виходить, не ти мене гнав до прірви, а я тебе вів.

Я також «співав». Носив лозунги. Які ти писав: «Партія — ум, честь і совість нашої епохи!» Спробував би не понести. Або прокоментувати. Як ось Ваня Молдаван. Спочатку шепнув: «Яка совість, така й епоха». А потім голосно:

— Якби я написав про себе лозунг: «Ваня Молдаван — ум, честь і совість нашої епохи!» і носив по місту. Що люди сказали б? Дуракі! Нескромний!

І понесли Ваню. В дурдом. Місяць «доводили» йому, що «в уме партии может сомневаться только безумный».

Я також отримував дремій. Правда, такі, в конвертах. Як жартував Ізя Чачкес: «Конвертованою валютою». По десять — двадцять карбованців. Отримував завдяки своїм мозолям. А наш партбюрок завжди підкреслював, що я їх отримую «завдяки турботі партії».

Звісно, що й письменники так отримували. «Завдяки турботі партії». Солженіцин Нобелівську отримав, завдяки «турботі партії».

У нас кожній людині, яка прожила сімдесят років під «мудрим керівництвом партії» чесно, треба було присвоювати звання Героя Радянського Союзу...

Проклинаєш тих, що вийшли з ваших «лав». Мовляв, учора клялися партії у вірності, а сьогодні...

Коли мій друг Вітя Царапкін розлучався з дружиною, суддя йому дорінула:

— Що ж ви, товаришу Царапкін, писали дружині в листах, що будете з нею до смерті...

— Вибачте, — перебив Вітя. — Вибачте! Смерть уже наступила. Вона повіялася...

Так що, керівний сопартійнику, поглянь на себе у дзеркало. І подумай. Чи варто на нього «пенять». Коли у тебе самого личко чиновної повіі.

А те, щоб кожен «уходящий» віддавав партії усе, що завдяки їй придбав, правильно. Я завдяки партії також надбав чимало: стенокардію, анемію, виразку шлунку, запалення жовчного міхура, два інфаркти. І професійну хворобу рядового комуніста — грижу. Килу, тобто. Бо сімдесят років тягнув на своїй спині будівництво комунізму. А тепер двигаю перебудову... І я готов усе це тобі повернути... У тебе є? Нема в тебе грижі. Не навію собі. Професійна хвороба керівного комуніста — гемо-рой.

Я не перекинувся в іншу віру. Я у цій вірі був. Усе життя. Таємно Богу молився. Таємно діпей хрестив. І явно кричав: «Слава КПРС!» Словом, і богу свічка, і чорту коцєрга. Одного вимагала природа, другого — партія.

Ні, ні! Ніхто мене не силував. У нас все «добровільно».

Мій батько «добровільно» до колгоспу вступив. Після того, як переламали йому двоє ребер. А я «добровільно» — у твою партію. Після того, як начальник цеху підійшов утринадцяте:

— Твою мати! Я з тебе не злізу. Поки не напи-

неш, заяну. Партії робітників нада... Рознарядка
пришла. Появ?

Отже, я був партії «нада». А не вона мені.
Тепер про віру твою. Закоренілого марксиста.
«Вірного лєнініста»

Послухай, що з цього приводу каже теща Вані
Молдавана:

— Щось ті партійні вожді зараз стали дуже
богомільні. То ламали церкви, паплюжили і нищи-
ли священників, гонили віруючих. А тепер партійний
чиновник до церковного чина: «Ваше преосвящен-
ство! Владико». Мабуть, правду кажуть, що перед
смертю кожду людину до Бога тягне. Гріхпрощен-
ня шукає...

Смертю тут не пахне. Тут пахне черговою аван-
тюрою. Обібрали народ до нитки. Голодний, як
церковна миша. Пож нехай молиться Богу. І пос-
тить. Все ніби так задумано господом Богом, а не
комуністичною партією. Великий перебудовчий
ліст.

Десятки років ти, соїдейнику, воював з «шарла-
танами». А виявилось, що сам шарлатан. Тепер
шукаєш екстрасенсів, ясновидців. Щоб народ уси-
пляли. Горобців йому на небі показували. Аби він
тільки не бачив «земного щастя». Яке ти сотворив.
Аби тільки на тебе не тицjali...

Тепер, сопартійнику, про партію. У якій ми
«состнім». Так звану Комуністичну партію Украї-
ни.

Нема такої партії!

ЦК — є. Обкоми — є. Райкоми — є. Вивіски є.
А партії такої нема. Усе це фікція. Самодіяльність.
Для самовтіхи. Для самозадоволення. Мовляв, і ми,
Фесько, люди.

Партхулю?

Поглянь у свій партквиток. Там написано чітко:

«Член КПРС». Це вище. А нижче: «Член КПРС».
Отож, той самий пан, тільки в іншому кожусі.
Отож, та сама Ряба, тільки по-іншому мукає. Отож,
та ж сама єдина і недеїмая. А ми її члєни. Ніби
суверенні за формою, та підцентральні за змістом.
Словом — раби.

А вождь тієї партії, що писав з приводу раба?
«Раб, що не розуміє свого рабського життя —
просто раб... Раб, у якого слюньки течуть, коли він
вихваляє своє рабське життя, є холуй, хам».

Я таким бути не хочу. Отож, як співається у
пісні: «Аривадерчі, Рома, гут бай, гут бай, мій
Рим...».

До речі, Римська імперія також трималася на
«холуях і хамах...».

«МЫ НАШ, МЫ НОВЫЙ МИР ПОСТРОИМ...»

Крамольні роздуми періоду правління
Михая Першого

Знаєте, яке настрашніше прокляття?

«Щоб ти все життя будувався!»

Нас також заклиали. Ще тоді, коли ми заявили:
«Мы наш, мы новый мир построим...». Хтось під руку
сказав: «Щоб ви будували його вічно...».

І ми то будуємо, то перебудуємо.
Вся країна — будівельний плацдарм. Весь на-
род — у будівельній грязюці.

«Архітектори» тільки спрямовують: «Розум,
волю і труд народу — тобі, п'ятирічко!»

Отак. Розуму виотає тільки на п'ятирічку.
На шостий рік — вже ні розуму, ні волі.
На шостий рік прокричать заздравицю: «Хай живе

радянський народ — вічний будівник комунізму!»
І — вічна пам'ять...

Не збудували комунізму, спільного для всіх. То виділили по чотири сотки «неугідь». Будуйте кожен для себе. Окремо. Перед тим і фільм показали. Про рабіню Ізауру. Щоб кожен відчув себе землевласником. Щоб вивіз на оті чотири сотки дерев'яний туалет, ходив навколо нього і уявляв себе графом: «І в нас — фазенда...».

Соціалісти-утопісти. Не «втоплять» тебе сусіди, що ти дїставав «наліво» дошки, то втопишся сам. У власному полі і в побутовому багні.

Теоретики прогнозують. Мовляв, не так скла-лося, як гадалося. Чого ж? Світову революцію зробили. Але «членороздільно». І вийшло: у них комунізм без комуністів, у нас — комуністи без комунізму.

І чим більше «без комунізму», тим агресивніші. Вже й застереження лунають:

«Люди! Будьте пильні! Комуністи з окопів ви-йшли!»

Питається, куди вийшли? На велику дорогу? І чого вони в окопи ховалися? Від кого?

Ми ж не болгари. Що вождів судять. І не німці. Ми — гуманісти. Ми і їхнього Хоннекера майже з лави підсудних пошупили. Як знаменитий Отто Скорцені знаменитого Беніто Муссоліні.

Інакше не можна. Світ знає, що ми будуємо. Ми самі, правда, ще не знаємо. Але щось дуже гуман-не. Тому й збираємо «гуманістів». З усього світу. Може, й Хусейну дамо притулок...

А чого ж. Так склалося історично, як любить говорити наш Генеральний Президент. Ми «ветера-нам» пропасти не дамо. Ні чужим, ні своїм. Ми

більше думаємо про «ветеранів», ніж про майбутні покоління. І вони ще послужать.

Ось Всесоюзно відреферендились. Добилися «волеїзлянія» народу. Тепер можна приступати знову до «кровоїзлянія». Перш за все передусити «определьонние сіли», які «рвуться до влади». Си-лами «неопредельонними», які за владу тримають-ся. Посадити за кулемети старих «бойцов». Та й «іменем народу» — по тому ж народу. А на випа-док непередбаченого, «боець» скаже: «Я не рас-стреливал. Расстреливало государство...». А «госу-дарство» скаже: «Таке волеїзляніє народу. Так склалося історично...».

«Мы наш, мы новый мир построим...».

Не вистачило матеріалу.

Через сімдесят років додумались: «Давайте не «построим», а «перестроим».

І на перебудову матеріалу не вистачило.

Тепер вирішили: тільки обнови ти. Як старі штани. Латку туди, латку сюди. А якщо й ла-ток не вистачить?..

Сепаратисти-екстремісти, щоправда, хотіли роз-тягнути «великую стройку» по «національних квар-тирах». Поділили на «дрібні князівства». Але «Ве-ликий князь» звернувся до народу. Згадав про «ти-сячолітню історію нашого государства». І народ «волеїзляв» свою волю. Як сказав всесоюзний Ра-фик, у кабінах для голосування спрацювало «шув-ство фатріотізма і гражданського долга». Як ось в рядової голосувачки, що сповідалася перед теле-камерою: «Я галасавала за союз нашого союзу з обновльонною федералізацією штотлі... Бо в мене растуєть ребінонок-дочь і їй надо в чом-то ходіть і што-то кушать...».

Отакє «штотлі». Отакє «шувство фатріотізма»... Бо де нема «союзу з обновльонною федераліза-

цією», там усі, виявляється, ходять голодні й голі.
Як би там це було, але сепаратизму дали бій.
«Дрібних князівств» не буде. Хіба що такі комуністично-православні, як Придністровське, Кримське...

Диваки запитують: «Навіщо Горбачову Крим?»
А навіщо Крим був Врангелю?
Крим потрібний усім. «Во здоровіє, во спасеніє».
Особливо, як каже дід Тимоха, «компартейним белогвардейцам».

Перебудова забуксувала. Хтось нарікає на «лисі» колеса, хтось на бездоріжжя.

Не слухають виступів «Головного Архітектора». «Страна создавалася на протяжении более тысячи лет...» Отож протягом хоча б тисячі років її треба було б перебудовувати. Отож не треба ламати те, що «склалось історическі», а обновляти...

Але... пріієчки незрозуміло. Якщо «страна создавалася» понад тисячу років, то:

Коли будуть обрізати бороди компартійним боярам?

Де Ярослав Мудрий вивчав марксизм-ленінізм? Коли народився «засновник нашої держави» — великий Ілліч?

Коли відбудеться коронація нашого Генерального Президента і возведення його в сан імператора всія Русі?

І вже зовсім незрозуміло:

Хто, для чого і куди стріляв з гармат «Аврори»?

АНАЛОГА НЕМА

Десятки років били у барабани: «Мы родились, чтоб сказку сделать былью...» І зробили. Нема на-

шій «были» аналога в світі. Живемо, як у казці: «По бороді текло, в роті не було...»

Чу-де-сал

Почалися вони, як каже Вітя Царапкін, ще «на заре нашої юности». Переплутали. Замість відлучити від держави диявола, відлучили церкву. Тепер дивуємося, де в нас набралось стільки чортівщини?

Замість позбутися наймита, ліквідували господаря. Тепер кричимо про кричущу безгосподарність.

Замість перекрити дорогу дурням, перекрили кисень ученим. Тепер плачемо, що немає чим дихати.

Всі «галабалакаємо» про безвідхідне виробництво, і всі виробляємо відходи. Те, що «виручаємо» від виробництва і продажу алкоголю, витрачаємо на вчорашніх алкоголіків — на утримання Товариства тверезості.

Чудотворці!

Оремо постановами, сіємо липою і чекаємо, що виросте пшениця. Беремо у природи золото, переплавлюємо його на медалі й чіпляємо на груди тих, хто нищить природу. Ще й хизуємось: «Лише у нас за працю дають нагороди!»

А скрізь — зарплату. Нормальну. За яку можна самому прожити, дружину з дітьми прогудувати, по світу потинятися, ще й коханці допомогти.

Я ж три місяці стягувався на одні штани. Стягнувся. Натягнув. Прийшов на відповідальну нараду. Сів. А вставав уже зі стільцем. Штани «дали тріщину». Легка промисловість з важкими наслідками.

А чого тоді чекати від важкої промисловості? Легковажності? Стук-грук! Тяп-ляп! Уря-уря! У нас най-найбільша у світі домна! У нас найдовший у світі поїзд! У нас найбільший у світі літак! Навіть лопухи у нас найбільші... До півтора метра ся-

гають. А в багатьох міністерствах і відомствах. — ще більші. До двох метрів досягають. І тверді. Як броня. Не піддаються жодній обробці. Сімдесят років науки — і нітелень!... Чудеса!

То були найдемократичніші у світі. Тепер вчилося демократії. А якої демократії? Всі рівноправні, але не всі рівносильні.

Вибори. Кандидати. Боротьба.

Ви собі поборіться, а ми собі оберемо. Кого треба. Плюралізм. Від слова «плювати». Той, хто вище, на того, хто нижче. Тільки по одному піднялися до рівня світових стандартів. По гумових палицях. Правда, ще не знаємо, як ними бити так, щоб не дуже сліди залишалися.

Нема аналога і нашій боротьбі за самоочищення.

Я не про мило. Хоч також дуже мене дивувало, чого його виділяли у першу чергу «ветеранам». Нещо вже їм найбільше треба відмиватися? Я про очищення моральне.

Для того, щоб позбутися алкоголізму, — повіріли виноградники.

Для того, щоб позбутися суспільного діабету, — перекрыли цукор.

Для того, щоб позбутися наркоманії, — повірили мак.

А що будемо вирізати, щоб позбутися проституції?..

Переломний період. Скільки їх вже було «переломних». Попереламували все. І хребти. І долі. І душі. Вже нема чого ламати. Хіба що хребет власної безхребетності. І хребет рідному бюрократизмові. Якому по живучості і по гадючості нема аналога в світі.

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ...

Автобіографія Гниди Калюжного, заготовлена на прийдешнє

Я, Гнида Калюжний, за національністю інтернаціоналіст, дякуючи товаришеві Сталіну і радянській владі, народився у 1947 році, в неперспективному селі перспективного району передової області.

Предки мої нічого не мали. Нікуди не виїжджали. Ніде не сиділи. Репресовані не були. Реабілітовані — також.

Школу закінчив. Ще до першої реформи. Був головою ради загону імені Павлика Морозова. Повторити його подвиг не встиг. Тато самі померли.

Працював на відповідальній роботі. У сільраді. Відповідав на телефонні дзвінки. Одночасно займав посаду розвідника-консультанта. Розвідував по селу, хто що гонить, хто що говорить. І «консультував». Відповідні органи.

Проводив активну антирелігійну пропаганду. Спалив гніздо мракобісся — трюхпрестольну церкву Святої трійці і попову хату.

Зараз живу в столиці. Працюю за спеціальністю.

Труджуся з ентузіазмом. Во ім'я світлого завтра. Яке сьогодні затьмарене націоналістами і капіталістами.

В період тимчасової «перебудови» займав тверду позицію: «Моя хата скраю».

Альтернативних думок не висловлював. Що таке плюралізм — не знаю. Гласності не чув. Демок-

ратії не бачив кандидатом у депутати не вису-
вався. Членом неформальних об'єднань не був. У
мітингах та маніфестаціях участі не брав. Орендою
не займався. Підряд не брав. Приватизації остері-
гався. Продукцію кооперативів не купував. Тало-
нами на цукор не користувався. З письменниками
іхній знайомий не був. Твори їхні не читав. Екстремізм
їхній засуджував.

І, взагалі, вважаю: вони винні у тому, що в нас
розпався Союз нерушимий. Що в нас так довго
тривають тимчасові труднощі з милом і порошком,
з цукром і горілкою, ковбасою і молоком, трусами
і майками, «Білим міцним» і «Червоним сухим».
Проституція і наркоманія, корупція і мафіози —
це плід їхньої хворої фантазії. Письменники, ці
«екстремісти-панікери» роздули ординарну полом-
ку на Чорнобильській атомній до всесвітньої ка-
тастрофи. Випадкове полісіння дітей у Чернівцях
— до хімічної трагедії.

За весь період свого щасливого життя на нашій
рідній сонячній землі під керівництвом нашої со-
нячної комуністичної партії, я не замічав жодного
нікніда, нітрата, фосфата та інших, вигаданих
екстремістами, шкідливих елементів.

Люблю її, нашу славу землю, позаливану ру-
котворними морями, усипану животворною хімією,
сповиту султанами заводських димів, надухм'яне-
ну машинними перегарами, опромінену мирним
атомом і уквітчану пільки кумачовими знаменами.
Я осяяну лише невмирущим ученням невмирущого
Ілліча...

І кажу всім зайдам міжнародного імперіаліз-
му і їх наймитам: «Руки проч від наших револю-
ційних надбань!»

«КАКОСЬ НЕ ТАКОСЬ...»

Одній зоологічно вченій мадам,
яка категорично заявила, що українська
мова для науки не годиться

Браво мадам!

Невизнані світила наукових закутків схплюють
перед вами свої науково-спрямовані голови. Ви —
наша Жанна Д'Арк!

Дарма, що походите з хохлацького роду. Силою
свого ума і таланту рвонули далі. Аж у царство...
зоології. У світ всякого повзучого, виючого, рохка-
ючого, гавкаючого. І нас, вчорашніх гречкосіїв,
зовете за собою. І вчите. Зоологічної любові до
всього, що далі від рідного. І зоологічної ненавис-
ті до всього, що далі від чужого. Ви справжня
інтернаціоналістка. І справжня науковка. Про це
говорить кожне слово вашої статті «Чи треба пе-
рекладати Пушкіна?»

Бач, хохли репані. Чого захотіли. Науку на
свою націоналістичну мову перевести. Правильно
кажете: «Нізащо!» Наука — категорія інтерна-
ціональна. І має бути описана тільки російською
мовою. Скрізь. І навіть там. За бугром.

А то хочеш для своєї дисертації «позичити»
щось із чужої — шукай перекладача. Він утридоро-
га з тебе дере. І розумника з себе корчить: «Що
ти за вчений, що своїх думок не маєш? Чужі кра-
деш?..» Фрайер-поліглот...

І, правду кажучи, наука по-українськи не зву-
чить. Какось — не такось. Не хвата слів. Нема
точного перекладу.

Наприклад, науковий вислів: «У тебе не варит

башка.» Перекладають: «У тебе в голові бракує клепок.»

По-перше, втрачається експресивне слово «не варит».

По-друге, не кожен знає, що таке клепка.

А, по-третє, не звучить. Так само, як не звучить українською мовою науковий вислів Козьми Прутка: «Всякая человеческая голова подобна же-лудку: одна переваривает входящую в оную пишу, а другая от нее засоряется.» Або ж науковий термін: «Розтуда твою...» І так далі. При перекладі втрачає, говорячи вашими словами, «художню цінність».

І вообщє. Треба, щоб в усьому світі була тільки російська мова. Економніше. І легше. На голову.

Вітя Царапкін, правда, каже, що нема гіршої послуги для мови російського народу, як недолугі подуги боротьби за неї інтернаціональних холоуів і відщепенців інших народів. І наводить (для чого — не второпаю) слова К. Паустовського: «По от-совершенно точно судить не только о его культурном уровне, но и о его гражданской ценности». Але я Віті Царапкіну не дуже вірю. Бо він друг Вані Молдавана. А національністю українцем вибриками. За ван. Дружина у нього гагаузка. А російського ні-чого.

Отож, нам з вами, мадам, ще боротися і бороний науковий щит, як ви, поборемо.

На знак поваги до Жанни Д'Арк орлеанці назвали її Орлеанською дівою. Ми виявляємо свою

повагу до вас, ваших поглядів і присвоюємо вам почесний титул шулявсько-борщагівської солом'яної діви!

Хай буде так!

Альберт Собаченков,
аспірант, бувший хохол,
а тепер русский.

ДЕРЗАЙ, ІВАНЕ!

Великому «русскаяязычнику» з Малої Гарбузівки Іванові Ціпов'язу (що став Цепов'язовим), на чужих і своїх землях суцному

Іване!

Коли тобі скажуть щось дуже погане, не бери до серця. Може, сьогодні чогось недотягуєш. Може, й учора недопетрував. Але в голові твоїй — великі скриті резерви. Тихі. І вони ще проб'ються крізь твердь твого могутнього лоба.

Звісно, українське «ціп» і російське «цепь» — речі різні. Ціпом молотять. «Цепью» — в'яжуть. «Цепь» із заліза. Ціп — з дуба...

Та не ти — перший, не ти — останній. Он сідка моя була Козинець. Від козички тобто. А стала Казинець. Ніби сказилася. І на кожне слово реагує, як скажена. Така в неї алергія на українську мову.

І це ще нічого. Козятин знаєш? Той самий. На Вінниччині. Якийсь унтер Пришибєєв — ще царський — сказав колись «Казатин». І наші рідні пришибєєнки, вже сучасні, щоб не порушувати вели-

кодержавні традиції, в один голос: «Казатін! Казатін! Казатін!».

Різницю відчуваєш? Уже ніби не від кози, а від того, що та коза щось казала.

Дуже боїться наш національний «турок» походити від кози. Радше буде безридним віслюком. І дітей своїх на віслюків перетворює.

Одна суперінтелігентна мамаша, директорів школи писала: «Прошу ослободити мого ребя-тлонка от зучення українського языка ввиду болес-ти головы».

Тебе не «ослобождали» від вивчення рідної мови, і то ти виріє «язычником». А воно бідне «ослобожденное» «ввиду болести головы», тобто визнане рідною мамою безклепочником, до чого докотиться?

Кажуть, Іване, що всіх отаких, як ти, «нерусских русскоязычников» і «язычников русских», які вважають, що навіть етруски — «это русские», які з оскаженіням сприймають відродження національних культур і національних мов, називають «баццлами Суслова». Стократ шкідливими. Ви розкладали здорові національні організми. Ви не даєте їм духовно одужати.

Вітя Царапкін про вас каже:

— Що з них візьмеш? «Дуракам закон не писан. Если писаң, то не читан. Если читан, то не понят. Если понят, то не так...».

А я думаю, біда не в самих «баццлах» і не в самих «дураках».

Біда ще й в отаких залізобетонних «освободителях», які ще сьогодні кажуть:

— Хохлы неблагоприятны! Если бы мы вас не освободили, вы бы до сих пор носили свои шаровары, ели свои галушки и поворили на своей мове...

І ми, аби довести, що ми «хохлы благодарные», вже ходимо без штанів, галушок майже не їмо і принципово «на своей мове» не говоримо. Навіть у рідному парламенті.

Думаю, що біда в отих «вчорашніх». Які прекрасно почувуються і сьогодні. І хочуть утриматися при владі ще й завтра. Які іменують себе «слугами народу», але народ перетворили на слугу. І хочуть його утримати в покорі.

То скажи ж, Іване «русскоязычнику», «где это видано, где это слыхано», щоб слуга керував господарем? Жив краще, ніж господар, і вирішував долю господаря?

У нас, Іване, «это видано» і в нас «это слыхано». А хто цього не бачить і хто цього не чує, то щоб йому повилазило й позакладало. Бо хто цього не бачить і цього не чує, стає отаким, як ти, «язычником» і перекотиполем.

На вас оті «вчорашні» тримаються. Як диктатори на чорних гвардіях. Вами «викривають». Вами «таврують». Вами «обурюються». Вами «схваляють». Вами «вимагають». Вами душаты...

І ви запопадливо стараєтесь. Ви настільки просяклися імперським смородом, що чисте повітря волі не дає вам дихати. Вас знову тягне в смердючі застінки форми народів.

Отже, дерзай, Іване! На тій території, де живеш. Чию землю топчеш і чий хліб їси. (Щоб ти ним подавився!) Души «аборигенів». Щоб не піднімали хвости і не кукурікали. Це їм не Мозамбік і не Уганда. Де кожна мавпа сидить на своїй пальмі і по-своєму гундикає. Щастя народів тільки «союз нерушимий республик свободных», який «сплолила навеки великая Русь»... Кожна нація має право на самовизначення тільки у строго ви-

Значених Росією рамках. То ж нехай не плачуть, що у своїй хаті не мають «ні правди, ні сили, ні волі». Нехай подякують, що мають, хоч абияку хату. Що їх ніхто не гонить. І не везе туди, де «только белые бродят медведи...».

«Отож, Іване, коли тобі скажуть щось дуже неприємне, погане, не ображайся. Нашадки твої скажуть про таких, як ти, ще гірше!»

Л И С Т

запорожців, волелюбних хлопців,
яничарам, в Україні і не в Україні
сущим

Розпресобачі сини й дочки!

Душепродавці й братопродавці!

Паскудні наймити й прислужники катів та гнобителів України!

Духовні кастрати і самого Люципера пірати!

Чи знаєте ви, чим відрізняється людина від свині? Тим, що людина час від часу дивиться в небо.

А свиня — тільки в корито. А чим відрізняється хохол від українця? Тим, що українець думає про Україну, а хохол — тільки про свою утробу. І про свою шкіру.

А тепер про шурів, мутантів. Що нібито з'явилися у підземеллях Москви. Свиноподібних.

І про інших мутантів. Що з'явилися на півдні України. Гібрид «Свинячої плоти і собачої крові. «Новоотбросы». Або як їх ще називають «псорыловцы». За прізвищем і подобою їхнього «месії». Чистопородистого супермутанта.

Довголітнього провокатора. Іудопродацького агента реакційних сил Псорилова.

То чим відрізняються мутанти московські від мутантів південноукраїнських? Майже нічим. Хіба що кількістю ніг. Одні мають по чотири ноги. Другі — по дві.

І походженням. Одні виплодилися на відходах «економічного достатку» епохи недорозвинутого соціалізму. Другі — на відходах його ідеології. Словом, утворився новий генотип прислужника колонізаторів. «М у т а н т а — і н т е р н а ц і о н а л і с т а». Ідеологічного паразита. Що поїдає нації.

Зовні воно ніби й людина. Ніби й мало рідну маму й рідного батька. І присягається, що воно «чистокровне». Але тут же материнську та батьківську кров поганить. І тут же присягається, що для нього «все матери равны». Це, щоб підхамелеонитися до чужої матері. Щоб визискати її тепло і ласку. Тоді і її запродасть. Поплазує до тієї, яка в більших достатках і вигоді.

Отож, безлика яничарська отаро!

Хто чує у собі єдність собачо-свинячого ества, сповзайтесь під прапор новоспеченого провокаційним центром «месії» Псорилова. Хто відчуває, що він «проходимець», отщепенець и національний подалець, записуйтеся у «новоотброси»! Хто не має людської гідності і гордості, єднитесь у стадо твердолобих баранів! Утворюйте новоотбросії, автономії, інтерфронти, комітети спасіння власної шкіри. Створюйте загони по боротьбі з народним духом. Підпільні диверсійні групи провокаторів з вчорашніх енкаведистів і політичних бандюг. Терзайте тіло Матері України, як орда песиголовців. Душіть того, у кого зосталося хоч трохи совісті і національної гідності. Щоб не нагадували вам про нашу нищість.

Нехай і далі світ над нами сміється:
«Мають таку багату землю, а ходять голодні і голі...»

«Є їх понад п'ятдесят мільйонів, а досі не мають своєї держави...»
«Народжують таких лицарів, а ходять вічно в ярмі...»

Зрослися з ярмом. Національна риса волячої покірності. І не рішучості. І щиро різати боляче, і ярмо шкода ламати.

Тільки час від часу стогін. Але такий тихенький-тихенький. Щоб, не дай, Боже, не почув той, хто поганяє: «Чижило-о! Ох, чижило-ою. Але якось воно буде. Лиш би не було війни...»

А яка «війна» тому бідному «волові» вже може бути страшніша, ніж та, якою з ним «посударство» воювало сім десятиріч? Орди Батія, не поставили його на коліна. Фашистська чума не зломилася його волю. А ось ви, ріднонаціональні паршуки, скоїли те, чого не зумів зробити найлютіший ворог. Сплюндрували землю. Зруйнували святині. Погоптали людську гідність. Вичапали душу. Обікрали надії. Вбили віру народу. Опорочили його мову. По сідрах розкидали кістки його синів і дочок. По сідранах розкидали тіла його онуків. Його самого обібрали до нитки, перетворили на покірного раба, який боїться впралити навіть заяложену куй-ку. З гудзиками періоду колективізації і латками воєнних років. Боїться позбутися бруду перших п'ятирічок, який в'ївся у його порепані долоні.

Вам, слухняним задолізам «вищестоящого» са-трапа, вигідно, щоб народ завжди боявся. «Шпигу-нів». «Ворогів народу». Тюрми. Голоду. «Націоналістів», «екстремістів». Війни. «Шпигу-лів». «Націоналістів», «екстремістів». Голоду. православному Православних — Атеїстів лякаєте Католиків — автокефалістами. Усіх разом — єван-

гелістами. Щоб не було спокою. Щоб не було злагоди. Щоб не едналися брат з братом. Щоб не мав часу спитати: доки ви, кровожадні вампіри, будете смоктати нашу кров і сили?

Та пам'ятайте!

Хто не відчуває під ногами землі рідної, хто обірвав коріння родоводу свого, хто зрікся мови матиної і свого народу, той буде презрений навіки людьми і Богом! Земля свята не прийме вас. А ваші діти і внуки ваші бездомними вовчулаками блукатимуть по чужих землях і проклинатимуть ваші кістки.

Хто не визнає над собою неба рідного, на того небо впаде страшною карою.

Хто за іудин гріш продає волю народу свого, того, як христопродавця Іуду, прокляне людство.

І не прийме вас завтра ні чесна Росія, ні розтерзана вами Молдова, ні розстріляна Вірменія, ні потерзана Грузія, ні поругана і продана вами Україна! І не сховаєтеся ви ні за Кримські гори, ні за мури чинівницьких бастионів, ні за броню танків. Згорите від гніву народного. А нащадки ваші горітимуть вічно від пекучого сорому за вас. І прокленуть вас навіки!

Рону Бомого 1990-го,
місяця січня

ЛИСТ

запорожців, волелюбних хлопців,
московським султанам, київським ханам,
кримським ханікам, обласним, районним,
місцевим мурзам, їхнім політичним
наложницям і упробним заложникам

Правителі!
Владодержці і людоморці!
Столоначальники і престолоприслужники!

Раби і лакеї!

Сталоси!

Україна проголосила незалежність.

Не скрегочіть зубами. В ідеальному випадку у кожного з вас їх лише по тридцять два.

Не сичіть язиками: «Україна без союзу пропаде...». Не пропала в союзі, не пропаде вже ніколи!

Не сійте облуди в народі. Бо вже стільки її насяли, що самі в тій облуді тонете.

Усе стає на круги своя!

Народ, який пройшов сім кругів пекла, розправляє спину.

То злязьте з тієї спини. По-доброму. Не примушуйте робити інвентаризацію вашого ненажерливого стада.

Ну, не пройшов до кінця ваш «соціалістичний вибір». Не все ще вибрали. З народної комори. З народної душі.

Але таки набралися. Понатягали у нори стільки, що не одне покоління ваших людей житиме при комунізмі...

Не плачте, що народ знімає ваших ідолів. Ви на всі заставки кричали: «Мы говорим Ленин — подразумеваем партия. Говорим партия — подразумеваем Ленин». І нас навчили так «подразумевать». Тож партію вашу, вибачте, ввіймали.

На місці злочину. І осудили. І показали на двері. А той, кого «подразумеваем», стоїть майже у кожному населеному пункті. Перед громадським туале-

том. І рукою, як шибиницею, показує шлях до «світлого майбутнього».

Отож і йому, вибачте, треба показати на двері.

«Світлого майбутнього» знести не можна. Кожна нормальна людина має історичну необхідність забігати туди. Хоча б раз на добу. Навіть вожді...

Тепер таке. Ви зчинили «общегосударственный» елемент про «полювання на відьом». Давайте логічно. Якщо ви такі святі, то чого вам боятися полювання на нечистивих? А якщо святецькими мантиями прикриваєте відьомські хвости, то... чого репетуєте про несправедливість? Про «демократичний терор»?

Та й ніхто вам тих хвостів не обрубав. Ще й законом вас соціально захистили. Відьми з 1918 року спецпайки отримують. Відьми з 1937 року також благами користуються. Цілі родинні кубла колишніх відьмаків за спецагентами закріплено. Щоб вам, не дай, Боже, не повсихали ті місця, з яких ростуть хвости. Щоб компартійно скроєні штани, не теліпалися. Щоб отой вчорашній «гегемон» не маїв подобі отого сучасного Щукаря — вічного трударя, який своїми податками і своєю працею вас утримує. І ніхто про його соціальний захист не думає.

То, може, варто було б уже й вгамуватися? Не забивати баки своєму годувальникові. Не заганяти його знову в ярмо. Не лякати, що без вашої «опіки» його не проживе. Що «незалежна Україна — це громадянська війна». Не провокуйте на цю війну. Не нацькуйте націю проти нації. Віруючих проти віруючих. Відмийте ту кров, яка на ваших руках і на вашій совісті. Моліться і кайтесь. Покутуйте гріхи чесною працею і життям чесним.

Бо дуже знайомий почерк отих провокацій. Особливо найпідліших: палити хліб та оскверняти пам'ять полеглих.

І дуже знайомі оті голоси з-під мавзолею. Про незаконність проголошення незалежності України. Про захист інтересів росіян. Про перегляд кордонів... Тож велеревниві поборники законів! Огляньтесь позаду себе.

Чи законно, обер-повія Катерина II зруйнувала Запорізьку січ і загарбані українські землі роздала своїм фаворитам?

Чи законно «вождь мирового пролетариата» підсилав в Україну своїх агентів антонових, перелицьовуючи їх на овієнків, щоб легше обдурити український народ і швидше поневолити?

Чи законно російські більшовики потопили у крові Українську Народну Республіку?

Чи законно народ України загнали у колгоспи, морили голодом, вивозили до Сибіру?

Чи законно Україну масово заселяли «стойкими большевиками»?

Може, хтось з приводу цього проводив референдуми?

Може, питав в українського народу: хоче він цього, чи не хоче?

То чия б кричала, а чия б мовчала...

Тепер щодо захисту «русскоязычного населення».

Як ви дивитесь на те, щоб захистити «русскоязычное население» Харбіна? Приєднати Харбін до Росії?

Бо в нас, в Україні, «русскоязычники» понують краще, ніж будь-які «язычники». Навіть корінні. І поки що захищаються треба від них.

Щодо кордонів. Може, не варто про них згадувати? Бо як потягнемо лінію поза Кубань, на Далекий схід, на Поволжя, окреслимо пів-Сибіру, де «компактно» проживають українці. А там дивися — і Санкт-Петербург, українськими козаками збудований. І Москву заснував отрок князів Київських.

В Україні споконвіку проживає багато неукраїнського люду. І поляки, і росіяни, і євреї, і татари, і болгары, і мадьяри, і ще багато «і». Люду чесного, працьовитого. Люду, що має свою гідність і поважає гідність українців. Шана цьому людові і хвала!

Але живуть в Україні ще й люди. Що називають себе просто: «адесситы», «ніколаєвцы», «херсонцы», «донецчане», «днепропетровцы», «крымчане», «львовчане», «харьковчане» та інші «оацы» і «чане». Словом, «язычники». Це ті погани, які не сповідують жодної віри. Не мають ніякої святості. Найбільше божество, якому вони моляться, — власна утроба. На цих утробників і розраховують утробники, які хочуть задушити незалежність України.

Україна ніколи не гнала зі своєї землі тих, хто прийшов до неї з миром, з добром, зі злагодою.

А тих, хто причалапував свинячою ходою і рив свинячим рилом, достойно біла по цьому рилу. Чи воно домашнього годування, чи зайшло.

Тож, давайте миром. Давайте злагодою. Давайте добром!

Давайте кожен розправимо плечі своєї незалежності. І допоможемо кожному, хто прагне волі.

Рокунь Божого 1991-го

ПЛАТФОРМА

Промова, яку я збирався виголосити, коли мене висунули кандидатом у великі депутати

Друзі мої!

Спасибі вам за те, що мене висунули! Значить, ви повірили, що я ще не зовсім «пропаша сила».

Друзи мої!

Спасибі вам за те, що хочете мене «засунути»! Тим самим ви доводите, що сили, які засувають, ще не околяли. Але, кажуть, один битий, вартий двох небитих. Виходячи з цього, ви також робите корисну справу. Щоправда, діючи за цими принципами, задля «суспільного прогресу» можна перебити все суспільство.

Звісно, вам до цього не звикати. У вас своя суспільна праматика.

Начальники — голосні.

Клерки — приголосні.

Підлеглі — шиплячі.

Алкоголіки — йотовані.

Усі решта — під'язичні.

Що поза межами цієї праматики, те поза правилами.

Коли мене висунули кандидатом у депутати, я засумнівався: гуморист — член парламенту? Ваня Молдаван заспокоїв:

— Краще, коли гуморист виконує функції члена парламенту, ніж член парламенту — функції гумориста. Хоч між гумористами і членами парламенту є велика різниця. Гумористи говорять жартома, а сприймати треба всерйоз. Члени парламенту говорять всерйоз, а сприймати треба як жарти.

Як кожен кандидат, я маю свою платформу.

В галузі економіки

1. Вивільнити з-під союзного підпорядкування українську курку. Бо вже й півні обурюються: для того, щоб виконати свій шлюбний обов'язок, вони повинні чекати дозволу з Москви.

2. Впровадити систему безконтактного мужицького трикутника: мужик від землі, мужик від верстата, мужик від науки. Тоді не буде замкнутого кола. З тисячами великих панів у центрі і мільйонами маленьких підпанків на місцях.

В галузі політики

1. Я категорично проти багатопартійності. Сімдесят років ми мали тільки одну партію і... стільки придуркуватих вождів. А, не дай, Боже, якби в нас було сімдесят партій! Або хоч сім... Вже, мабуть, і народу не залишилося б...

2. Фінішем злочинців гітлеризму став Нюрнберзький процес. Фінішем злочинців комунізму — процес перебудови. Чи не за «суворі» відбуваються у світі процеси?

3. Я — за інтернаціоналізм. Справжній. Без старшого і молодшого. Без великого і малого. Без «визволителя» й «ощасливленого». Одне слово, я за міру. Бо якщо «визволений» надмірно ошасливлений «визволителем», то це вже несправедливо стосовно самого «визволителя».

В галузі оборони

Враховуючи те, що у нас все частіше вибухають «міни сповільненої дії», хто знає ким і коли закладені, вважаю, що на базі органів державної безпеки треба створити школу мінерів.

В галузі права

З'ясувати, чи притягуються до відповідальності безвідповідальні? І чому воно «право», коли гроші «ліві»?

В галузі екології

І надалі борогися за чистоту нашого повітря. Бо воно насправді життєдайне. Наша медицина лікує нас, в основному, повітрям. І ми живемо. Ще. Наша торгівля торгує, в основному, повітрям. І вона живе. Наша бюрократія, в основному, пускає повітряні бульки. І вона розкошує.

СПАГЕТТИ

Прмова, яку я збирався виголосити в Італійському парламенті.

Сеньйори!

Я — за роззброєння. Загальне. За контакти. Між народами. За торгівлю. Між різними системами. Якщо одверто, то я не проти, щоб ми свій газ і свою нафту міняли на вашу жуйку. Але я категорично проти ваших макаронів. Ойх, як ба-

Борони Боже! Не подумайте, що маю намір принизити вашу національну кухню. Просто, як ви знаєте, у нас зараз перебудова. Час напружений. А спагетти ваші розмагнічують. Здійснюють, так би мовити, економічну диверсію.

Для прикладу. Мій друг Ваня Молдаван поставив собі: попрацювати на перебудову... Вибачте, це ви на помщиків і капіталістів працюєте. Все життя. А ми все життя — на революцію, на індустріалізацію, на колективізацію, на п'ятирічку, на соціалізм, на комунізм... Тепер — на перебудову.

Так ото вирішив Ваня прискоритися. Дати дві норми. І перевиконати. В скорочені строки.

Набрался трудового ентузіазму. А тут жінка йому під ніс — ваші спагетти! Що явно придумані для ваших безробітних. Які мають море часу. І можуть дві макаронини жувати й цілий день.

Для нас же краще підходять «ріжки». Або вермишель. Щоб можна було ковтати не жуючи. Тому я — за «ріжки». І за вермишель. І вдома, і в громадському харчуванні.

Що таке громадське харчування?

Це, коли я плачу, а харчується вся кулінарсько-кухарська громада...

Тож для нас основне — час. Перебудуватися. Поки не зупинили.

Ми знаємо, що ваші мільйонери за нашу перебудову. Але наші проти. Тому підряд оренда.

Мій друг Вітя Царапкін каже: «Найкраще, якби ми здалися в оренду повністю. Японії. На п'ятирічку!»

Дві вигоди. Вони нас підтягують. Ми їх відтягуємо.

Уявляєте, на якому місці опинилися б япошки за п'ять років? Нижче недорозвинених!

До вас в оренду не можна. У вас — мафія. Не дай, Боже, з'єднаються дві мафії. Ваша сицилійська і наша кремлівська...

Сеньйори!

Ви ніколи не підраховували, на скільки вистачило б вашого, вибачте, Апенінського чобота, тобто вашої Італії, якби ви всі тільки крали?

Та в нас, слава Богу, ще є і є. А навіть якщо вже розкрадемо все, якщо, опираючись на наш технічний прогрес і на нашу передову науку, перетворимо землю на пустелю, то й тоді не пропадемо. Будемо розводити верблюдів. Буде м'ясо. І шубат.

Верблюже молоко. Продукт незвичайної біологічної цінності. Особливо для головного мозку.
Це — наші внутрішні резерви. Це — нез'ясований феномен живучості і стійкості нашого народу. А ваша сміхотворна антанга хотіла нас в отакусинський період задушити.

Наша рідна антанга душила нас сімдесят років. І все це лише, як сон. Як марево. Прокинулися — нема нічого. І нікого. Вже ніби й ніхто не дув. Вже всі, немов янголи. Один одному посміхаємося. Один одному «відвіщуємо» компліменти. І всі разом киваємо туди, позад себе. Мовляв, біда спільна. У застійні роки рвонули так безоглядно вперед, що тепер не знаємо, де зад. Мали приуряді дубів, тому й опітьки липи. Також феномен. Суто наш. Сопреалістичний. Сеньйори!

Ви ніколи не задумувалися над тим, доки вам вірили б, якби ви всі постійно брехали? Один одному. Самі собі. Всі разом — комусь.

А нам ще вірять. І ми віримо. Один одному. Са-мі собі. І тим, що приймають постанови. Хоч за кількістю постанов ми на першому місці у світі. А за їх виконанням — на останньому.

Це також феномен. Суто наш. Національний. Сеньйори!

Як сказав колись один розумний чоловік, ми не можемо ждати милості від природи за те, що ми їй заподіяли. А бюрократія не може ждати милості від народу. За те, що вона заподіяла йому. Отож, національне свято Французів «Взяття Бастилії» — не останнє на нашому континенті. Буде і на нашій вулиці свято. Тільки, будь ласка, сеньйори, не надсилайте нам свої макарони!

СІНГАПУРІЇ

Промова, яку я збирався вголосити на сінгапурському базарі

Вельмишановні сінгапурки і сінгапурці!
Господарі і гості!
Патріоти і провокатори!
Перш за все, чому я тут?

Не тому, що, як пише поет Федіан Кляня:
До такого довів стану
Нас партійний самодур,
Що по масло і сметану
Я літаю в Сінгапур.

Як бачите по мені, закордонного масла і сметани я не їм.

Лозунг нашого часу гласить: «Всі дороги до комунізму ведуть через капіталістичні базари!». Отож, назад — та сама дорога. Словом, шукаємо. Як вийти. Що кажете? Маємо не той «Капітал»? Карл Маркс тут ні при чому. Він пожартував! А ми сприйняли всерйоз. З вами теж могло статися. Хто не живе, той не помиляється. Ми ж, в основному, помилялися. То й не було коли жити.

Чому мене потягло на промови?

Зараз на промови тягне всіх. Всі себе відчули державними діячами.

Що таке в Україні державний діяч?

На це запитання найкраще відповів дід Матвій.

Він сказав:

«Ще як у нашому селі завклубом. Клубу нема; а діяч є. І гроші отримує. І в дамках ходить...»

Отож, на кожного нормально працюючого зараз по десять діячів. Сім — правих, два — лівих. І по одній деструктивній силі.

Праві вважають, що вони все життя праві. Як у тому анекдоті: «Партия — наш рулево́й!» «Машина» вже давно розтрясло на бездоріжжі. Вже нема ні «мотора», ні «колїс», а «рулево́й» все рулює. Словом, праві примаються. За те, що завоювали. Для себе. За кабінети. За посади. За блага. Як пише відомий поет Федіан Клання:

Щоб втриматися при владі Рад,
Стає на роги апараті.
Один апаратчик поетові зауважив:
— Ви всі вважаєте, що ми нечестиві. Але хто і коли бачив у нас роги?
Поет відно відповів:
— Ви всі вважаєте, що ви святі. Але хто і коли бачив у вас крила?

Ліві вважають, що кабінети треба провітрювати. Крісла міняти. Віддати шану потоптанним правими предкам. І подумати про нащадків.

Деструктивні сили служать правим. Провокують лівих і тренують біцепси. На випадок надзвичайної ситуації.

Праві називають лівих «екстремістами», «націоналістами». Звинувачують, що ті хочуть розвалити наш «общий дом». І лякають їх десантними військами. Бо справжня демократія завжди тримається на гуманних принципах і десантних військах.

Ліві кричать: «Ганьба!» І полохають правих національними прапорами.

Словом, стіна на стіну.
Мій біологічний ритм також вимагав політичної активності. І я включився. У передвибірну війну. Кинувся рятувати свідомість села. Але вилетів у трубу. Газову. Мій суперник виїхав на платформі з газовими трубами.

Взагалі, більшість отих передвибірних платформ нагадували платформи звичайного поїзда. Зчеплені однією сув'яззю. Котяться по одних рейках. І тягне їх один локомотив. І всі — в тупик. Або — під укіс. Бо так спрямована дорога.

І я з жахом подумав; «А що коли більшість депутатів в'їде в парламент на отаких платформах з дутим газом? Не дай, Воже, сірничка або іскринки! Як рвоне! То всі у трубу вилетимо. І праві, і ліві, і деструктивні.

Тому я боровся. Словом правди. Але народ так вихворів від гіркої правди, що захотів солодкої брехні. Та й сили противника були явно переважають. У мене група підтримки — кілька політичних неюфітів. У моїх супротивників — «група захвата власти», розвідка, контррозвідка, диверсійні групи. І тили. Надійні. З солідними базами, оперативними службами, бойовим забезпеченням. Словом, нижніми кінцівками він опирався на голови своїх вірнопідданих осавулів на низах, а головою впирався в ноги верховенствуючих над ним божків у столиці. І його всіма силами тримали. Щоб він не випав з отого бюрократичного хребта. Щоб не паралізувало весь бюрократичний організм.

Але я боровся. Доводив, що я не «екстреміст». Не «деструктивна сила». Що я не буду «різати живдів» і «виганяти москалів». Що я не з тих, які у свій час кричали: «Геть кацапів з українських тюрем! Українські тюрми тільки для українців!» Я за те, щоб в українських тюрмах сиділи і росіянин академік Александров, і українець колишній міністр Романенко, і кат України єврей Каганович.

Що письменники не винні в тому, що нема мила, порошку, цукру та олії. Бо скільки я на своє худе лице того мила можу вимилити?

Що в мене швейцарському банку нема ні шеляга. Бо наші гроші можна вкласти тільки в консервні банки.

Що я ніколи не мав двадцяти жінок. Законних. А лише дві. А «незаконні» законом не заборонені. І їх ніхто не реєструє. Ні в мене, ні в моего суперника. Та й я, зі своєю неповторною вродою, можу служити для жінок не предметом кохання, а предметом помсти... Своім чоловікам.

Мене допитували, скільки я заробляю? Я делікатно зауважував, що розумна людина рахує свої гроші...

Вимагали сказати, скільки я перераховую у фонд миру.

Я пояснював, що на танка, чи на ракету для недорозвинених країн не витягну. Тому волю перераховувати у Фонд милосердя з цільовим призначенням. На розвиток психлікарень. Щоб в Україні було менше дурнів...

Остаточно вибило мене з боротьби те, що в «Союзе нерушимом» у цей час вибрали президента. Я зрозумів, що сам президентом вже не стану. А президенту, якого обрали, надано право розганяти будь-який парламент будь-якої республіки. Отже, якщо мене й оберуть, то обов'язково «розженуть». Бо таким, як треба, я ніколи не буду. А таких, як я є, ніколи нікому не треба. Ні генералісімусам, ні генеральним секретарям, ні президентам.

Отож, милі мої сингапурки! І шановні сингапурці!

Якщо у вас будуть якісь вибори, не висувайте мене ніяким кандидатом в ніякі депутати. Бо якщо у нашій «найгуманнішій і найсправедливішій» країні до влади йдуть по кістках, то чого можна чекати у вашому Сингапурі?

ДУМАЙТЕ І... ВИЗНАЧАЙТЕСЯ

Промова, яку я збирався виголосити на роковини парламенту України

До уваги, товариші! До уваги!
Шановні і нешановні парламентарії!
Крайне ліві і крайне праві! Доцентристи і відцентристи! Борці і приборкувачі!
Надто емоційні демократи! Остаточно закостенілі апаратники! Абсолютно байдужі дрімотники! І впевнена у своїх силах парламентська гвардія «несокрушимою и легендарною»!
Де труби? Ті, які ви обіцяли, пробиваючись до парламенту? Де газ?

Всі ви говорите про неньку Україну.

І ті, які вчора за неї сиділи. І ті, які вчора за неї садили. Гарно промовляєте. Одні так, що обиватель холоне від страху. «Не дай, Боже, зрушать з належаного болота». Другі — так, що страх пронизує люд чесний і праведний. «Не дай, Боже, знову повернуть «к стенке».

Отож «неньку» ви бачите по-різному:

Одні — повновладною, багатого, щасливою господинею у своїй хаті.

Інші — забутою дітьми-перевертнями, замученою злиднями і самотністю сільською матір'ю. Яка акуратно возить синові-мішуку все, що випорпає на своєму городі. І якої синчерств'як далі кухні не впускає.

З оцієї високої трибуни ви часто нагадуєте один одному: «Що скаже народ?»

Він каже: «Ід-бо комедія. На перший погляд. А на другий — трагедія».

Невже дійсно істину глумить істина, що народ має таких вождів, яких заслуговує?

Першообраний вождик присягався народові у вірності. А тоді подріботів у червонозоряну. На виклик господаря.

І треба пішитися. Що «там» не можуть без нашого. Що не порушують вікові традиції. Що уважали Україною завжди українцями. Єлизавета мала свого Розумовського. Горбачов — свого Івашка. Тільки ось Мазепа не захотів служити Петрові. Тому й став «зрадником українського народу».

До речі, Ваня Молдаван каже, що у нас більше зрадників, ніж самого народу.

Хто з ними тільки не борюся. І російські царі. І польські королі. І кайзерівці, і хортисти. І пілсудники, і антонесківці. Тіллерівці, сталінці і «вірні раїнському народові».

А вони живуть.

Візьмімо очю аудиторію.

Що поділилася на розумну меншість і компартійну більшість.

Знов лунають «вражеские голоса». За синьожовтий прапор. За тризуб. За самостійну Україну.

Істинний «захисник» українського народу, що має по три великих зірки на погонах і навіть що найменшої в голові, застерігає.

— Таварищи! Из-под этих знамен стреляли в нашу неньку Украину и в нашу советскую власть!.. Ізя Чачкес дивиться в екран телевизора і дискутує з генералом.

— Не розумію. У чію «неньку» стріляли? І в яку «советскую власть»? Коли в лу, яку ми тепер перестроюємо, то її треба було розстріляти ще в зародкові. Це, по-перше. А, по-друге, господин генерал, на вас — погони. Так оці погони під час революції «советская власть» вирізала з раменами.

З-під цих погонів у «советскую власть» стріляли: Денікін, Юденич, Колчак, Врангель і про... і прочая. Та й упроводили погони не князі наші славні, а «свергнутая революцией» династія Романових. І відновив ці погони не «вождь мирового пролетариата» Ленін, а сатрап Сталін. То чому ж ви під цими погонами ходите? Ще й груди гордо випинаєте... А хто ж ви тоді? Вірний лєнінець? Твердий сталінець? Чи ревний служитель «єдиной и неделимой»?..

Це був, так би мовити, ліричний відступ.

До уваги, товариші! До уваги!

Давайте до діла. Давайте повернемося до вождика. Ну, звісно другообраного. Отим засекреченим блоком «стронцій-239». Який одностайно «затаврував» втечу до Москви першообраного. І одностайно обрав його партійно-вірнопідданого. Вишло, як у тій магії. Та половина нашого преподобного златоуста, що від пояса донизу — радянська, повністю незалежна і суверенна. А та половина, що від пояса догори, — партійна. Підлегла Москві. І своєму партійному босові. Отож наша рідна «ненька Україна» знову буде гола, боса і... суверенна. Як ота нижня половина глави нашого парламенту.

Предостойні і недостойні парламентарії!

На ваших вельми поважних засіданнях часто лунають незрозумілі вирази. Для прикладу: «Трудящі».

За «вимогою трудящих» «крымские парни» в парламенті «автономізували» Крим.

За «вимогою трудящих» парламентські генерали рвуться в бій проти населення Західної України.

За «вимогою трудящих» парламентський батюшка таврує греко-католиків...

Хто ж вони, ці всесильні і всюдисущі «трудящі»?

Чи не нащадки тих «трудящих», за «вимогою» яких розстрілювали, мордували, вшали, живцем хоронили? Цілі народи вивозили до Сибіру? Цілі народи розпинали на п'ятикутній зв'язді.

На «прохання» цих «трудящих» палили бібліотеки, підривали церкви, вшали священників. Впроваджували найганебніші податки. Найдикіші закрони. Найдурніші ритуали. Обдирали до нитки. Щоб забезпечити стопроцентну пролетаризацію суспільства. Щоб серед об'єднаних під гаслом «Пролетарі всіх країн, єднайтеся» було найбільше наших.

Якщо ці «трудящі», що сьогодні, — нащадки тих «трудящих», що вчора, то хто ж тоді ви, преподобні парламентарії? Ті, які так охоче «відгукуєтесь» на ці «вимоги» і «прохання»? Статисти у політичній парламентській комі-трагедії? Чи її режисери?

До речі, дід Матвій, дивлячись ваші парламентські ігри, зауважив:

— Декорацію про суверенітет України вже прийняли. А ось до спільного «концертусу» не дійшли... Генерали хочуть генеральської конституції, партійні — партійної, демократи — демократичної, а паперу так багато нема... Державні мужі і державні жони!

На ваших повсякденних засіданнях часто фігурує слово «центр». Дуже воно людей насторожує. Теща Вані Молдавана каже:

— Скидається, що більшість там не члени парламенту України, а агенти центру.

А Вітя Царапкін сказав, що один депутат нагадує йому вовка. Який пробрався у овечу кошару. І репетує про демократію. Що він тут «національна меншість». Що ніхто не має права «ущемляти» його громадянські права.

Це й спонукало чесного і чистого росіянина Вітю Царапкіна написати оце звернення.

«Граждане волки!

Україна — не «овеча кошара», а народ України — не стадо безвольних баранов. Если вы будете так часто скалить зубы и брать за горло, может произойти «ущемление» не только ваших волчьих прав, но и ваших волчьих хвостов!

За триста лет этого мог не понять или самый претупейший дурак, или отпетый черноротый шовинист.

Подумайте! И определитесь!..»

До уваги, товариші! До уваги!

Народ ніяк не може зрозуміти вашої перебудови. Новий уряд — зі старих членів. Які обіцяють «плаваючі» структури. Перехідні.

У нас всі структури плаваючі. А всі члени уряду — перехідні. Із кабінету в кабінет. Поки можуть ходити. Поки їх, вибачте, під музику Баха з тих кабінетів...

То керували вертикально. Тепер будуть керувати горизонтально. Лежачи, чи що? А народ все одинок, даруйте, «раком». На буряках. У забої. Біля мартена. Біля верстага. Класична поза ударника комуністичної праці. Щоб не засліплювали «сяючі горизонти».

Дивитися вперед — нема потреби. Є «керівна сила». І вона в парламенті ще у переважаючій більшості. І вона ще покаже «кузькину матір». Усім лівим. Усім неформалам. Усім партіям. Які не розуміють, що багатопартійність у нас можлива тільки під керівництвом партії комуністів. Навіть якщо вона називається соціалістичною партією.

Теща Вані Молдавана каже:

— Як вони збираються керувати державою, ко-

ли за рік у парламенті не навчилися навіть, як правильно натискати кнопки?

А як керували досі?

До речі, це дуже просто. Ведеш народ в один бік. Він тебе зупиняє. Підказує, що не туди. Повертаєшся — ведеш у протилежний. Основне — вести. А народ завжди підкаже. У нас народ мудрий. І талановитий. Бо його завжди тримають у формі. Не дають розслабитися. Розмагнітяться. Увесь в напрузі. Увесь в думках. Увесь в пошуках. Що з'їсти? Що запалити? Чим помитися? У що взутися? Кмітливий наш народ. І терпеливий. І добрий.

Він і лається добродушно. Як ось дід Матвій: — І чого та партейная радянська влада так не дає себе полюбити?..

Добрий у нас народ. Весь час до любові тягнеться...

І СИЛОЮ, І ПРАВДОЮ

Відкритий лист Віті Царалкіна
редакції газети «Вечірній Київ»

Розпрешановні!

Як ви думаєте? Хто для України дорожчий? Король Непалу Бірендра Бірбікрам Шахдева чи я, рядовий нашої молоді держави? Який за своє життя вже «виконав і перевиконав» стільки, що всім королям світу й не снилося. І то постійно долаючи «тимчасові труднощі». І «тимчасово» задовольняючись скромними потребами.

Чому ж ви тоді перед тим королем так розшаркуєтесь? Мовляв, надійшов лист. Від короля Не-

палу. На ім'я нашого найвищого... А про те, що я написав уже п'ять листів на ім'я нашого найвищого, ніхто ні гу-гу.

Раз, правда, прийшла відповідь. З житлової контори. Від техніка. «Шановний добродію Царалкін, трубу у вашій ванні поміняємо в наступній п'ятирічці...».

А я ж писав зовсім про іншу трубу. Я писав про трубу, у яку вилітає наша економіка, народне добро, наше здоров'я.

До речі, про здоров'я.

Ви у своїй газеті описуєте, скільки Західна Європа поїдає нітратів, фосфатів...

Мій друг Ваня Молдаван зів усього-навсього один кавун. А викачали з нього усю таблицю Менделєєва. І тридцять ще невідомих нікому елементів.

Хочу зауважити, що кавун привезли не із Західної Європи, а з південної України. І придбав його Ваня не на складі якогось агресивного блоку, а в лоткові держагропрому. То, може, ви розтлумачите читачам, що за блок отой агропром? Чим він воює і проти кого?

Тільки ж Ваня Молдаван каже, що все одно не розтлумачите. Бо зараз бракує паперу. У нас завжди чогось бракує. Був папір — не вистачало гласності. Є гласність — нема паперу. Буде і те, й інше — не буде кому писати. Знітратимося і сфосфатимося. Згербіцидимося і запестицидимося.

Хочете пережити, де буде медицина?

Там, де вона й зараз. На спорозі спокою його величності керівного прошарку! І разом з тим «прошарком» боротиметься проти морального захворювання населення. Радіофобією, хімієфобією. Алкоголізмом, курінням. Он Київ вже оголошували містом антиалкогольним і антикурильним... Давайте ліпше оголосити Україну державою здоро-

7 6
-вого глузду. І моральної чистоти. І громадянської свідомості.

Тільки навряд чи вийде. Дуже вже багато у нас «талантів» бити в барабани і кричати «ура». І всі вони, як «невловимі месники». Тільки доходить до того, коли вже треба брати і садити, — його беруть і кладуть. На обстеження. Бо він ніби того... З вітряками в голові...

А може, треба обстежити да того? Перш ніж садити його у керівне крісло? Перш ніж допускати його до народних надбань? Перш ніж довіряти йому наші долі?

Важко. Довготривалий період застою призвів до остіохандрозу наш суспільний хребет. Хто зігнувся — не може зігнутися. Потрібна сила.

Не короля Непалу. Навіть якщо він Бірендра Бірбіркрам Шахдева. А моя. Ваша. Усіх нас. І правда потрібна. Одна для всіх. І для найвищого нашої держави. І для мене — рядового громадянина.

Цілком таємно
УКАЗ ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРЕЗИДЕНТА
про впровадження Всесоюзного Дня Брехуна

Враховуючи сміхоловність і сміхотворні традиції народу, йдучи назустріч побажанням трудящого керівництва, у к а з у ю:
День Першого Квітня іменувати Всесоюзним Днем Брехуна і вважати його найголовнішим дер-

жавним святом нашої тисячолітньої соціалістичної батьківщини.

До участі в святі залучати найбільш відомих клоунів з урядової та парламентської самодіяльності, ілюзійністів-комуністів. У масові сцени включати комсомольців-добровольців, актив агропромислового комплексу з тих керівників, що мають комплексне відчуття гумору й реальності.

Для того, щоб якнайширше охопити населення сміхом, паралельно з вседержавним радіо «Брехунець» і центральною газетою «Брехня», видавати галузеві газети «Соціалістична брехня», «Комуністична брехня».

Враховуючи те, що п'ять хвилин сміху замінює десять грамів масла, дванадцять грамів м'яса, вісім грамів ікри (кабачкової), три грами горілки і т. д. і т. п., добиватися найбільше сміху на душу населення.

Ветеранам війни та праці сміх видавати у вигляді однієї банки кілочки в томаті й одного плавленого сирка «Фантазія».

Для підтримки народу у постійній оптимістичній формі, постійно практикувати такі гумористичні заходи:

1. Масові народні гуляння по опустошених магазинах.
2. Атракціони і гумористичні діалоги в чергах.
3. Розиграш лотереї на тему «Буде-не-буде» в приміщеннях ощадних кас.
4. Рекламувати по телебаченню зарубіжні моди і товари.
5. Закликати населення вкладати гроші у різні банки (крім консервних).

На масових гумористичних гуляннях заборонити оплески, вигуки «біс», «браво», «геніально». На-

томість впровадити одне загальнодержавне схвалення: «Генеральний!».

Зважаючи на те, що право на сміх має кожна наша людина, яка досягла віку перебудови, це право їй забезпечити гумовими палицями, водометами, нервовопаралітичним і слезоточивим газом, а, на випадок «прохання трудящих», то й танками.

Для захоочення розвитку гумору й сатири, впровадити почесні звання:

«Талановитий підбрихувач», «Відомий брехун», «Заслужений брехун», «Генеральний брехун». І пам'ятну медаль.

На одному боці якої — зображення Генерального Президента на руках у членів президентської ради. І підпис (обов'язково на «общепонятном» мові): «Каждый сверчок знай свой шесток».

На другому боці — зображення Генерального Секретаря на руках у членів полібюро. І підпис: «Чем хвалишься, на том и провалишься».

Указ вступає в дію з 2-го квітня 1991 року, яке народ оптимістично з любов'ю назвав: «Вот тебе, бабушка, и Мишкин день».

Генеральний Президент,
Москва,
1 квітня 1991 року.
Важкий понеділок перед
страшним віаторком.

АХ, КОЛОСАЛЬНО!

«Ах, колосально! Ах, фантастично!...»
Це з приводу того, що я місяць пожив там. За горбом.

А те, що я сімдесят років прожив тут? Не фантастично? І не колосально?

Все життя коло сала! Більше нічого нема. І ніхто не захоплюється моїм героїзмом. Моєю кмітливістю.

Країна суцільних раціоналізаторів і видумщиків. Уряд видумує, як об'єгорити мене. Я видумую, як об'єгорити уряд.

Воно нам далось з молоком... рідної партії. Тої самої. «Двічі розстріляної», як висловився третій Ілліч. І тричі проклятої.

Сиджу з вудочкою біля ставка. Прийшли піонери з підпільного загону імені Ніни Андрєєвої:

— Дядьку, давайте укладемо бартерну угоду. Ви нас вчите вудити рибу, ми вас — танцювати ламбаду.

І вкрали мою куфайку. Потім виміняли в селі на самогон.

Я до вечора на березі танцював «Ламбаду». Вони у лісі співали:

Мы все добудем, поймем и отроем,

Холодный полюс и свод колубой.

Когда страна быть прикажет героем,

У нас героем становится любой...

Ах, колосально! «Ах, фантастично!»...

Ніби там я освоював нову планету. Ніби щось героїчне вчинив. Там жити — раз плюнути. Там є усе. Тільки куфайки нема. І не знають, що це таке.

Я їм пояснюю: «Тілопрійка. Ватник».

Вони дивуються: «Навіщо вата, коли є вовна?»

— Нам, — кажуть, — сорок мільйонів овець треба відстріляти і закопати. Бо затоварилися вовною.

— Давайте, — кажу, — поміняємо. На вісімнадцять мільйонів наших комуністичних баранів.

Керівних. І ви ніколи не будете затоварюватися. І зрозумієте, що таке куфайка. Якщо ми вам надішлемо гуманітарну допомогу...

Люди там, правда, добрі! Всі посміхаються. Аж зло бере...

Тільки лякливі. Дуже бояться «холестиролу». Не хочуть швидко старітись. Щоб шкіра не морщилася...

А ми тільки чекаємо, коли стукне шістдесят. Щоб на пенсію. Щоб спокій. Правда, кремлівські «геронтологи» придумали так, що стукає взагалі. І то або перед самою пенсією, або за рік опісля. І вже вічний спокій. І тобі, і державі. І пенсію платити не треба. І шкіра не морщиться. Бо з тих, що чудом ще дихають... Ії сімдесят разів здерли. Ще до пенсії... А кажуть, людина має сім шкір. То там людина має сім шкір. У нас — сімдесят сім...

Отож нічого ажкати. «Ах, колосально! Ах, фантастично!»

Там колосальний тільки страус. Яйця несе, як гарбузи. Ферму їхніх страусів і наш «соціалістичний вибір» — було б фантастично. Одним яйцем півсела нагодувати можна. А так живемо фантастикою...

АЛЬТЕРНАТИВНИЙ ВАРІАНТ

Приніс свині їсти, напаквав корито. Вона задоволено цямкає, а я тяжко, думаю: «Що таке альтернативний варіант?»

Були в нашому колгоспі збори. Висували кандидата. У депутати. Наше начальство місцеве висувало представника обласного начальства. А ми

мали підтвердити, що всі погоджуємося.

І тут мене підкусило вийти до мікрофону: — Шановні вожді і вождики колгоспного, районного та обласного масштабу! Тепер демократія і гласність. У мене є альтернативний варіант... Мікрофон відключився.

Усі забігали.

Голова колгоспу каже:

— Проклятий капіталістичний мікрофон. Не витримував нашої соціалістичної гласності...

І відвів мене за куліси:

— Слухай, Борихович! Ти завше вискакуєш, як Пилип з конопель. Як дам тобі «альтернативний варіант», то свиня твоя здохне з голоду...

— Я ж хотів... головлікаря... або вчителя...

— Лікар нехай лікує хворих, вчитель нехай вчить дітей... Хто на що вчився... А керувати

— хай керує той...
— Хто ніколи не вчився? Хто більше нічого не вміє?..

Вічно крикливий голова затиснув кулаки. Заскреготав зубами. І замовк.

Обізвався вічно овчазний парторг:

— Розумієш, Борихович, треба дивитися в майбутнє. Оберемо, для прикладу, депутатом вчителя чи лікаря. Що з них візьмеш? Зошита? Таблетку?.. Та й тих нема... А голова облагопрому дасть нам труби...

— Ніби Верховна Рада — це трубний завод. Чи він буде в інших колгоспах брати, а нам давати? Діляцтво це, шановні вождики. Діляцтво...

— Тут я вже розійшовся не на жарг. — І, взагалі, чому на високих посадах досі сидять брежнєвисті екстремісти?

— Нема кому зняти, — спокійно пояснив парторг. — Бракує монтажників-висотників.

Тут знову втрутився голова:
— Слухай, Борихович, чого ти мені, як вітер в очі? Чого тобі треба? Дитина вчиться, свиня росте, жінка має легку роботу...
Я вдарив себе у груди:
— Правди мені треба! Правди!
Парторг заспокоїв:

— То йди до кіоску, купи собі. Навіщо за кілька копійок псували нерви і собі і комусь?.. Бережи нерви, чоловіче. Тобі ще треба хату будувати... Бичка годувати... Дочку видавати...
Я проковтнув язика.
Заговорив аж удома...
Стою біля свині. Вона цямкає, оком на мене пасує. А я тяжко думаю: «Є такі чудеса на світі. Хоча б наша державна машина... Усі шестерні крутяться в різні боки, а машина йде... І ще й у космос літає...».

«ШЕШТВІЄ...»

Як тільки-но почали перебудову, вертеп уряд. Партія і уряд. Ну, ще та партія і той уряд.
Ваня Молдаван від несподіванки два дні заікався.

Вітя Царапкін тільки причмокнув: «Во дають!»
Ізя Чачкес каже: «Поки не заборонили, давай-те зробимо!»
Розподілили ролі. Тобто, хто Ірод, хто воїн, хто пастушок, хто смерть. Я погодився бути чортом. Менше клопоту з одягом. У який магазин зайдеш — або нічого нема, або усе ніби на чорта шите.

Припасовуємо обладунки. Коляду повторюємо: «Христос родився, в Бозі воплотився...».

— Також було життя, — зауважив Ваня Молдаван. — Тільки народився — Ірод ганяється, убити хоче. Виріс — Іуда продав за тридцять срібняків. Понтій Пілат на хресті розіп'яв...

— Зараз не краще. — додав Ізя Чачкес. — На кожного ще ненародженого Ісуса вже чекає по тридцять Іуд і стільки ж Пілатів...
Зодяглися. Вийшли на вулицю. Воїн підняв хоругву: Йдемо.

Як град з ясного неба — омонівці. Бияки напого-тові.

- Шестівіє запершено!
- Це не «шестівіє», — пояснює Ваня Молдаван.
- Це вертеп.
- Що-що-що? — примружився другий.
- Вертеп!
- Що-що-що? — примружився третій.
- Вертеп!

Четвертий передав по радії: «Шестівіє неформалов. Именуют себя неизвестной аббревиатурой. Знамя не синее-желтое, но и не красное. На нем написано «Христос рождается!». Слушаюсь!.. — ! спитав суворо Ірода, тобто Ваню Молдавана: — Ты старшой? Из Хельсинского союза есть?»

— Ні, — запевнив Ваня. — Ми всі з Радянського Союзу... Свої..

— Не свої вони! — зарепетував раптом істерично якийсь реліктовий, що стояв збоку. — Деструктивні сили. Хочуть «розшатать социалистическое общество!»

Ізя Чачкес, що передягнений в Смерть, підійшов до нього:

— Слухай, конструкторе! Ти не засидівся на цьому світі?

— Не применять насиліе! — крикнув омоні-
вель. І стягнув ізю бияком по балахоні.
Ізя сів. Крізь зуби висловив філософську думку:
— Цікаво, що з цього приводу сказав би король
Лісото Мошвишвілі одинадцятій?
Омонівель передав по рації:
— Кажеться, здесь иностранцы... — І спитав Ізю:
— Кто ты?

— Смерть, — каже Ізя.
— На-цио-наль-ность?!

— Я — інтернаціоналістка... Що дивишся? Ось
ти — унтернаціоналіст, а я — інтер... І на тебе
прийде мій час...

Тут втрутився інтелігент у цивільному:
— За погрози міліції вам можуть дати на повну
котушку.

— Тепер демократія, — кажу. — І теоретично
всім можуть дати. Але практично — на всіх не ви-
стачить котушок. Криза...

Інтелігент у цивільному здивувався:
— О, пацан! А ти професійний чорт.

— Я — не пацан. Це я просто такий мініатюр-
ний... І не професійний. Я — любитель. А профе-
сіонали — он вони, з бияками...

Інтелігент у цивільному суворо сказав:
— Слухай, братія! Розформуйте своє неформа-
льне об'єднання! І розбігайтеся по домашніх норах.

— Та як ви смієте! — обурився Ваня Молда-
ван, — Партія і уряд дозволили...

— Вам дозволили, а нам наказали... Дозволили
— сидіть в хаті, зачиніться, накрійтеся одягом і...
колядуйте... А шествіє з а п р е щ е н о...

В ПОРЯДКУ КОНВЕРСІЇ

Лист до Головного Конструктора

Високий конструкторе!

Звертається до вас Гаврило з Мозамбіка.

Не подумайте, що я втік за кордон. Мозамбік —
це хутір. На нашій славній Україні.

Поясніть мені, де на отих космічних кораблях
ви чіпляєте гумку від трусів? Весь наш район тру-
си руками підтримує. А партійний секретар каже:
«Ризина йде на космічні нужди...»

«Нужди» ми розуміємо. Ми все життя працює-
мо на якісь «нужди». Але ж які велетенські труси
треба для того космічного корабля, щоб стільки
гуми вимотати?

Нам що? Ми можемо і без трусів.

Ми в космос не літаємо. І нас ніхто не бачить.

Тільки ж — не та продуктивність праці. Однією
рукою працюєш, а другою за живіт тримаєшся.

Міжнародна асоціація лікарів звернула на нас
увагу. Думали, якась пошесть. Та голова сільради
викрутився: «Це в нас така секта. З рукою на жи-
воті моляться... Тепер — свобода совісті...»

Та й не хочеться ганьбитися. Уявіть, що хтось
колись у вічній мерзлоті (а воно до того йде) від-
найде арабські меблі, які показують по телевізору,
італійський одяг, японську техніку, французькі мо-
ди і між цим усім — мене, Гаврила з Мозамбіка.
Представника найпередовішого суспільства. З ор-
деном на грудях і голим, вибачте, задом...

Наш рабовласник (кличка голови колгоспу) і
головний осавул (кличка партійного секретаря)
кажуть: «А ти, Гавриле, більше пий. Щоб і вічна

мерзлота не брала. Аби пережити оцю цивілізацію.
А в наступній — усі будемо голі...»
Так пити ж нічого. Казьонки нема. Своя техно-
логія розроблена. То нема сировини. І компонент-
ти. Дай, правду кажучи, страшнувато. Отой пол-
стергейт, чи як воно, і до нас дійшов. Барабашка
навівся. Нікого не видно, а хтось стукає.
Тепер чудес багато. І чудотворців. Масовий гі-
пноз. Екстрасенси. Герасимова бісів і відьом з лю-
дей виганяє.

А чому б ти, ту ж Герасимову, не запросити,
скажімо, на засідання Верховної Ради. Ой, скільки
там бісів! А прикидаються маленькими дітьми.
Повторюють тільки одне слово: «Дай, Дай! Дай!»
І дорікають: «Для того, щоб ми краще жили, треба,
щоб ви краще працювали». Ніби ми спимо.

Пам'ятаєте, перед тим всесоюзним референду-
мом. Один закликав: «Надо создать такую обста-
новку, чтоб народ мог свободно выразиться».

Питається, чого «надо»? Давно «создали». Таку
обстановку... що народ тільки й те робить, що
«виражається». Вже японці від нас навчилися,
«Японямать, японямать...» А Фенька вусата «виря-
кається» «вправительствомать». .. Тільки не кон-
кретизує, в яке... А, як напелється, співає:

Вставай страна огромная,
Вставай на смертный бой!

С партией силой темною,
С проклятою ордой.

Ворожка Глоба каже, ніби у космосі за нас йде
шалена боротьба. Марксіяни і плутаніяни хочуть,
щоб ми і далі жили гамузом. Ну, в такому суспіль-
ному гуртожитку. Комендант. Вихователі, вахтери.
Спільна кухня, спільний туалет. Іх підтримує рада
ветеранів НКВД Проскурівського регіону. Бо в
спільному туалеті легше шпійонити.

Іншопланетяни вважають, що за триста літ
тюрми народи Російської імперії заслужили на
власні квартири, тобто держави...

То ж в космосі зараз роботи і роботи...

У нас, правда, також її не бракує. Чули, як де-
путат-аграрник, тавруючи страйкуючих шахтарів,
наводив за приклад наш героїзм.

«Кожен день шістсот тисяч доярок по грязюці
без світла йдуть на ферми...»

Кожен день 150 тисяч свинарок ногами місять
«навоз»...

Кожен день доярки руками переносять 70 тисяч
тонн молока... і совість їм не дозволяє страйкува-
ти...»

Скажу скромно. Не ми одні.

Кожен день сотні тисяч службових автомобілів
розвозять сотні тисяч вищих чиновників по сотнях
тисяч кабінетів. Де вони невтомно приймають сотні
тисячі зведень від сотень тисяч нижчих чиновників.
І скрупульозно підраховують, скільки сотень тисяч
доярок і свинарок щодня ходять по грязюці... І со-
вість їм також не дозволяє страйкувати...

А мене так допекло оте підсмикування трусів,
що я б уже й застрайкував. Дак візьмуть, як каже
наш рабовласник, в повну економічну блокаду.
Для свині не випишуть дерті, для корови — мішан-
ки, для хати — палива. Та ще й, не дай, Боже,
прийдуть, знайдуть (про що йдеться, знаєте) і по-
садять... А в газеті напишуть, що Гаврило з Мозам-
біка — екстреміст і деструктивна сила. І посадили
його за зв'язки із західними спецслужбами. Тож
як бачите, страйкувати не дозволяє пам... совість...

Високий Конструкторе!

Я розумію, що космічні кораблі дуже потрібні.
Особливо нині. Коли конверсія, роззброєння. Кіль-
кість танків у Європі скорочують. І переплавляють.

За Урал. Сухопутні війська скорочують. І сплавляють. У морську піхоту. А ворог не дремає...

Але чи не могли б ви допомогти нам отією злополучною гумою для трусів? Ну, так ніби взяти шефство над нашими трусами. В порядку конвєрсії.

З оборонним привітом!
Гаврило.
Хутір Мозамбїк, року 1990.

«ВЕСЕЛЫЕ РЕБЯТА»

Нога мерові Москви Гаврилу Попову
від Гаврила з Мозамбїка

Високодемократичний пане!
«Русскоязычное население» Мозамбїка, в особі
буфетниці Клави, вимагає приєднати Мозамбїк до
Москви.

Для ясності, Мозамбїк — це не той Мозамбїк, що у чорта на виселках. А суверенний хутір суверенної України. Клаву до Мозамбїка ніхто, вибачте, на мотузці не волік. І ніхто, вибачте, тут її не прив'язав. З'явилася вона у Мозамбїку в той час, коли з Москви витягли дівчат найдревнішої професії. Себто — повій. А, по-вашому, проституток. Самі розумієте, що хорошу повію ніхто не вигнав з Кремля організувався показовий, вибачте, бардак. Отоді Клава приїхала до Мозамбїка, сіла на шию фуражирові Ониську і сидить досі. Правду кажучи, жили спокійно. Онисько, як віл, працювятий і терпеливий. А Клава, як кожна людина легкої поведінки, легко пристосувалася до нової ситуації.

Міжнародний конфлікт у них виник після того, як ви по телебаченню сказали, що не дасте «в обиду» жодного росіянина. І поглибився ще того, як якийсь Травкін пообіцяв «русскоязычникам» Молдови: «Ребята, мы вас не бросим!..»

Клава категорично заявила Ониськові:

— Перепиши на мене дом и тачку...

Той поцікавився, чи вона з неба впала, чи на небо збирається? Вона відповіла, що нікуди не збирається. Мозамбїк їй подобається. Але вона, як національна меншина, має право на автономію. І доб'ється, що Мозамбїк буде мати Московське підпорядкування. Словом, приєднають хутір до Москви. Разом з Ониськовою свинофермію і «...прочими, — як вона сказала, — сокультбытовими объектами»...

Онисько, який півжиття провів на свинофермі, висловився не зовсім дипломатично:

— Свиня! Вчора кричала, що вона «старший брат», сьогодні репетує, що вона «національна меншина». Прийшла до моєї хати, відгодувала череву моєю працею, а тепер нахабно заявляє, що вона тут хазяїн!

Клава на те цинічно заявила: «Так сложилось исторически...».

Отака у нас політична ситуація. До речі, Онисько зауважив, що до Клави час від часу найжджає якийсь, вибачте, хахаль. З Москви.

Так оце до вас, високопоставлений мере, прохання усього «нерусскоязычного» населення Мозамбїка. Забезпечте ваших столичних хахалів столичними повіями. Щоб оті «веселые ребята» не розїжджали по Мозамбїках. Придністров'ях, Донбасах, Кримах. Не баламутили людей. Не розбива-

ли смі. І не проважували, вибачте, за не зовсім дипломатичний вислів, «мордобитіє».

При цьому зостаюсь з пошаною до всіх чесних і розумних людей.

Гаврило.
Хутір Мозамбик.
Другий місяць після
геначепістського перевороту.

ЕКСПЕРИМЕНТИ

Лист генеральному директорові МАГАТЕ

Високий панелі!

В нас, у Мозамбіку, біда. Маяк колгоспу перетравила свинарка Астраущенко отримала ідеологічну травму.

Навпроти свинарника своєю біст «вождя світовою пролетаріату». Оскільки наша колгоспна дійсність плаває в багнюці, то вождь плавав з нами і був досить таки тією дійсністю обляпанний.

Фуражир Онисько набрав відро води і поліз, що Онисько збирається пам'ятник нівечити. З криком «Тільки через мій труп» кинулася до Ониська П'єдестал, виявляється, був лобряче підритий свинарками. Гіпсове погруддя вождя ще сяк так підтримувалося, та коли на нього полізли ще дві живі історичні постаті, то п'єдестал рухнув разом з ними. Онисько відбувся легким переляком. Вождь розсипався відручки. А свинарка Астраущенко від страсу звихнулася. Смикала на голові волосся. Кричала: «Господи! Нема Ілліча! Що тепер буде з лампочкою? Хто нам її засвітить?»

Як людина, що має справу з електрикою, про

«лампочку Ілліча» ви уявлення маєте. Про нарку Астраущенко скажу лише таке: п'ять років її тягли на Героя. Але не дотягли. Прийшов новий голова колгоспу і сказав: «Двадцять двоє поросят народила льоха «Альфа», а не свинарка Астраущенко. То кого ж висувати на Героя?»

З того часу свинарка Астраущенко зненавиліла голову, і перебудову.

Електровідповідальний панелі!
Я не закликаю, щоб ви допомогли лікувати свинарку Астраущенко, яка дістала виробничу травму на ґрунті електрифікації. Ви можете сказати: «Хто й ту лампочку в голові засвітив, той нехай погасить».

У нас, на хуторі Мозамбик, ходять чутки, що ви робите експерименти над усім народом України. А ще більше над людьми, яких зачепило чорнобильське лихо. А для заспокоєння промисловості кажете, що лиха ніякого нема. Чорт, мовляв, не такий страшний, як його малюють. А радіація ще не вдарила когось по голові, чи по іншому місцю, прямо. Тільки благоденствуйте під ковпаками атомних станцій. І тіштеся, що вам світить «лампочка Ілліча».

До експериментів нам не звикати. Над нами все життя хтось робить якісь експерименти. Свинарка Астраущенко також продукт експерименту. Зразок ідейного дебільства.

А ось Василь. Зябка внаслідок експерименту став жінкою.

У нас також тепер модні подібні операції. Що чоловіка на жінку переробляють.
Василь начитався про них. Тоді сказав: «Краще раз родити, ніж усе життя голити бороду...» Тепер і родить, і борода росте. Щось не туди вшили. На голові все волосся пооблазило, а борода, як у Карла Маркса... В пологовий будинок його не хотіли прий-

мати. Думали, якийсь ханіга хитрує, щоб спирту випросити... Родив прями́мо на вулиці... Тепер знову оббиває пороги лікарень. Щоб йому повернули попередній статус. Але у нас криза. Кажуть: «Немає запасних частин».

Зараз у нас проходить неповторний експеримент. Йде всенародне випробування таких категорій, як «дружба», «братерство».

Досить було українському народові заявити про своє прагнення до свободи, незалежності, як на «старшого брата» пропасниця напала. Заколотилося таке. Тут вже вчорашні «світочи комунізму» об'єдналися з сьогоденними могильниками імперії. Провокатори сичать, що ми провокуємо новий Карабах. Яничари гострять ножі. Шовіністи «ділять» наші землі. Рафіновані «русские интеллигенты» стають в «защиту обиженных русскоязычников». Рафіновані авантюристи з ковбасою в кишені «голодулячки» тяжко ридують по старому союзу. А центральний архітектор союзу «оновленого» заявляє про те, що Україна — це всесоюзна нога. Отак. І не інакше.

І виходить що? Коли Україна — одна нога, Росія — друга нога, то те місце, з якого ноги ростуть, — центр... То, образно кажучи, до «центра» нам такий центр?..

Отака погань обсіла Україну. Отакі у нас «друзі» і такі «брати»... Отакі у нас експерименти... Отже, високовисунутий пане!

Ота карта, яку ви розігруєте з Москвою на нашій чорнобильській спині, щастя вам не принесе. Бо наші конструктори підсунули вашому МАГАТЕ такі «мирні» станції, що ви на вашій будете сидіти, як на порохівій боці. І може скотитися таке, що в бою за честь мундира від вас не зостанеться

й гудзика. Коли плутоній, що виділяється з голови проектанта, сполучається з плутонієм, що виділяється з ядерного палива, — катастрофа. А в нас майже кожен проектант з плутонієм у голові. Важким. Такий інтелектуальний потенціал маємо.

Взагалі, інтелектуалів у нас не бракує. Взяти хоча б свинарку Астрауценко. Після ідеологічної травми почала ворожити. До речі, вона сказала, що вас чекає «казьонний дім». Бо нібито ви правдами-неправдами хочете стати головним електриком світу. Замість «великого Ілліча». Але нічого у вас не вийде. Контакт з нашим суспільством у вас не буде. Бо ваша система має три проводи, а наша лише два...

Зостаюсь з достоїнством!
Гаврило
Хутір Мозамбик
місяця листопада року 1991.

ПОСЛАНІЄ

Генеральному Президенту

Найпредостойніший пане!
Громадськість хутора Мозамбик прилипла носами до телевізорів і вухами до радіоприймачів. Особливо в ті дні, коли ви приймали оту «бойову сімку» із Заходу. Що прийшла відбирати борги.

Як-не-як Україні приписують дванадцять мільярдів. І не наших, дерев'яних. А інвалютних. Себто доларів. То нашому Мозамбікові, зачуханому хуторові на терені України, також доведеться «розкошелюватися».

Фуражир свиноферми Онисько каже:
— Я не можу второпати, хто їх брав і куди ді-
вав?
З цього приводу у нас на фермі відбувся бриф-
фінг.

Сашко Гусак заявив категорично:
— Усе заграбастали комуністи! І проциндрили.
Комуністка у відставці Задеришобіт спитала:
— Котрі? Ті, що керували, чи ті, що працюва-
ли? Бо я ось усі мільйони ховаю отут... — І пока-
зала на свою недипломатичну половину. — І пока-
ницю оту плішиву купила на долари. — І спід-
І хату рубероїдом покрила за долари. І куфайку.
І хамсу тридцять років їла. І бурячуху пила.
Усе за валюту...

Сторож свиноферми дід Тимоха закликав до
консенсусу:

— Спокійно! Раз захід допомагається, значить,
восток брав. Раз брав, значить, комусь давав. Так
отой, кому давав, хай і віддає. А в нас, у Мозамбі-
ку, за всі роки радянської влади бачили лише один
долар. І той саморобний. Баба Улька в період
НЕПу за гарбузове насіння виторгувала...
лякають, що коли ми не віддамо...
дає. Але хай восток не дасть. Хай захід нам нічого
якось проживемо...
то захід нам
не бере. То вже

Маяк Мозамбіка, активний член «Союзу
літичним міркуванням:

— Государство позичало не для того, щоб наше
соціалістическое общество збагачувалося за рахунок
капіталістических подачок. А для того, щоб
підірвати економіські основи капіталізму, щоб
брали б їх до нитки. А якби капіталізм, щоб
треба було б віддавати... Якби екстремісти не ро-

валили страну, то на 100-річчя революції був би
окончател ій комунізм...

Не буду вам описувати всі суперечки. Бо, прав-
ду кажучи, за верещанням голодних свиней не все
вдалося й почути. Були думки різні. Виникали й
питання.

Онисько ніяк не міг допетрати, що таке «соли-
дарная ответственность»? Так дід Тимоха пояснив:
«Це коли у Москві п'ють і їдять, а в Києві чи Таш-
кенті — платять...»

Задеришобіт допитувалася про «гуманітарну
допомогу», яка надходить із заходу. Куди вона ді-
вається?

До нас, на хутір Мозамбік, потрапив лише один
ананас. Його розділили на шістьдесят сім частинок
— кожній сім і по частинці. То малеча потім два
тижні з горщиків не вставала. А старше покоління
по кушках матюкалося «...в ананасадопомогумать».

Отака сильнотюкача та допомога...
З приводу мільйонів. Які нам віддавати.
У газетах пишуть, нібито КПРС нашими прищми
годувала всіх дармоїдів світу.

Ви були генеральним комуністом, то вам видні-
ше. Що їли і кого годували. Ми знаємо лише те,
що у нас все трималося на рибі. Ті, що сиділи в
кабінетах за червоним сукном і під червоними пра-
порами, — їли червону рибу і червону ікру. А ті,
що жали серпами і хекали молотами, — їли сві-

жомороженого хека...
Отож, трохи мільйонів вижекали на пропаганду
ідей комунізму. Як каже дід Тимоха: «Брежнею світ
прійде, але назад не повернеш»...

Трохи грошей пішло на ракети. Трохи на генера-
лів. Трохи на лампаси. Трохи на КДБ, трохи на
стукачів тут, трохи на шпигунів там. Трохи на «ру-
ководство страны». Трохи на всі інші «руковод-

ства». Трохи на Хоннекера, трохи на Кармаля, трохи на Цеденбала. Бо, як гласять заклики: «Вожді комунізму будуть жити вічно... На дачах під Москвою...».

Оце, вибачте, перераховую, а сам думаю: який же ми сильний народ! Який могутній! Кого тільки за своє життя ми не годували! І самі, як бачите, ще живемо. Ще дригаємося... І Чорнобиль на нас. І хімія на нас. І всяка погань на нас. І ще й чужі борги на нас...

То ми ото прикидаємо. Якщо на нас позичали дванадцять мільярдів і ніхто з нас ні цента не брав. А крім того ми ще й постійно працювали. І постійно в центр віддавали. То як би вже там не пили і не їли, щось мусило б зостатися. І щось має нам статися.

Високоповажний Генеральний Президент! Наш бригадир Микола Пархоменко каже: «Могли, гади, опять наплутатись». Справа в тому, що крім нашого хутора Мозамбік, десь в Африці є ще один Мозамбік. І листи до нас, навіть з Фастова чи Півнів, часто йдуть через Африку. Може, й наші мільйони туди потрапили?

Ми не наполягаємо, щоб нам повернули всі. Віддайте нам кожному хоча б потроху. А інше візьміть, як наш внесок «в пользу отечества». Ну хоча б на поминки по СССР — Союзу Советских Социалистических Рабов.

З глибокою повагою
Гаврило
Хутір Мозамбік
місяця листопада року 1994-го.

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

Лист комендантові Московського кремля

Пане-товаришу!
Нас, жителів хутора Мозамбік, дуже здивувало, що з подвір'я «старшого брата» останнім часом піднявся істеричний лай. Проти незалежності України. На всі голоси. І «демократи», і партократи, і анархісти, і монархісти. Усе «великорусское держимордие» дує в одну дуду. Мовляв, здійснення Україною своєї державності не що інше, як «...оскорбление великой русской нации». Бо, виявляється, «...Крым, Одесса, Севастополь — все это часть национальной русской истории и часть ее величия...».

А якась кримська шавка ще й з-за спина гавка: «...Солдаты, матросы, офицеры, адмиралы! Не присягайте Украине! Нет отечества великого Советского Союза, — осталась его честь — малое отечество — республика Крым. Теперь ей, только ей может присягнуть на верность каждый имеющий честь и имеющий достоинство...».

Словом, який Сава, така й слава. Яке було «отечество», така й зосталася «честь». Солдати, матроси, офіцери, адмірالی, думаю, висновок зроблять. І достойно оцінять «достоїнства» цієї гавкотні.

Громадськість хутора Мозамбік турбує інше: безвідповідальні заяви ваших відповідальних осіб. Ні, ні. Ми не вмішуємося у ваші внутрішні справи. І те, чого вашого президента на зустрічах з тухлими не закидають тухлими яйцями, аналізувати не збираємося. Чи в даній ситуації «аналічне» любові до президента, чи «аналічне» тухлих яєць,

нас не хвилює. Нас обурює тухла, як стара монархістська торба, позиція ваших державних мужів щодо України. Та й щодо інших незалежних держав, які виборюють свою свободу. Але Українською, як видно, вашим діячам стоїть поперек горла особливо.

Всі мають претензії до України. То вона «...головний поставщик армії сахаром, не дає сахару». Ніби український народ вічний інтендант російської армії. То Україна «...не реагує на пропозицію красноярцев заключити соглашение на поставку продуктов...» і ті не беруть атомні відходи. То наш президент не такий, якого хотілося б російським «політологам». То наш парламент не приймає рішення. То наш уряд підриває економіку. Виходить, якби не Україна, то російський сусід жив би у суцільних «песнях и плясках». Виходить, український народ має робити те, що заманеться кожному російському двірникові. «Украина отказывается», «Украина замышляет», «Украина не оставляет старший брат»... Виходить, вчорашній вчорашнього «молодшого брата» непослушного «врагом народов» Росії. Щоб вони не писали транспортанти: «Ельцын! Заставь хохлов накормить Россию!» Але й сили в танки і показали «южным сепаратистам», що таке «гордость великороссов». Бо, виявляється, за логікою «великороссов», жимордия «возрождать свое величие» тільки «русская нация». Честь і достоїнство держави «только истинно русский человек» має право заявити: «Грешно и опасно может великодушно маленькую нацию». І для підтвердження такої гуманності запропонувати переселити цю націю на полігон.

Отака, вибачте, мораль. Отака, вибачте, честь. І отаке «достоїнство».

У зв'язку з такими, як каже свинарка Астрауценко, і ситуаціями, громадськість Мозамбіка вважає своїм обов'язком спитати вас, панс-товаришу коменданте:

— На який час у нас зараз переведено кремлівські куранти? На валуєвсько-романовський, сталінсько-берієвський, брежневсько-сусловський «Звезды кремля». Куди вони спрямовують свої «лучи чуже»? На зогрівання голодних народів Росії чи на підігрівання міжнародних конфліктів у незалежних державах?

Нові господарі вашого кремля дуже часто заявляють про те, що «Росія не дозволить». А хто «дозволив» Росії пхати свого агресивного носа? З цього приводу є дуже гарне прислів'я: «Не суньте носа до чужого носа... А подивіться, як із носом під власним носом!»

Адью!

Гаврило:
хутор Мозамбік,
у січні 1992 року

«ТЫ ВСЕ СМОГЛА, МОЯ РОССИЯ...»

Лист Президенту «правопреемнице»

Надвисякий пане!
Громадськість хутора Мозамбік нуртує. Після вашого указу. Яким ви «взяли» під юрисдикцію Росії український Чорноморський флот. І після вояжів вашого «віще» по Криму та Придністров'ї.

«Русскоязычное население» Мозамбіка, в особі буфетниці Клавії «выражается» одноозначно: «Этих хохлов надо раскулачить давно!»

А решта, нормальне населення Мозамбіка, каже: «Якщо діяти за логікою пана Ельцина, то наша сільрада може взяти під свою юрисдикцію американський штат Онтаріо. Бо там живе виходець з Мозамбіка Грицько Гусак, а по-їхньому Жорж Гесс. Або — військовоповітряні сили НАТО. Бо в них служить син уродженця Мозамбіка Петра Зябки — Артур Зоббі. Тільки ж і онтарійці, і нацисти покрутять пальцем біля скроні і спитають: «Тому голові сільради метеорит на голову не впав?»

До речі, хутір Мозамбік — не той Мозамбік, що в Африці. Це населений пункт на території України. Про що не раз згадувала світова преса. Але, судячи з отакої заяви останкінської теледама, «...состоялась прес-конференция президента Снегура, но пока о ней ничего невозможно сказать, так как Снегур говорил на молдавском языке», в Москві розуміють лише мову російську. Отож ви єте з Африкою, з державою Мозамбік. Пошлете їй ноту протесту. Або ще й свого віце-руцького.

З приводу особи Руцького дід Тимоха зауважив: «Кожен Гітлер має свого Скорцені». Хто був Гітлер, ви, сподіваємось, знаєте. Фашистський диктатор. А Скорцені — фашистський голворіз.

Ще дід Тимоха запевняє, що у Руцького «недержаніє». Це після того, як почув про останкінському Брехунцеві, що на запитання, чому з Криму в Росію не перевозять військову техніку, Руцькою «обронил»: «Зачем из России перевозить в Рос-

сию?». Дід Тимоха запевняє, що коли людина «ронне», то дуже неприємна хвороба.

Взагалі, дід Тимоха — мозамбіцький срудит. Ось прочитав у «Комсомольской правде» статтю В. Ларіна: «Что ищет Россия в горах Карабаха?». І аргументовано відповів: «Те саме, що шукає в Криму. У Придністров'ї. У Грузії... Те, чого шукала в Прибалтиці. Конфліктів. Інтриг. Крові. Чужої... Але крові чужої не буває. То має рацію В. Ларін, застерігаючи: «Нас (читай отих шукачів — Г.) в будущем ждет большая трагедия...»

Надвисокий пане! Громадськість хутора Мозамбік ніяк не може второпати, що таке «русский феномен»? «Русский характер»? «Русская слава»? І російське слово «исконно»?

Правда, дід Тимоха має і на це своє тлумачення: «Русский феномен» — це думати одне, говорити друге, а робити третє. «Русский характер» — Руцького характер. Тобто характер Олександра Руцького — солдафонство і нахабство. «Русская слава» — це слава подільського хлопця матроса Кішки і йому подібних українців, білорусів, поляків, казахів, грузинів... Словом, усіх, хто загинув за «исконно русские земли». Ото й слово «исконно», мабуть, означає, що рязи Росії конали в боях за її інтереси. Загарбували для неї чужі території. Винищували корінні народи. Щоб потім ті землі стали «исконно русскими». А міста на них — «городами русской славы». Це ще одна грань «русского феномена»...

Пане Президенте!

Ви у добрих стосунках з паном Горбачовим. Чи не могли б ви з'ясувати, хто «тасував», «розда-

4

вав» і «розіграв» «югославську карту». Хто продовжує розігрувати її досі? І чи не надто дорогий і підлий цей кривавий театр? Навіть во ім'я того, щоб берегти «целостность России». Бо в нас, на хуторі Мозамбік, з приводу цього дуже багато дискусій. Фуражир Онисько запевняє, що ту катавасю затіяли ваші «шолосатенькіе». Ти самі. З групи «Альфа». Що штурмували вільнюський телецентр Онисько божиться, що вони зараз riskають по Криму, по Закарпаттю. Вони у Придністрові «воюють». Під виглядом козаків. Бо, мовляв, чого, коли їх фотографують, вони мовляють облич-

Дід Тимоха, правда, каже: «Хіба це обличчя? Коли по-бандитськи залізи в чужу хату і казати, що я захищаю «рускоязычное население». Нормальне «население» ні від кого захищати не треба. Бо його ніхто не кривдить. А якщо свиня підриває чужу хату, то їй і належить по рилу дати...»

Дід Тимоха ще дуже дивується, чого то на за-хист має право лише «рускоязычное население»? Тільки «русский человек»? Чого на «неприкосновенность территории» має право лише Росія? Татарстан, Башкирстан, Чечня, Грузія, Молдова не мають такого права. Татарстан не має права «волензляться» через референдум. Бо це «не законно». Це «сепаратизм». Бо там «волензляють» проти «целостности Русского Государства». А в Криму, у Придністрові — мають право. Бо там «волензляють» проти «целостности» України, Молдови. А Україна і Молдова «волензляли» проти петрушка. Ось тобі справедливість. Ось тобі і вся ратія біцепсів. А «рускоязычное население» для декораші...

— Божечку, ти мій, Боже! — зіхає ба... Уль-ка. — Яке воно вже бідносіньке те «рускоязычное население». Знущаються над ним, аборигени усіх республік. Вони тих аборигенів «визволяли». Вони їм «світло кремля» несли. Вони півсвіту маторюкатися навчили. А тепер їм не дають слова по «рускоязычному» вимовити. Збілорусили їх. Зукраїнили. Отатарили. Огагаузили. Оевреїли, поу-бечили, погрузинили, покалмичили. І нікому не дають писнути по-своєму. Особливо на Українсько-Особливо в Криму. А «демократів», що за «рускоязычников» заступаються, просто в мішки позав'язували. Один з мішка вирвався, так його мішком по голові. Мокрим. А тепер ще й дражнять його «рускоязычные» школи. Дитячі садочки. Газети. Про «русский язык» на вулиці, в установах. Коли у самому парламенті України, не приведи Господи, щоб хтось по-російськи заговорив.

Надвисокий пане! Громадськість хутора Мозамбік прекрасно розуміє, що цими «агресивними действиями» місцеві сепаратисти провокують Росію на «отвєтные действия». Щоб вона все брала під свою юрисдикцію. Чи воно сенегівське. Як ото чопирнадцята армія. Чи українське. Як Чорноморський флот. «Это было, есть и будет русским!»

Більше того, «Сепаратисты» вже довели Росію до того, що вона вимушена своїх гавкунів послати аж за моря і океани. Як ото з Вашингтона недавно через телеміст якийсь бородастий Лжедмитрій дає Україну, Кравчука. Ще й погрожував, що Америка нам покаже. Бо ми створенням своєї армії і впровадженням своєї валюти провокуємо

Росію на такі ж дії: Що Кравчук «втягує Україну в авантюри...»

Почерк дуже знайомий.

Ми розуміємо, що Москва вже розправилася з Гамсахурдією руками грузинів. З Муталібовим — руками азербайджанців. Тепер дуже хоче розправитися з непослушним Кравчуком руками українців...

З цього приводу дід Тимоха наспівує стару революційну пісню: «Шалійте, шалійте, скажені кати!..»

Великодержавний пане!

«Русскоязычное население» Мозамбіка в особі буфетниці Клавки обурюється:

— Мир взбесился! Каждый день из телевизора бьет диктором по голове: «Германия ждет быстрее-шего ухода русских!» «Вьетнам ждет быстрее-го ухода русских». «Польша ждет быстрее-го ухода русских...» До каких пор это будет?

Дід Тимоха відповідає:

— Пока не уйдут насовсем...

Так ось, громадськість хутора Мозамбік не чекає «бистрейшого ухода русскоязычницы» Клавки. Вона нам не заважає. Тільки вже має дуже паршивий характер. Тут живе і тут же, вибачте, гадить. Заражена бацилою «руслянд юбер аллес».

Так от, її чоловік, фуражир Онисько, висунув ідею: «Добре, якби Росія отаких скажених, як моя Клавка, забирала до себе. Хоч назовсім, як на лікування...»

Може, й Онисько має рацію. Була б вигода правих, лівих, центристів, комуністів, монархістів, фашистів, смірнових, мешкових, андреевих, каса-

ни

тонових — словом, увесь «цвет русской нации». Будмат ал нової імперії. А на території інших держав посилала б нормальних росіян. З нормальною людською психікою. З повагою до інших народів. До інших держав. То й інші народи думали б про Росію, як про нормальну державу. І не чекали б «бистрейшого ухода русских».

З міжнародним привітом
Гааркло.

Хутір Мозамбік,
Квітень 1992 р.

ЧУДО-ЮДО

Лист до парламенту України

Високовисунені законотворці!

У нас, на хуторі Мозамбік, знову клопіт. Перехова свинарка Астраущенко закохалася у вашого депутата Чаходеева. Вона його ласкаво називає «красный мститель». Як вам відомо з моїх попередніх описів, свинарка Астраущенко також з усього українського любить лише українських свиней. Тому депутат Чаходеев, як вона каже, підходить їй «і по формі, і по содержанию, і по внешности, і по духу...» «Це те, що мені нада, — каже вона, — Я всю жізнь мріяла про такого «стойкого большевика», такого «залізного лицаря...»

Дід Тимоха переконує свинарку Астраущенко: — Та який він у біса лицар! Він, як ото в нас на хуторі Ваня-ненаю. Його підсилають задиратися... Ух там ціла шайка-дейка. Чудо-юдо. Партія комуністів заборонена, а «красных дьяволят» пів-

87

парламенту. І кричать: «Руки прочь от партийного имущества!» Чудо-юдо. Шайка-лейка..

Я пояснив дідові, що у парламентах не «шайки-лейки», а фракції. На що він відповів, що це фракція диверсантів. Які так хочуть незалежної України, як баба Улья хотіла більшовицької влади. Про людське око кричала «хай живе», а потайки шептала: «Те, що гнидавим народилося, воши-вольнолюбиві гени. А ці — гнидаві, рабські...»

Я міг би вам про це й не писати. Але ви часто запитуете: «Що про вас скаже народ?» Ото він і каже.

А ще народ питає, чи не пора б вам зробити у парламенті інвентаризацію депутатів? Хто кого висував? Хто і як кого обирав? Хто і скільки проспав на засіданнях? Яку роботу корисну зробив? Яку лінію гнє? Бо скидається на те, що певна частина депутатів діє за принципом того «красного кавалериста», який казав: «Все человечество поделяется на красных и синих. Красные — свои, синие — противник...»

Інша частина депутатів сповідує «державну стратегію» власного пупа. Насиджує у парламенті собі пенсію та інші блага.

Правду кажучи, дивишся оті ваші засідання, і думаєш: Ну й артисти! Галасує за «незалежну Україну». Голосує проти неї. І запевняє, що така воля народу.

Якби то наша воля! Ми взяли б протоколи отієї, вибачте, вашої балакаїни. І списки ваших іменних голосувань. Співставили б. І одразу ж було б видно: хто буде незалежну Україну займається «перестройкою» фашистського комунізму.

му в «гуманний соціалізм». Хто хоче приватизації, хто «прихватуваці». А тоді вже вирішували б, як ви кажете, «процедурні питання».

Вельми високі державні персони! Громадськість хутора Мозамбік не дивує, що ФУММ — феномен українського марксиста-мутанта — не зміг би пояснити навіть сам Карл Маркс. Бо, як пише поет: «Страшні не дурні, а придурки. І — яничари, а не турки». Громадськість хутора Мозамбік не дивує, що вчорашні компартійні боси, в основному, прилаштувалися у системі агропромислового комплексу. На українських ґрунтах дуби приживаються добре. Громадськість Мозамбіка дивує, коли вони встигли стати мільйонерами? Вчора ж усі поголовно були діючим пеном. Бо сотою. Кричали на всі заставки: «Пролетарі, єднитесь!» А сьогодні об'єдналися... В малі підприємці з великої дороги...

Фуражир свиноферми Онисько наивно запитує, де зараз гроші, які награвувала комуністична партія?

Там, де зараз комуністи. А комуністи де? Ті, що капітально накрали, стали капіталістами. Ті, що недотягли, передяглися у соціалістів. І кричать про наш «соціальний захист». Вішають знову соціалістичну лапшу на наш незалежний вуха. Щоб знову заманути у капкан. І остаточно облопошити.

Ті, що недовчилися красти, повернулися в «школу комунізму» — у профспілки. А той, хто був таким комуністом, як Штірлиц — фашистом, сидить голім, вибачте, задом на холодній печі і чекає «мгновеній весни».

Он Фенька вусата проголосила ультиматум:
— Два роки ходжу без трусів. Прийду, ляжу
перед Верховною Радою, хай подивляться на мое
ізобліє...

І ще нас дивує, що «привид комунізму», який
бродив по Європі, зараз бродить по наших селах,
баламутить людей. А постійно тимчасовий наш
уряд цього не бачить.

До речі, дід Тимоха каже, що наш постійно
тимчасовий уряд подібний на бочку із самогонною
закваскою. Щось у тій бочці пихкає. Щось буль-
кає. Само у собі бродить. А результат покажеться
лише тоді, як починають гнати.

Але повернуся до того, з чого починав.
Чому нас так турбує, що свинарка Астраушенко
закохалася у депутата Чаходеева. Після того, як
на неї упав бюст вождя «мирового пролетариата»,
вона, як і деякі політики сусідніх нам держав, має
«непредсказуемый характер».

Ми не знаємо, який характер має депутат Ча-
ходеев. Але, не дай, Боже, вони об'єднаються! І,
не дай, Боже, почнуть творити дітей. Що ж то бу-
дуть за громадяни незалежної України, які з мо-
локом матері усмокчуть ненависть до своєї Вітчиз-
ни, до свого народу, до його святинь? Громадсь-
кість хутора Мозамбік не бажала б продовження
такого роду в межах своєї географічної території.
І тому уклінно просить здорові сили парламенту,
в разі непередбачених амурно-агресивних дій з бо-
ку свинарки Астраушенко (можлива спроба викра-
дення нею депутата) запобігти цьому соціальному
і національному лихові.

з грандіозною пошаною!
Гаврило.

Хутір Мозамбік.
Місяць березня, року 1992-го.
90

«ДЕЛА, ДЕЛА...»

Лист скіперу парламенту України

Високий Голово!
Ото коли Ви перебували в Бразилії, я був у
Гондурасі. Ви шукали виходу з екологічної кризи.
Я шукав свиню. Породину. Мініатюрну. Завбільш-
ки з кицьку, а плодомічної...
Вихід з кризи економічної...

Так надходить мені телеграма з Мозамбіка.
Від фуражира Ониська: «Сиди там. Проси полі-
тичного притулку. Свинарка Астраушенко сказа-
ла, що нарешті Гаврилові хандрець. Дописався.
Верховна Рада завела на нього «дело».

Скажу по-секрету, я такого кореня, що краще
на рідній землі сидіти в каталажці, ніж на чу-
жій буду «у притулку» навіть в палацах мільйо-
нерші.

Повернувся додому. Зібрав, як кажуть, «круж-
ку, ложку, дві пари кальсон». Чекаю. І, звісно,
всякі думки в голову лізуть. Одна тишить, що бу-
ду першим політв'язнем незалежної України. Дру-
га смутить, що свинарка Астраушенко радітиме.
Мовляв, усе життя воював за незалежність — до-
воювався. Вона колись призналася фуражирові
Ониську: «Цель нашей социалистической борьбы
состоит в тому, щоб проти незалежників воювали
незалежники... Бить їх «хніми ж руками».

Так ото сиджу, чекаю каральної руки й думаю.
Дай виговорю усе, що на душі. Представників
правоохоронних органів у парламенті попереджую:
за вислови свинарки Астраушенко, діда Тимохи,
фуражира Ониська, буфетниці Клавки та інших

індивідів — відповідальності не несуть. За їхні непарламентські слова — також. Бо якщо депутат у вашому парламенті може всеукраїнно оцінити виступ свого колеги: «Это сон рябой кобылы», то фуражир Онисько, робоче місце якого розташоване безпосередньо біля кобилячого хвоста, має повне право заявити, що такий депутат годиться кобилі під хвіст.

Шановний пане!

Дід Тимоха поділяє Ваших депутатів на: народних, міжнародних, лженародних.

Народні — і є народні.

Міжнародні — ті, що сидять на спині українського народу, а працюють на сусіда. І твердять, що політик має бути з подвійним дном. Отже, вони за «государственное двуязычие», вони за «двойное гражданство», вони за «федеративное устройство». Словом, як каже дід Тимоха, вони хочуть українській державі підсунути таке «устройство», щоб вона ніколи не була державою.

Лженародні. Ті, що пропихалися до парламенту «керівною і спрямовуючою» і «обіралися» народом. До речі, саме вони дуже часто кричать про «незаконний розпуск Комуністичної партії України», коли вона була на Україні і хто керував нею? Він так і каже: «На території України «свірепствувала» одна компартія — Комуністична партія Радянського Союзу». Про що й свідчать партійні книжки. Отже, оті «обранці народу» і досі є агентами справжньої незалежності, а на словах стоять за «повне народовладдя». Як отой новоявлений вождь соціалізму. Що подібний на юного Володю Улья-

нова. Що організовує «ветеранів війни» на боротьбу з ветеранами УПА. Отих самих «ветеранів», що воювали з УПА. Бо саме ці «ветерани» дуже бояться, аби не вилізло шило з мішка! Аби народ не дізнався правду. Бо якщо ті, кому нацеплено ярлики «бандити» насправді герої, борці за народну волю, то тоді ж ті, хто проти них воювали, — бандити справжні. А «керівна і спрямовуюча», яка посилала їх на ці «подвиги», — відроджувати політичний бандитизм. Олож усі «уболівання» за «повне народовладдя», за «соціальний захист». — нове політичне шарлатанство.

Може й дід Тимоха висловлюється надто різко. Але він, як і ваші парламентарії, має право на свою думку.

Звісно, Вашому парламенту посадити діда Тимоху, чи мене — раз плюнути. Видасте закон «Про Гаврила з Мозамбіка і його деструктивні дії», оголосите мене поза законом. Тим більше, що в мене нема не лише депутатської імунітету, а й промадянського. Але я поділив би ще Ваших депутатів на постійно діючих і постійно діючих. Постійно діючі — постійно сплять. І прокидаються лише тоді, коли треба «підставити ногу» колегам з протилежного блоку. Постійно діючі — стоять біля мікрофону. Постійно і радять. Як будувати державу. Як запліднювати кролів. Як впроваджувати свою валюту. Як виводити плями з штанів. Як позбутися інфляції, як вчити дітей і ще багато «як»... Вони універсали. Ім'я їм «постійно діючі». Але тільки ситуація в суспільстві набирає критичного характеру — і постійно діючі, і постійно діючі «скидають із себе відповідальність за можливі наслідки...»

Пане Голово!
Не думаю, що Ви образитесь на мене за таке звертання. Хоч один Ваш депутат признався: «Когда обращаются «пане», я чувствую себя холопом». Воно що у кого в генах, так він себе й «чувствує». Гірше, коли такі парламентські «холопи» знову хочуть зробити «холопом» український народ. Бо вже й святу церкву впрягли у «революційну тачанку». Їхні «преосвященства» почепили на шиї московські хомути і тягнуть в Україну «Анку-пулеметчицу». Тільки в рясі. Навіть свинарка Астраушенко, яка донедавна зрубувала на цвинтарі хрести, своєю «истощенной грудью» стала на захист посланців московської церкви. При тому так оббрівувала прихильників незалежного українського духовенства, що єдина представниця «рускоязычного населения» Мозамбіка буфетниця Клавка сказала: «Бешеная дура! Правильно сказано — «Рожденные ползать, летать не могут...».

Свинарці Астраушенко ми вже не дивуємося. Вона настільки просякнута перегаром лєнінізму, що недавно заявила:

— Пам'ятник Володимиру Іллічу навпроти Бесарабського ринку в Києві свідєтьєствує, що комуністичєская партія уже була вplotнюю підійшла до ринку. Але екстрємісти її заборонили і тому у нас досі нема «світлого будущего».

Високоповажний пане!
Часто під час засідань, коли деякі «оборонці народу» розхитують і так нестійкий ще український човен, Ви зауважуєте ім: «Ще вже дуже видно!»

Нам також це вже дуже видно. І ми хотіли б спитати, чи оцей закон щодо диверсій проти нашої

держави, як й нещодавно прийняла Верховна Рада, поширяться і на депутатів, чи в них... «іммунітет»?

Як я вже казав, у мене іммунітєту нема. То Ваші «діловоди» можуть так розкрутити моє «дело». І вийде, що «відповідальність за наслідки в економіці і політиці», яку скинуть з себе і Верховна Рада і уряд, почеплять мені, Гаврилові з Мозамбіка. І будуть наді мною ламати списи.

Зостаюсь з повагою до Вас особисто та до Ваших істинно народних депутатів!
Гаврило.

Хутір Мозамбік.
Липень 1992 р.

ВОЗНЕСІМОСЯ!

Звернення Гаврила з Мозамбіка до читачів газети «Свобода»

Пані і панове!
Добродійки і добродії!
Товаришки і товариші!
Вищєдостойні і нижчєдостойні!
Громадськость хутора Мозамбік, що неподалік славного града Києва, вітає Вас!
Дивилися ми по телевизору, як Ви гарно колядували, щєдрували, віншували, посівали. І тішились. Ще не вмерли наші традиції. Дякуємо Вам.
Бо в нас, на хуторі, трохи інакше. Йде дід Тимоха, зустрічає свинарку Астраушенко і каже:
— Христос рождається!
А вона здивовано:
— Неужелі? Пойду сообщу, куда нада..

Як бачите, Іуди не перевелися...

Долетіла на наш хутір і привожна звістка від Вас. Нібито Ваші вчорашні герої барикад, перетворюються на «героїв» кабінетних інтриг. Ті, що вчора боролися за свободу, сьогодні дають свободу не здоровому глуздові, а емоціям та амбіціям. Нібито декого охоллює контрольно-ревізорський синдром. Атаманська сверблячка.

Дід Тимоха з цього приводу зауважив:

— Треба займатися по р н о г р а ф і є ю. Пороги. Різками. Отаман, чи не отаман. Переганяти розум. З точки «с» до точки «г». Як робили заporожці. Бо свободу набагато важче втримати, ніж здобути...

Хвилює нашу громадськість ще й те, що деякі Ваші «святі отці» моляться Богу, а служать чорту. На рясі хрест, і під рясою — хвіст. Не шукають злагоди і єднання. Шукають кістки у молоці. А рогаті тільки того й чекають. Вчора комуністи ретували про «полювання на відьом». Сьогодні самі полюють. На дурнів. І ловлять. І формують з них нову левінську гвардію. І готують новий хрестовий похід. Проти свого народу. Щоб повернути Україну в стару московську кошару...

Добрий читачу!

Ти, мабуть, звернув увагу, що слово ЛЮДИНА і слово ЛЮБОВ починаються з однакової букви. Слово НЕЛЮД і слово НЕНАВИСТЬ — також з однакової.

Отже, ЛЮДИНИ притаманна ЛЮБОВ до ЛЮДЕЙ. НЕЛЮДУ — НЕНАВИСТЬ.

Змірай свої почуття: ти частіше любиш, чи ненавидиш?

Прислухайся до самого себе: ти частіше стог-

неш, чи посміхаєшся? Якщо постійно стогнати — можна й хворіти.

Так, у нас чимало негараздів: чимало нерозберихи, чимало безпорядків.

А чому? Може й тому, що кожна баба зі своєї печі повчає, як керувати державою. А свою хату підмести лінується.

Може й тому, що за кожного куша визирає «патріот». І чекає, аби хтось йому ту державу збудував.

Ми лише спинаємося на ноги. Лише приміряємо до світових стандартів. І судячи по широких таліях молодичь нашого хутора, ще не скоро у ті стандарти впишемося.

Коли тобі дуже погано, бо твоє широке ґество не може упхатися у вузькі штани, подумай: може комусь ще гірше. Може в когось штани ще вузьчі, а ґество — ще ширше.

Коли ти схильний часто розстроюватися, навчися — перед тим не настроюватися. Не зачаровуйся, то не будеш розчаровуватися. Тішся з того, що тобі посилає природа, а не шукай чогось надприродного. Не розлучайся з двома категоріями: міра і віра.

Не осуджуй тих, що плачуть, по вчорашньому дню. Коли черв'як виріс у хроні, йому здається, що хрін найсолідший у світі. Нас десятками років напищували ідіотизмом. І мусимо його видихати.

Не дивуйся, що деякі «діячі» хочуть розтягнути Україну на зони. Вони ж у зоні народилися, у зоні вирости. Вони марять зонами. Хоча б економічними.

Свинарка Аспраушенко каже: — Вобщє надо зробити одну зону. Загородить колючим дротом, поставить часових з пулемітата-

ми. Щоб опять всі були вместе. Єдиной сімейой
щасливой жили — советським народом. А не разни-
ми націоналістами-екстремістами... А в центрі зо-
ни, в знак благодарності, поставити пам'ятник ве-
ликому Іллічу. Та такий високий, щоб сягав вище
небес. Щоб усі знали, що вище Ілліча нема нічого
на світі...

Простимо, читачу, свинарці Астраущенко. Ти
знаєш із попередніх моїх листів, що на неї упав
б'юст вождя світового пролетаріату. І ушкодив
голову.

На нас з тобою, читачу, слава Богу, ніщо не
падало.

То ж не падаймо і ми так низько.
Вознесімося духом. Піднімімося вище своїх
проблемок і клопотиків. Подбаймо про свою зем-
лю. Про свою УКРАЇНУ.

Зостаєся з глибокою пошаною
Ваш Гаврило.
Хутір Мозамбік.
Режу 1993-го.
Місяця січня.

«МОВО РІДНА. СЛОВО РІДНЕ...»

Другий лист Гаврила з Мозамбіка
спікеру парламенту України

Високий пане!
Громадськiсть хутора Мозамбік дякує Вам!
За оце звернення до народів України й Росії. Під
час телемосту «Плюш—Хазбулатов». За Ваші теп-

лі слова. Особливо за те, що виголосили Ви їх рід-
ною мовою.

До фуражира Ониська зателефонував родич.
З Далекого сходу. Плакав на radoшах. Каже: «На-
решті і ми в'ули себе людьми. Синами й дочками
матері-України, а не сиротами...»

А дідові Тимосі надійшов лист з Санкт-Петер-
бурга. Від його давньої знайомої:

«Слушала и все понимала... Из русских украин-
ского языка может не понять или самый претупей-
ший дурак, или черноротый отпетый шовинист...»

Отже, «из русских» — зрозуміло.
А якщо з українців? І якщо цей українець
ще й член українського парламенту? І якщо він не
лише «не поміма»? А й у парламенті незалежної

держави принципово не говорить державною мо-
вою? І якщо він не лише не говорить державною.
А нахабно вимагає, щоб державною визнати ту,
якою говорить він? То чи він настільки «претупей-
ший», чи настільки «черноротий»?

Десь «там», «у світах», громадянства тобі
не дадуть, поки їхньої мови державної не вивчиш.
А в нас, у парламенті, у серці держави, — стільки
«цвіту» з «сатанинського світу». «З чорною аурою».
З чорними помислами. З чорними ділами. Супроти
незалежності України. Супроти її відродження.
Супроти самих державних атрибутів.

Про таких, як Чародеев, Остроущенко, Марчен-
ко, — говорити не варто. «Чий сани, — як каже дід
Тимоха, — тягне ця «ретивая тройка» відомо». До
речі, їхня ревно прихильниця свинарка Астраущен-
ко каже:

— Цим депутатам-нада видать автомати. І
послать їх в западную. Восстановлювать советс-
кую власть і пам'ятнікі вождю пролетаріата...
Дивують «аграрии».

Досі міські обивателі вважали, що українською мовою говорить «село». І раптом у парламенті «село» заговорило мовою обивателя. Це збило з пантелику навіть діда Тимоху. Він ніяк не може втропати: чи це обивателі рідяться під «село»? Чи «село» обросло обивательщиною?

Саливон Робесп'єр робить висновок, категоричний:

— Один чорт! Вони жлуктають коньяк, а нам і самогонку нема з чого зварити... Нада їх уже розганять...

Високоповажний папе Голово!

Ми розуміємо, що вирватися з-під колоніально-го хомути не так легко. Тим більше, коли той хомут притримують. І підсадні «качки» його імперського держимордія. І доморощені лакеї чужого

Будувати незалежну державу у хаосі суцільної залежності не так просто. Тим більше, коли на кожний квадратний кілометр території маємо по двох дурнів. І кожен третій із них уявляє себе

Тим більше, як називає сучасний вождик українського «пролетаріату», «славне історичне минуле» залишило нам щіле покоління «героїв»: манкуртів, братопродавців, катюг, бандюг, злодюг, низькопробних повій звичайних і суперповій політичних.

Тим більше, коли в людині десятками років вбивали людину...

Тим більше, коли комуністичні «хірурги» замінили багатьом розумові звичини на ковбасно-сисочні...

Тим більше, коли на долю нашого народу випадло стільки колонізаторів, стільки навал. Стільки бід: чума, холера, сарана, Чорнобиль і два Моро-

зи. Один крайне правий, другий — крайне лівий. Один вчепився у ліву ногу народу і тягне його назад до когось. А другий схопився за праву — і сам не знає, куди тягне.

І тим більше громадськість хутора Мозамбик вважає, що слово українське в Українській державі має бути в пошані... І особливо в парламенті. І кожен чиновник, або чиновничок, з іменитетом, чи без такого, з міністерським портфелем, чи без портфеля мусив би вважати за честь говорити цією мовою. А коли у когось (родом чи то з Кобеляк, чи з Ізяслава, з Макіївки чи з Донецька) ну зовсім таки не «получається», то, як каже дід Тимоха: «Хай би приніс довідку, що він «претупейший»! Аби не думали, що він — «отпетий черноротий шовинист». А то «получається» чортіщо! У парламенті незалежної української держави — вороги цієї держави...

Зостаюся з глибокою пошаною
Гаврило

Хутір Мозамбик

року 1993-го місяця січня

«ДЕШОВКА»

Лист Гаврила з Мозамбіка начальникові партії комуністичних соціалістів Олександрю Морозу

Партайгеноссе!
Ваших заносить. Такий висновок зробила громадськість хутора Мозамбик. Навіть свинарка Ас-траущенко, ваша, можна сказати, сексуальна по-

клонниця, сказала: «Дешовка! Всі вотеті заяви у парламенті, «листи грудящих» — дешовая провокація. І мелкое плавання... Надо не так...».

Про що йдеться — знаєте. В парламенті ви заявили про «акт розбою, вчинений групою так званих старшин так званої Волинської січі щодо ветеранів». (Є чутки, що це були так звані «ветерани»), і «викрадення 38 тисяч крб. пожертвувань...»

Дід Тимоха зауважив:
— Це щось змахує на поджог Рейстагу. Мать, самі вкрали і самі кричать. Бо хто ж краще за комуністів краде?.. Це одне. А друге. Я ніяк не втропаю: святкувалася річниця Сталінградської битви. У Волгограді. Чого «ветерани» в цей час опинилися в Рівному? Трете. Соцкомунпартайгеноссе Мороз і його прибічники постійно кричать, що ветерани не мають за що проїхати у трамваї. За що вони доїхали до Рівного? Соцкомунпартайгеноссе Мороз і його прибічники постійно кричать про «найгуманніші ідеали» марксизму—ленінізму. Що ж воно за гуманізм, коли для того, щоб відвоювати утрачене корито, вождики виганяють на барикади стареньких дідусів і бабусь? Вижмаканих у м'ясо-рубці соціалізму і покалічених фашизмом? Вимучених п'ятирічками і вичавлених соцмаганнями? Як заложників женуть їх у перших рядах. А відгодовані в райкомах і обкомах червоні пики проповідників «соціальної справедливості» ховаються за червоні прапори, які тремтять від тремтячих рук пенсіонерів?

Ще більша «дешовка» той «документ», який зачитав на засіданні Верховної Ради ваш соратник, чи підбічник Мартинчук. Про те, щоб «кому-няк» заганяти «в Чорнобильську зону». А їх дітям «не давати вчитися».

Ми не знаємо, наскільки радіація Чорнобильської зони подіяла на голову Мартинчука і тих, хто складав цю провокаційну фальшивку, але маєрацію ваш істинний прибічник Яценко. Який сказав:

— Люди пишуть: «Знову одні і ті ж обличчя, і знову брешуть!»

Як вчорашній секретар міськкому партії, оратор, бачимо, поставився самокритично і до свого «обличчя»...

Дежто у нас запитує, чого комуністи так активувалися?

— Мать, готуються до посівної, — припускає дід Тимоха. — Знову будуть сіяти вітер. Щоб поїхати бурю. Бо якщо звичайна людина прагне спокою, то комуніст «мятежный ищет бури»...

Свинarka Астрадащенко пояснює:

— Потому, що в нашій партії всі буревеснікі... Але я не про ваших «буревесніків». Я — про ваш «вітер». Вітер нової революції Соціалістично-комуністично-хахлацько-руськоязичної. А що? Ілліч у вас є. «Аврору» skleпаете. «Бульжника» ще трохи зосталося... Тільки ж у кого його кидати?

Ваш парткабінетний «шахтер» Чародеев (от досі не знаємо — він сам називає себе Чаходеев, а ви його називаєте Чародеев?). Так ось цей... деев якось на засіданні Верховної Ради викрикнув: «Вот эти подлецы!..» По радіо ми це почули. А по телевізору вже цього не показали. І тепер на хуторі дискусія: «Хто ж «подлецы»? Ті, що хочуть збудувати незалежну українську державу? Чи ті, що роблять усе, аби Україна була рабинею Москви?»

Генерал Морозов, який розбудовує українське військо? Чи корнет Ізмалков, який збирає підписи, щоб «убрать» Морозова?

Дмитро Павличко, який утверджує нашу державу на світовій арені? Чи вчорашні цекісти і чекісти? Які збирають «скомпромети» на Павличка?

Депутати Горині, які відсиділи за незалежну Україну у Мордовських таборах? Чи депутат Яценко, який відсидів у компартійному кріслі, душив усе, що стосувалося незалежності? І тепер з парламентської трибуни метає «красную ікру» компартійної «лапші»?

Михайло Косів, який своїм розумом і врівноваженістю сподобався навіть «рускоязычнице» Клавдії? Чи ваш, вічно вібруючий, Володимир Марченко? Про якого навіть свинарка Астраушенко сказала: «Він, наверное, сын полка Енкаведистского...»

Ірина Калинець, яка за Україну сиділа по порощенку — Світлана Остроушенко? Яка раніше «обличала» сіонізм, а тепер спеціалізується по українському націоналізмові?

То хто ж «зти подлещы»?

Правда, твердо знаємо, що ви не «подлещы». Бо ви дуже самокритично виступили на своїй сесії: «...тому я тепер переливаємо з пустого в порожнє. Бо страшно відповідальності за те, що ми робили в Україні. І виникає бажання шмигнути в кущі. Перед тим, як люди запитують, що ви зробили? Люди пригадають, хто наробив...»

І такі пригадають, хто наробив...»

І перед самими «кущами»

Один із ваших прибічників сказав: «Сьогодні в обществе зреет призыв к ответственности тех политических сил, которые привели нас к финансовой катастрофе».

І населення Мозамбіка знову задумалося: «А яка ж «политическая сила» нас сьогодні веде?»

Давайте знизу. У нас, на хуторі Мозамбік, го-

лова сільради — соціал-комуніст, голова колгоспу комуністо-соціаліст, агрономи, зоотехніки, бухгалтери, бригадири, старшікудипошлють — співучачі. І т. д. п. Усіх — п'ятдесят дев'ять «ведущих». Навіть завідуючий клубом. І лише одна рухівка — бібліотечарка Люся. Яка нікого нікуди не веде. Бо водять її. То кого ж «призывать к ответственности»?

А тепер зверху. Найверхішого. У Верховній Раді. Чи, як каже дід Тимоха (хай вибачить йому мандатна комісія), у «Верховній зрадї». Яка найбільш «политическая сила»? Ваша. Соціал-комуністична. Двісті тридцять дев'ять плюс новоспечені. А для того, щоб прийняти будь-яке рішення треба лише двісті двадцять. І ви приймаєте. За принципом «закон, як дишло, як повернув, так вийшло». Якщо судити по тому, що вам не захотілося навіть ліквідувати постанову цeka і війку ще за 1927 рік, того «дишло» знову повертає українського державного вожа у бік «Союза нерушимого». А якщо бити висновки із заяви іншого вашого прибічника, що чим пірше зараз живеться народу, тим більше росте авторитет комуністів, то вже зовсім зрозуміло, яка «политическая сила» привела нас до «фінансової катастрофи». І для чого ця катастрофа потрібна цій силі. Для відродження авторитету комуністів.

За логікою, цю «политическую силу» треба було б і «призывать к ответственности».

Але... це за логікою. А за словесними викривленнями самих ваших штурмфюрерів і за вашими особисто усе це «провокация» со стороны руха». Бо ваша партія «до влади — в опозиції».

Тут, як заявляє дід Тимоха: «Або у мене щось з головою, або в п'єі «опозиції» щось із совістю. Бо як це можна бути в опозиції до самого себе?»

Отже, як сказав ваш старий прибічник і «юний» депутат Боделан: «Нам нужно научиться людям говорить правду».

Отже, раз «нужно научиться», значить, ще не вмієте. Раз не вмієте, значить, не говорите.

Але люди не дивуються. Вони знають, з ким мафіозі». І добре розуміють, хто «політичні ма-

Ви вже даруйте, що зосередити увагу лише на парламентській балаканині ваших прибічників. Кожуть, на прес-конференції ви заявили, що у березні подасте список свого тижневого кабінету. Отже, з тієї будете пробиватися до світла? До речі, по Мозамбіку ходять чутки, що ви не є справжній начальник партії. А підставний. Себто політичний манекен. А справжній начальник нібито у Москві. Але.

Знову про вітер. Затхлий вітер комуністичної диктатури у парламенті незалежної України. Особливо оте лицедійство з конституційним судом.

— Господи праведний! — взялася за голову баба Улька. — Що ж то буде за найвищий суд, коли його формують найнижчими методами? Як він буде захищати закони, коли сам родиться у беззаконні?

Депутат Заєць оголосив, що у парламенті відбувся комуністичний переворот.

Фуражир Онисько каже:

— Брежнє! Ніхто нічого не перевертав. Там і так усе догори ногами. Комуністи тільки повиязлили з-під «листочків». Як ото колорадські жуки... У нашій Верховній Раді на одного демократичного заїця по три компартійних вовки.

Ви ж розумієте, що ми все це бачимо. І чуємо. І ставимо собі й вам багато питань.

Ораторствує депутат Хмельницьк: «Я сейчас уже не работаю бывшим первым горкома, хоть я остаюсь в этом качестве»...

Виникає питання: якщо він «в качестве» оекретаря «горкома КПСС», то яке «качество» у нього, як в депутата парламенту незалежної України?

«Мы что не можем обуздать наших местных истеричек?» — запитує «бывший первый горкома».

І у нас знову питання: «А хто ж ті «истерички»? Тоді прийшли до висновку, що раз «наших местных», значить, із цих «мест», що й оратор. Себто з Одеси...

Ваш войовничий захисник, депутат у законі Коцюба звинуватив «деяких» і сказав, що «йде чиста спекуляція». Мовляв, оті «деякі» не хочуть обирати конституційний суд, а злочинність росте. Прості толудин не знає, що конституційний суд не судить злочинців. І осуджає «деяких». Що ті проти боротьби зі злочинністю. А до депутата у законі ніхто не придереться, що йде підміна понять і «чиста спекуляція».

Ваш заподатливий штурммікрофонер Чародеев, чи Чаходеев, «зронил»: «Я обещаю не путать мозги столь заумными вещами...»

І наш Саня Гусак прокоментував: — Воно, щоб «путать заумными», треба мати спочатку ум. А якщо ум працює виключно у «рубльовому просторі», а душа в «двойном»...

Ваш прибічник Петренко хоч і батькує демократів, але видно, зла їм не бажає. Бо сказав: «Колі щось хороше беруть у нашій комуністичній партії, то будь ласка. А як самі ганебні методи...». І тає зрозуміло: Петренко не хоче, щоб демократи так здеморалізувалися, як комуністи...

Ваш прибічник Степенко також, як каже сви-

нарка Астраушенко, «на дашовке працює». Міленські такі, недолюблені провокаційні трючки. То про «флаг» і молоко. То про те, що хтось із депутатів каже: «Посівна — ерунда»...

І, здається, дійсно уся оця балаканина — ерунда. Але «установка на желательное восприятие» в «трудящихся массы» кинута. І вже вимальовується портрет ворога, у якого треба буде кидати «бульжнником»...

Порадував громадськість Мозамбіка своїм виступом ваш соратник Борис Олійник. Молодець! Вдарив по Бушеві і по Єльцину. За те, що Єльцин нібито Бушеві говорив: «Головне полягає в розумінні Кравчуком того, що без Росії в Україні нічого не вийде. Україна потребує 45 мільйонів тонн нафти. Раніше ми їм поставляли по сорок мільйонів. А в цьому році вирішили обмежитися 15 мільйонами... Для нього це, як цвях у віко труни...».

Бориса Ілліча, як незалежного громадянина незалежної України, дуже обурив оцей «цвях».

А дід Тимоха послухав і сказав:
— Добре. Але якби ще цей правдолюбць виступив так рішуче проти своїх парламентських «столярів», які тешуть домовину для незалежної України... Ось майже дві сесії провозували за реалізацію комуністичної партії. За конституційний суд такого складу, який ту партію воскресив би. За те, щоб якнайбільше «здохлих копів» навішати на негодних міністрів. За те, щоб затаврувати і розтоптати меншість... А на пекучій проблемі «села відвели дві години. І прийшли до висновку: «Якщо приймемо те рішення, проект якого приготували аграрники, то внесемо нерозбериху...». Отакі спеціальні «посівна»... Тільки смуту в народі створюють...
До речі, по телевізору показували, що в Києві піднялися на страйк трамвайники і троллейбусники.

Чи не практика це ваших «тіньовиків»? Бо за спільною представника «школи комунізму», який давав інтерв'ю, стояв б'юст «вождя мирового пролетаріата». Це, се, мабуть, також ви робите в рамках підготовки до посівної?.. Щоб врятувати становище, зараз у Києві випалять дизпаливо, а коли доведеться сіяти, його не буде. І ваші тоді вийдуть з тіні... До слова, свинарка Астраушенко категорично запитує, де зараз партійний «батьа» Гуренко? І чиєю тінню він буде у вашому тіньовому кабінеті? Начальнику «найсправедливішої» і «найгуманнішої»!

У своєму зверненні ви закликаєте до злагоди. Це благородно. Ще благородніше було б, якби ви ту злагоду будували. Не сіяли «вітру» отими «дешовками». Не викликали бурю.

До цієї думки приєднується вся громадськість хугора Мозамбік. І вперто вірить: як би не прималяй і не лютували морози, весна все одно прийде.

З пролетарським привітом!

Середняк Гаврило

Хутір Мозамбік

дуже лютого місяця 1993 року.

СЕКСУАЛЬНІ РОЗДУМИ

Нова диверсія проти народу. Їсти не дають, а секс пропагують. У магазинах — голі полиці. А на екранах телевізорів, вибачте, — голі... баби. Голографія. Технічний прогрес. Знизу — вище не можна. Зверху — нижче не можна. Посередині — муфта. Півтора дюйма. Дюймовочка. Тільки чоботи, як у гусара. Ніби в них всі дівочі тайни заховані. Решта — бласність.

Сексуальний екстремізм. З деструктивними наслідками. Руйнує мораль. Руйнує нервову систему. Півночі не спиш, думаєш про ці чоботи. Півночі смикаєшся, як заець. Поки жінка штурханом, не розбудить:

— Досять! Ти цілу ніч називаєш мене Терезою. І «стягуєш» з мене якісь чоботи...

— А як ти три ночі називала мене Будулаєм? І шукала в мене бороду? Я не казав «досить»?

І вже конфлікт. Вже драма. Вже трагедія. У власній хаті. На власному ліжку.

А що робиться на дорогах? Ти їдеш, вона йде. Топ-топ! Топ-топ! Інтригує. Провокує. Дразнить. Виписує екстремістські кренделі напівголим, вибачте, хвостом. Об такий хвіст не тільки машину можна розбити, а й долю. А на дорогах — рух. Машина за машиною. Колона за колоною. Десантники з-під Рязані їдуть під Київ заготовляти картоплю. Голова місцевого колгоспу запросив. Бартерні угоди. Ідуть до ринку. Дід Тимоко каже: «Щоб вони вже за чорну хмару зайшли. Все кудись ідуть. То до комунізму, то до ринку».

До речі. Про аварії на дорогах. Кажуть, що найбільше людей гине на темних, неосвітлених дорогах. Брехня. Найбільше людей загинуло на світлій дорозі... до комунізму.

Тепер теоретики шукають причин. Одні кажуть, світлофори не працювали. Інші — регульовальники були тупі. А практика показала: тупик на самій дорозі. І прірва. А заду підганяли. І брехали. «Верной дорогою идете, товарищи!»

Ще й примушували співати: «Наш паровоз вперед летит, в коммуне остановка...».

А коли хтось сумнівався, чого той паровоз так повільно «летить», і чому та «остановка» так далеко? Дотепники пояснювали: «Тому, що вся пара — в гудок».

Дорогу до комунізму вже, слава Богу, закрили. На капітальний ремонт, чи назавжди. А гудок все одно гуде.

Деструктивна дія сексу. Роздягає людей на бігу. По голодранству ми вже обігнали Ефіопію і плем'я аборигенів бу-бу на Суматрі. Найщасливіша країна світу, яка складається з найщасливіших громадян. А ми ще дивуємося, чого над нами інопланетяни літають? Чого наших людей крадуть? Де ще таких візьмеш? Невибатливих. Витривалих. Він тобі за шмат ковбаси і за пляшку будь-яку планету освоїть? Босній і голий. Тільки скажи: «Нада!»

Нас з дитинства вчили: Нам соліща не надо — нам партія светит. Нам хлеба не надо — роботу нам дай... Розуму нам також «не надо». Один російський філософ каже, що вже буде краще. Бо наступив «конец людей, спихнувшихся на коммунистической идеологии...». Це в Росії наступив кінець. А на Україні — тільки початок.

Подивіться на засідання Верховної Ради «Блоків». Їх не зворушить ні сльоза згорьованої матері, ні виснажений вид голодного юнака. Який вирішив, що краще бути голодною людиною, ніж ситою свинєю. Вони за те, щоб весь народ України оголосив голодівку. Хоча б на рік. Тоді вирішили б продовольчу проблему. Якщо засталося б від того, що з'їсть Москва. Москва не може без українського хліба. Як український холуй не

може без московського батога. Коли вже навіть Росія відділиться від Москви, то український холуй приєднає Москву до себе. Разом з усіма її дармоїдами. І разом з кремлівською стіною. Щоб мати перед ким хилитися. І мати на що молитися.

Політичний секс. У наших верхах. І всенародна порнографія внизу. Всі голі. І всі тишимось. Чудесами. «Маленькие люди в большой постели».

Ваня Молдаван каже:

— А в мене постіль — маленька. А жінка, як Жаботинський. Спить сидячи. А я в неї на руках. Еротика епохи гуманізму.

Де дістати нормальне ліжко? Щоб хоч нормально виспатися. У меблевому магазині є тільки віники. У магазині «Геркулес» — тільки тапочки. Сімдесят п'ятого розміру. Можна було б спати у тапочкові. Якби його дотягли до двох метрів. А так глухо. Стіна.

Дійсно стіна. Правда, Берлінську стіну вже давно розібрали. Але кремлівську ще кладуть...

СУПЕР

Я вирішив категорично: якщо народ України проголосує за незалежність — негайно одружуся. Триста років неволі зробили мої гени рабами. На волі не виживу.

Отож. Знову неволя:

З практики відомо, коли хочеш втратити спокій, візьми собі молоду дружину. Або придбай старий автомобіль. Мене доля ошасливила і тим, і іншим. Тепер постійний конфлікт. Дружина хоче їхати. Автомобіль — не може. Я, замість лежати

в обіймах коханої, пролежую під автомобілем. Воно на час від часу бачить лише мої ноги. Від ступні до кісточки. Я час від часу бачу лише її ноги. Від ступні до коліна. І чую зворушливий голос:

— Доки?!

Поки Україна не сягне рівня Буркіна Фасо. Або хоч Гвінеї Бісау. Поки не будемо жити хоча б так, як сімдесят чотири роки тому жили папуаси.

Жінка від чоловіка відрізняється тим, що спочатку кричить, а тоді слухає. Чоловік спочатку слухає, а тоді... робить своє.

Отож вона кричить. Я роблю своє. Слухаю.

Аналізую.

Чи правильно зробив, що одружився? Елізабет Тейлор в шістдесят років вийшла заміж усьоме. За сорокарічного. Пригасяточим зор'ям потрібні джерела енергії. Джерелам енергії потрібні статки.

Ясер Арафат завжди хвалився: «Я жонатий на революції. І тільки раз». На 62 році одружився вдруге. Взяв 28-річну красуню.

Я на революції жонатий не був. Я був одружений зі Тосіком.

Жінка, як літак. Коли падаєш, то разом з нею. І цей «літак» тобі підсуває долю. Який обережний ти б не був перед «посадкою», як уважно не розглядав би «шасі», хвіст і «крила», сідаєш і летиш. Бо це твій рейс. Доля видала тобі на нього квиток. І як ти не лобивайся, нічого не змінити. Як казав один розумний чоловік: «Ну, проб'єш головою стіну. Але що будеш робити у сусідній камері?..»

Коли я готувався до свого першого сімейного польоту, мене застерігали:

— Чи знаєш ти, що коли чоловік твого віку

одружується з молодюсінвкою, він бере дружину для сусіда?

Я тоді хвацько відповів:

— Знаю. Але чорногорське прислів'я каже: «Краще молоде курча їсти удвох, ніж стару курку глодати самому».

На жаль, доля розпорядилася так, що мені не довелося ні їсти, ні глодати. Я тільки облизувався. Для Тосіка я був стовпом. До якого вона прив'язалася, щоб інші знали, де її шукати.

Цього разу долю я перехитрив. Мені вдалося катапультиватися. А Тосік літає досі. З якимось дублером. У мене таке враження, що його зачали в пробірці, а виховувався він у пансіонаті для горил. У нього ніби нема ні лоба, ні очей, ні лиця. Є тільки ніс. Але Тосік ним зачарована. Вона стверджує, що мужчина красивий не тоді, коли в нього усього по тришки гарного, а коли щось одне вагоме.

Після вдалого катапультивання я думав, що вже ніколи не наважуся літати. Тим більше в мене останнім часом алергія на косметику. Чхаю за п'ятдесят метрів.

Але занесло мене на конкуре красунь.

Циб-циб, циб-циб, циб-циб. «Віце-міс», «супер-модель». А потім обов'язково лише в купальниках...

Це якби я виїшов на сцену роздягнений, всі призи були б мої. Всі спонсориці падали б переді мною...

Як мало людині треба для щастя! Побачити іншу людину голою.

Звідкіля у нас так багато красунь?

Бо є стимул. Помахай перед моїм носом норковою шубкою, я тобі за тиждень Аполлоном стану.

Я буду щодня гумовим макогоном чухати спину. Ноги парити. І маску з яєць на пику класти... Щоб не морщитися. Щоб посмішка у мене була, як блискавка. Щоб у кожного члена журі в очах потемніло. І голова пішла обертом.

Мій друг Вітя Царапкін, син брокера з 1917 року, зауважив:

— Добре, якби на членах журі, як і на красунях, були номерки. І ще й напис: «Дон-Жуан з 1930 року», «Баболуб з 1940 року», аба й просто: «Супер-ловелас». Тоді знав би кому посміхатися...

Я менше дивився на красунь, а більше спостерігав за членами журі. Господи праведний! Який контраст! Облисілі на чужих подушках. Розповнілі у чужих перинах. Сидять цінителі краси і юності. Суперексперти. Дон-Жуани — естети. Всі знають, якою має бути красуня. Так ніби вони все життя зустрічалися лише з красунями. Сидять і пожирають очима те, чого вже не можуть взяти зубом.

Один так широко роззявив рот, що вставна щелепа випала. Другий, який у солодкій дрімоті ловив кайф, подумав, що загубила щось красуня. Підняв щелепу і, з реверансом старої клячі, протягнув дівчині на сцену. Та, як побачила зуби, втратила свідомість. Із зали на сцену вискочили дванадцять лікарів. А якби стара баба впала? Хоч один з них згадав би про клятву Гіпократата?

На цьому конкурсі я пригледів і свою красуню. І повторив подвиг Ясеера Арафата.

Тепер не маю ні особистої волі. Ні спокою. Ні жінки.

Вона тепер — супер-модель.

А я — супер...

ДВЕРІ

Я знайшов двері. У кушах. Біля нашого будинку. Лежали, мабуть, з півроку. Бо вже травою заросли.

Звалив на спину. Поніс у житлову контору:

— Натє ось... Валялися... У кушах...

— Багато чого валяється по кушах... Наша контора — не смітник...

Приніс. Поставив біля будинку. Написав на них крейдою: «Чиі двері? Заберіть!»

Вранці виходжу. Нижче свого напису читаю: «Шукаєш дурниших? Щоб твоє сміття виносили...»

Сів на дверях. Думаю. Ще послужать. Шкоди добро викидати.

Приволок до себе на балкон. Відгородитися від сусіда? Образиться.

— Проси ділянку. — підказала дружина. — Спорудимо дачу.

Подав заяву. Розглядали два роки. За цей час я сколесив своїм КраЗом півкраїни. Там цеглина на дорозі валялася — в кузов. Там дощина — в кузов. Знайшов на дорозі все. Крім скла для вікон. І шпалер.

Збудував. Не дача, а палац.

Набрав повен кузов сусідів. Привіз відкривати сезон.

Прицмокують. Прихвалюють.

— Невже і котел парового опалення на дорозі валявся?

— Удцть собі. Під Чудновом.

— А стай вітряк, що гонить воду?

— З-під Маріуполя притер... У нас тільки ро-

боча сила на дорозі не валяється... Бо вона — по кушах. А решту все можна знайти...

Через тиждень мене запросили у міліцію. Дуже чемно запропонували підготувати документи на всі матеріали. З яких я збудував дачу.

— Та ви що, хлопці! — не стримався я.

— Ми не «хлопці». Ми — міліція. Боремося з розкраданням державного майна. До речі, двері, з яких, за вашими словами, усе почалося, — з горіща будинку, в якому ви живете. Народне добро берегти треба, громадянине Куріпочко, а не розтягати!»

ДЕЛІКАТНЕ ПИТАННЯ

Я зайшов до просторого кабінету начальника служби національної безпеки. Незалежної України. І гордо сказав:

— Слава Україні!

Він знітився і тихо відповів:

— Навіки слава!

Я делікатно зауважив:

— Прошу вибачити, але треба відповідати. «Героям слава!» А «Навіки слава» відповідається тоді, коли вітаються: «Слава Ісусу Христу!»

— Дякую! — сказав чемно начальник. І запро- сив: — Сідайте!

— Дякую! Я вже відсидів. — ще чемніше від- повів я.

— Що привело вас до нашого офісу?

— Делікатне питання... Хочу служити незалежній Україні. Вірою і правдою. Як служив усе життя.

— А де, вибачте, конкретніше служили?

— Очолював надрайонову службу безпеки УПА.

Начальник застиг.

Думаю, мабуть, не так мене зрозумів. Певне, гадає, що я член забороненої партії комуністів... Або служив в НКВД...

Починаю переконувати:

— Ні, ні! Комуністом я ніколи не був. Ні, вибачте, стукачем. Я все життя був українським націоналістом. Не таким, як нас малювали: «буржуазним», «українсько-німецьким». Бо дід мій мав лише сухоребру кобилу. І та з надірваним хвостом... І я ніколи не був ворогом інших націй. Бо наше гасло звучить: «Воля народам! Воля людям!» Хто б ця людина не була...

Сидить незворушно. Здається, навіть думати перестав.

— Ви, мабуть, не так мене зрозуміли. Я не був у службі безпеки жодної окупаційної армії. Не служив жодній колоніальній системі. Я боровся проти окупантів рідної землі. За волю українського народу. За свою соборну самостійну державу... Ту саму, яку зараз «ненькою» називають навіть депутати Верховної Ради...

Начальника ніби нема. Ніби в його кріслі сидить виліплена з воску фігура. Навіть очима не кліпає.

— Може, ви думаете, що я убивав невинних людей? Борони, Боже! Я не вбив навіть того, який розстріляв пів мого села. За те, що мене переховувало...

Начальник поворухнувся. Почав чухати потилицю.

Значить, українець, думаю. Хон прізвище російське.

Тоді несміливо спитав:

— Зброю маєте?

— На жаль, ні. Ваші її забрали. Ще тоді, коли садили... Я маю досвід. Досвід боротьби з вашими. Ви маєте досвід боротьби з нашими. Давайте об'єднаємо його. Проти всяких ворогів нашої рідної незалежної самостійної України.

Він далі чухав потилицю. І вичухав невпевнеку фразу:

— Прийдіть через пару днів... Я пораджуся з керівництвом...

Виходив я з просторого кабінету. І думав: «Приходить мені «через пару днів» чи не приходити? Дадуть мені якусь посаду чи... знову посадять?»

МЕТАМОРФОЗИ

Вожді мені сняться часто. Гітлер на мопеді. Сталін «в гробу». Брежнев з Піночетом танцюють кадриль.

А то сняться, ніби я йду з Бесарабського ринку, а на п'єдесталі «великого Ілліча» стоїть Борис Ілліч. Олійник. Мене ніяково у руках кепочку, масно посміхається.

— Боря! — кричу. — Хто тебе туди висадив?

— Вони! — кивнув він у бік кушів.

Там сидів Олександр Мороз зі всією своєю політичною радою і співали. «Ільич—наша радість, Ільич—наша гордість! Да здоровствуй Третій Ільич!»

— Боря, — питаю. — Сала хочеш?

— Старик, сало — це національна обмеженість. Треба дивитися ширше. Налягай на сибірські розтегаї...

— Боря! А де ж дедушка? Що ти на його місці?..

— Старик, дедушка виявився не надто стійким лєнінцем...

Рука його з кепочкою застигла. Лице стало, побільшовицьки, незворушним...
І я прокинувся...

«ПОЛЕ ЧУДЕС»

У вас є оті? З вусиками? Гартани? Ну, пр у с а ж и?
Феноменально! У хаті ні пшкуринки, а вони бігають.

Газети ідять. В основному «русскоязычные». В основному там, де йдеться про «правопреемницю». Або, як каже Вітя Царапкін, «правопреступницю» н «словоблудницю».

Де ті прусаки беруться? Може, від Чорнобиля? Якщо внаслідок радіації виплотився СНД, то прусаки — тим паче. Воно ж дрібнюєнінке.

У телефонну слухавку залазить. Телефоную до Вані Молдавана. Не встиг сказати «алло», воно шкряб-шкряб.

— Ну чого вуса розвісило? Щоб тобі вуха повідпадали!

А воно:

— Чого ви ругаетесь? Хулігани!..

Ти їба. Інтелігент. З пістолетом за пазухою. Заліз у слухавку мого телефону і дивується, чого я «ругаюся».

Ну, дають! Наче той славнозвісний партизан.

П'ять років, як війна закінчилася, а він все виходив з лісу і поїзди під укіс пускав... Вже незалежна Україна, а вони мене, незалежника, підслуховують, як ворога народу.

Ваня Молдавон заспокоїв:

— Не хвилюйся. Ім ще списків нових ворогів не підготували. То вони користуються старими...

До речі. Свого часу я й відсидів, як незалежник.

Прийшли троє. Інтелігентів. Кажуть: «Нам поступила інформація, що ти не залежний к».

Я пояснив, що це у мене спадкове. Від діда-прадіда. Ми всі працюваті. Всі незалежники, бо ніколи не залежуємося...

Вже там із мене зробили жовто-блакитника. Товкли доти, поки лице не стало жовтим, а під очима — синьо. І в роті засталося тільки при зуби.

Нижні. Передні. І мене щоразу звинувачували, що я «посредством чрезмерного раскрытия рта устраиваю буржуазно-националистические демонстрации».

Поки я одного зуба не вирвав... Звідкіля беруться прусаки? Може, з космосу?

Вуса мають, як космічні антени. Рухають ними. Особливо, коли дивляться телевизор. Феноменально! Тільки вмикаю телевизор, тільки чується полс отого крикуна: «Все раздевают, а фирма «Алиса» одеваєт!».

они збігаються, сідують на килимку. рядочком і рухають вусами. Ще дуже люблять опе «МММ — это самые низкие цены!».

Словом, «поле чудес». Так і хочеться завити: «Давайте удивлять ніколи не залежуємося...»

У нас знову почалося не з того боку. Знову через хвіст. Не з товарів, а з агітації. По-моєму, до ринку йдемо тією ж дорогою, що йшли до комунізму. І з тими спецами. Вони вже збудували для себе комунізм. Тепер створюють для того комунізму ринок. Він за мою працю вибудував собі палац у

Сочі. А мене закликає: «Продається дача на Га-
ваях! Мільйон доларів!»

Я не можу купити сарай. У Глевасі. Я до міль-
йона й рахувати не вмію. В наших школах вчили
тільки до тисячі. Долар я бачив лише на малюнку.
У «Перці». З ідейно-спрямовуючим підписом: «Жо-
втий диявол».

Яка дача! Я на свої п'ять соток болота виволік
залізну халабуду з «чорного ворона». І почувуюся
щасливим, що він мене нікуди не везе.

Приватизація. Це що, «командно-трудоий ко-
лектив» приватизує тюрму, а я знову буду у ній
сидіти? Тільки вже за валюту? А якщо я вкраду
«дерев'яними»? Або купонами?

Ось вам і «поле чудес».

Прусакі дуже неспокійні, коли по телевізору
показують, як до нас поступає гуманітарна допо-
мога. Тільки на екрані з'являються ящики з про-
дуктами та іншим добром, бігають по кімнаті, ме-
тушаться, рухають вусами. Ніби шукають: де
в о н о?

Комаха комахою, Ніякої кебети. Та вибіжи на
вулицю. Забіжи у кіоск будь-якого доморощеного
«бізнесмена». І побачиш — де воно. А ти нишпо-
риш у моїх паперах. У телефонній слухавці шкря-
баєш...

Вчених у нас достобіса. Атомну бомбу винайш-
ли. Придумали маргарин, який на сковороді ви-
бухає. А на прусаків — нічого.

ВИКАРАБКУЄМОСЬ У ЛЮДИ

Олупті можна. Наш комбінат виходить на сві-
товий ринок. Це з його-то продукцією. Столярку
будемо поставляти. Аж на Тайвань, і цеглу.

Наш директор думає, якщо у китайців маленькі
очі, то вони нічого не побачать?

Наші вікна і наші двері можна продавати.
Тільки з двопудовими гирями. Щоб вирівнювало.
Наші двері треба зачиняти сокирою, а відчиняти
ломом. На наших дверях вже упіймалися тринад-
цять квартирних грабіжників. Міліція нам грамоту
видала. За боротьбу зі злочинністю.

Нашу цеглу на Тайвань? Там нею, що клумби
обсипатимуть? І як її туди довезуть? Її ж транспор-
тувати треба на пухових перинах. У підвишеному
стані. Щоб, не дай Боже, одна одної не тор-
калася. Вона ж від вітру розсипається. Сторож
Петя кинув за собакою. А вітер був із собачого
боку. То до собаки навіть крупонці пилюки. Мало
Зате Петю обдало хмарою червоні пилюки. Мало
не задихнувся. Після цього цеглу назвали «Собача
радість»...

І ми зі своєю «собачою радістю» — на Тайвань...
Ні. Я не проти. Долари потрібні. Купонів уже
ніхто не хоче.

От чому в магазинах не вистачає панчіх? Ку-
понами їх набивають. Продав два десятки ячоч
— одна панчоха набита. Продав курку — дві пан-
чохи набив. А продав бугая — напхав колготи.
Вісімдесят п'ятого розміру. І на тому місці, що
найбільш випукле, написав: «Трицять тищ». І ті-
шитися, що має приватний банк. І поклав під го-
лову. А під ліжко поклав сокиру...

Ні, комерція потрібна. Щоб не протягнути ноги,
треба взяти себе в руки. Але наші руки звикли ро-
бити щось таке, що жодна голова у світі не може
зрозуміти, яке?

Вони, взагалі не можуть нас зрозуміти. Здають-
найдурніші запитання:

— Чого у вас, коли людина потрапляє в мілі-
цію, її стрижуть?

— Як чого? Роги шукають...

Один бородатий пророк з телеостанків відкрив
Америку: «Україне до Європи ще очень далеко...».

А кому «очень» близько? Телеостанкам? Що-
дня плачуть: «Утечка мозгов! Утечка мозгов!»
Сторож Петя здивувався: «Невже у Москві ще є
мозги?» Та й, може, течуть тому, що вони дуже
«жиденькие»?

Україні далеко до Європи. Україні до Європи
бігти не треба. В Україні — центр Європи. Украї-
ну лише визволила від Європи «Азія». Не та, що за
Уралом. А та, що в Москві. І навчила нас вироб-
ляти «продукцію», щоб жоден «шпитун міжнарод-
ного імперіалізму» не зумів розгадати, що ми ви-
робляємо. І навчила нас робити двері, які треба
зачиняти сокирою і відчиняти ломом. І навчила
нас матюкатися. На рівні світових стандартів. Що-
тук, то матюк.

Зі справжньою Азією в Україні також спіль-
ного багато. Ну хоча б мова. В Індії — «Делі». І в
Броварах — «де лі ти був?» У Бомбей під час роз-
копок знайшли предмети раннього палеоліту. Пля-
шка бурячихи, закоркована кукурудзяним кача-
ном, вирощеним на Полтавщині...

Кому куди ближче?

Всім близько. І всім далеко.

Найближче усім туди. До Бозі.

Он якийсь нігерієць п'ять років тому заліз на
дерево. І не злазить. Там, у себе, в Нігерії. Чекає
кінця світу. А обидві його жінки щороку народ-
жують. Хлопчиків. Подібних на нього...

Уявіть собі, що я заліз на дуба. І моя законна...
полізла до мене. За півгодини під дубом буде все-
народне віче. З усіх партій і рухів. Усі дають інст-
рукції... Радять... Консультують. Через дві години
приїде міліція... Через три — пожежна... Щоб нас
зняти... А через чотири — швидка допомога...

А ввечері ще й телеостанки передадуть: «Ввиду
того, що правительтво України не підписало ось-
танкинское соглашение, народ України оцяць
превращается в обезьян...».

То треба нам із нашою «собачою радістю», ви-
бачте, цеглою, подаватися на Тайвань, чи не пре-
ба? Треба... Нехай світ побачить, що й ми вже з
дерен позлазили... Бо телеостанки йому такої «лап-
ші» на вуха навітають...

ВІРНИЙ «РУСЛАН»

Відкритий лист з прологом та епілогом

П Р О Л О Г

Нешодавно бачив фільм. Про табірних псів.
«Вірний «Руслан». Коротко сюжет. У радянському
концтаборі пси пидьнують ув'язнених. Надресиро-
вані так, що коли людина виходить з маршової
колони, накидаються і загризають.

Табори розпустили. Псів відпустили. І вони
розбіглися. А коли прибув поїзд з «молодыми
строителями коммунизма», пси збіглися, зустріли
їх на пероні. І «повели» колону в «табір».

Трагедія розігралася біля ринку. Молодь рину-
ла, за покупками, а пси накинулись на неї.

З усієї собачої стаї лише один — «Руслан» — починав задумуватися над своїми вчинками і сумніватися. Але рефлекси брали гору.

Фільм глибоко символічний. Дивився і думав. Навіть надресировані тюремною системою тварини мають здатність прозрівати. А надресировані цією ж системою люди, засліплені остаточно... Керуються тільки рефлексами...

Л И С Т

Знайомцю!

Твої телефонні погрози примусили мене розмовляти з тобою публічно. Я не з лякливих. Інакше мені слід було б закинути перо сатирика. Мова йде про цінності вищі, чи найвищі — державність України. На яку йде шалений наступ. Як з боку імперських російських пришибеевих, так і з боку своїх духовних кастратів. Одні сунуть відкрито. Без честі й совісті (бо ж якої честі можна чекати від колоніального хама?). Другі звиваються, мов смердюче гаддя, без будь-якої гідності і гордості (бо якої гідності можна чекати від безхребетного запроданця, лакузи і раба?).

Рабів у нас вистачає. Семидесятирічне соціалістичне болото було неперевершеним інкубатором для вилуплення цього гадючого поріддя. І тепер це поріддя знову намагається повернути нас у те болото.

Звісно, молодій кроні нашого державного дерева важко. Її обсіла тьма-тьмуца політичної та обивательської саранчі. І постріть зуби, або вже й поїдає нашу свободу. Саранча маскується під тло, під середовище. То зодягає на свій комун-фашистський хребет гуманістичні крила. З до нудоти знайомими і фальшивими лозунгами «соціальної

справедливості». То рядить своє, відгодоване в обкомах, чи райкомах, черево у лапсердак «селянської спілки». То прикриває свої вилощені по директорських кабінетах сідниці лозунгами «партії труда». То вербує скалічені афганом душі у нову ленінську гвардію. Щоб у чорну годину дати їм в руки ножі й послати заганяти народ у чужинецьку неволю.

І все це супроводжується шаленими пропагандистськими побрехеньками. Про «розгул» демократів». Про «нашествие оуновцев и бендеровцев». Про «поход Западной Укрина против Восточной». Про «насильственную украинизацию». Про «стремление правительства ценой обнищания народа строить независимость». Про «невозможность Украины прожить без России». Про те, що всі біди в Україні від її стремління до незалежності. Словом, єдиний, хто хоче ошчасливити український народ, це блок комуністів і прикоритників. Розраховують на те, що народ остаточно пропив пам'ять. Що замість мозкових звивин в нього у головах сосячно-ковбасні. І він не пам'ятає, хто його сімдесят років «вів» і хто довів...

Оце і є шматочком мого сатиричного поля. Вороги мого народу і моєї незалежної Української держави — мої вороги. Не чекаю з їхнього боку похвали за те, що викриваю їх чорні душі. Звик до брутальних нападок, прямих погроз.

Твої ж погрози — особливі. По-перше, дзвонив не анонім, а конкретна особа. Особа знана давно. Ще по навчання в університеті. Де ми в коридорах виспівували «засвітали козаченьки».

Потім доля нас розсвістала. І ми свистали кожен у свою дудку — я в журналістську, ти — в кагебістську.

Вибач, не звинувачую. І там мусіли бути порядні і розумні люди. Порядні хоча б у рамках можливостей, викроєних з дикої тоталітарної системи. Принаймні за такого я тебе вважав. Аж... до проголошення незалежності України.

Після цього знаменитого акту ти, історик за освітою, корінний степовик, онук (як сам сказав) «розстріляного більшовиками діда» раптом чогось занервував.

Розумію, людина, яку все життя дражнили синьо-жовтими прапорами і тризубом, як бугая червоним кольором, одразу ж до цих символів не звикне. Людина, яку все життя, чи доля, чи служба, чи особисті пориви примушували боротися з Петлюрою, Мазепою, Бандерою, як ворогами українського народу, а найбільшим національним героєм України вважала Льову Задова, вище Задова у національній свідомості підніметься не скоро. Людина, яка причетна до «посадок» інакомислячих хоча б у тій мірі, що працювала в органах, які садили, звісно, може й не буде дуже тішитися, що ті «інакомислячі» є сьогодні в державних структурах. Але...

Якщо ця людина не є чужинецьким рабом, не є слугою, чи прислужником будь-якої масті колонізаторів, якщо вона чесна стосовно своїх предків, своєї землі, свого народу, скаже собі: «Я хоч чимось мушу допомогти народові України. Мушу компенсувати те, чого не зміг чи не хотів зробити раніше...».

По-друге, розмова з тобою сфокусувала багато питань. І дала можливість зробити висновок: діє добре виладжена підривна система, спрямована на знищення української державності, на позбавлення українського народу незалежності.

Якось наш Президент сказав, що не може зро-

зуміти тих ватажків, які піднімають народ на боротьбу за те, щоб він повернувся в неволю.

А що тут розуміти? Скажи, кому ти служиш, і я скажу, хто ти.

Звичайна п'ята колона російського імперіалізму. Хто ти, знайомцю, у тій колоні, не знаю? «Боевое охранение»? «Розвідка»? «Контррозвідка»? Але те, що у ній крокуєш, сумніву нема.

Подзвонивши мені, ти сказав: «Мовляв, ми обміркували і прийшли до висновку, що ти не те пишеш. Прийде час, що ти за все це відповіси. І побачимо, якої ти заспіваєш погім».

На мої запитання, хто це «ми», ти так і не відповів. Штаб підпільної організації чекістів? Політбюро соцпартії? Підпільний ЦК компартії? Керівництво «селянської спілки»? Партії «труда»? «Соціального захисту»? Чи усі разом узяті? А, може, якась чорна посестра сумнозвісної стаї головорізів з кагебістської «Альфи» — «Бета», «Омега», чи як там ще? Словом, диверсійна ватага, яка має завдання остаточно розвалити економіку України. Додати народ до зубожіння. Викликати масовий виступ невдоволення. І, зваливши все це на «демократів», «націоналістів», «самостійників», дискредитувати саму ідею незалежності України. Пооставити під сумнів саму фізіологічну потребу волі для українця. Заколотити громадянську бойню. «Освітлюєть красные знамена революції кровью праповленинизма». «Попросити» від імені «трудрусскоязычного населения» «братню Россию» ввести дового народу України свої війська. І таким чином повернути імперії «исконно русские земли юга». Чи спробувати знову зігнати народи у спільний концтабір типу «необъятной родины». Формули дуже знайомі. Але тільки люди без розуму, без совісті,

без відповідальності, люди засліплені імперськими поривами, або задундучені рабською покорою, а простіше н е л ю д и можуть сподіватися, що їм це зараз удасться.

Але допустимо (сохрани і не приведи, Господи!) народ, мріючи про ковбаси, продрімає свою волю, свою державу, свою людську гідність. Піддасться на дуже відомі заклики демагогів і авантюристів, що «краще жити ситим у неволі, ніж на волі вмирати з голоду». (Нібито свою хату хтось буде для того, щоб у ній гірше жити, ніж у приймах, чи для того, щоб в ній умерти з голоду. Але ж коли людина буде хату, то мусить трохи затягнути пояса). Допустім, брехнею, підступністю, провокаціями, залякуванням вам удасться добитися свого.

А чи н а д о в і б ???

І що тоді? Чим ви будете годувати народ? Палочками на трудодні? Лозунгами про «сяючі горизонти»? Чи може повернете ті кошти, які попереганяли у зарубіжні банки на своїх дітей та внуків? Розподілите чесно між тими, кого обібрали? Кого будете розкуркулювати? Самі себе?

Та ні. Ви прагнете повернути р е ж и м. Тоталітарний.

А тоді вже й ніхто не писне, що він голодний чи голий. Страйкувати, чи пікетувати не буде поготив...

Тільки ж чи вийде по-вашому?

То може краще, як кажуть росіяни, «уймитесь!» Бо, мабуть, у кожного з вас є діти, внуки, а може й правнуки. Дивіться частіше їм в очі, а не на чортячу борідку «своядя мирового пролетариата» чи на козину борідку «залізного Фелікса». То може полагіднішають і ваші очі. Пом'якшає серце, живе, закопчена пекельним ісчадієм, душа.

Е П І Л О Г

Радянський концтабір розпався. «Вірні «Русляни» порозбігалися хто куди. Одні ходять манівцями. Інші — пристосувалися до нової служби. Але у їхніх серцях ще вие скажена тоска за перебрязкотом тюремних кайданів, табірними перебрязкотом і табірними режимами. Їхні надресировані тоталітарною системою мізки мріють, як зігнати знову усі народи за одну загорожу. І знову, як колись, «п о в е с т и» однією колоною... До «світлого майбутнього»...

Р е ф л е к с и ...

СІЯСЯ, РОДИСЯ!

Новорічне вітання Вані Молдавана українському народові!

Народе мій!
В тому числі керівники державного, обласного, районного і колгоспного масштабів!
Вітшую вас із святом! Сію, сію, посіваю, з Новим роком Вас вітаю!

Новий рік — новий рубіж. Нові надії. І старі клопоти. Які zostалися від попередніх рубежів.

Не при святі про них говорити. Але й при святі про них пам'ятати. Бо, як каже по-латині, Вітя Царапкін: «Карпент туа пома велотес.» Що по нашому означає: «Нашадки зберуть твої плоди.»

А що ми передамо нащадкам?
По стільки-то умовних кормових одиниць на умовну голову?

До речі, з головами у нас... не все лади. Різ-
нобій. Великий. Умовна голова планує. Умовна
голова керує. А виконує конкретна голова. І бо-
лить конкретна голова. Тому й результат: «серед-
ньостатистичні досягнення» і «умовний мінімум».
Конкретний максимум тільки в мріях.

Умовні голови проєктують. Умовні голови бу-
дують. А конкретні голови «ліквідують наслідки».
І... лісують.

Умовні. Щось багатенько в нас умовностей.
Умовний достапок. Умовне щастя. Умовно-іс-
тінна ковбаса. Умовно-чиста вода. Умовно-придатні
штани. Умовно-здорове повітря. Умовні громадяни
умовної національності. З умовним знанням рід-
ної мови. Умовно-порядні, умовно-чесні, умовно-
інтелігентні, умовно-освічені. Але конкретно спо-
живаючи, конкретно уриваючи, конкретно руйнуючі...
Конкретно...

«Іде звізда чудна...»

Ім'я цій звізді не залежність.

Принесла вона гласність (поки що глас-
ність волаючого в пустелі — народ галасує, а ніх-
то не чує). Принесла демократію (поки що
побудовану на принципі долоні і пальців — пальці
мають свободу, а долоня має силу).

Але, як каже Вітя Царапкін по-латині: «Omne
інитум діффіциле» єсть. Що по-нашому означає:
«Всякий початок важкий».

Щоб далі було легше. І світліше. І чистіше. І
веселіше. Давайте конкретно позбудемося умов-
ності. Не впустимо її у Новий рік. Не впустимо її
у нове життя. Не впустимо її у нові покоління.
Будемо конкретними громадянами конкретної на-
шої держави. З конкретними правами і конкрет-

ними обов'язками. Які живуть на конкретній землі.
Несуть за неї конкретну відповідальність. І перед
новим днем. І перед нащадками.

Сійся, родися, жито, пшениця —
Всяка пашниця...

Без пестицидів і гербіцидів,
Без нітратів і фосфатів.

Без будь-яких отрутохімікатів...
То буде щастя у нашій хаті,

І на здоров'я будем багаті...
Щоб злагода квітла у кожній господі,

І чесність, гідність були у народі...
Щоб гласність ніколи не видізла боком —

З новим щастям! І з Новим роком!

МИ Є ТАКІ...

Хто ми і що ми?

Ми є дуже всякі. Ми є такі, що за волю кість-
ми поляжемо. І ту ж волю в солодкій дрімоті прос-
пимо.

Ми є такі. Ми будь-якого ворога у нерівній бор-
ні здолаємо. Або ж... наречемо його «воріженьком».
І переконаємо себе, що він «згине, як роса на сон-
щі».

А «воріженько» не роса. І він сам не гине. Він
хоче, щоб згинули ми. І все для цього робить.

Ми є дуже хлібосольні. Тому й сидимо без хлі-
ба. У житниці Європи... Сіль маємо. У наших спи-
нах стільки солі, що півсвіту просолити можемо.
Комусь наробляли хліб, собі наробляли сіль...

Світ працював на себе. Аби щось мати. Ми ж
все життя працювали на «визволителів». Які на-

шою кров'ю наввипередки «визволяли» нашу землю один від одного. А нас «визволяли» від волі.

Потім нас навчили літати. «На крилах соцзмагань». І ми «вносили свій вклад».

Тепер шукаємо: де той вклад? Виявляється, що менше вносили, ніж виносили.

Де той «вклад»? Там, де ми його поклали. Пошукаймо у себе. В коморах. На горищах.

Сто тридцять лопат — ще можна зрозуміти. Може, людина збирається на заробітки. Рити канал. Під Ламаншем. Але двісті п'ятдесят нічних горшків... Це що? Від голоду?

Для бартеру. Повезе він їх у Польщу. А там спитають: «Ви на що натякаєте? Ви за кого нас вважаєте?..»

Світ торгував. А наша торгівля людей «отоварювала».

Тепер дивуємося, чого світ дивиться на нас, як на худобу.

Ми ж дивимося на світ, як теля на мальовані ворота. І тішимося, що ті ворота ведуть до ринку.

Так, ринок — це рятівний круг. Але не кожен має можливість його придбати. І тому різнобій.

Тому паніка. Ті, що забезпечені «плавзасобами» — стали «бізнесменами». Намагаються використати

кожну хвилинку і кожную шпаринку. Щоб нажитися. Ті, що не мають «рятівного круга», стають

помаленько люмпенменами. І думають, як вижити. І панічно бояться потопу. І чекають Ноя.

Ноя у нас вже було. Чимало. Але кожен брав у свій рятівний човен лише своєї «тварі по парі».

А решта — тонули...

Отже банальна фраза: «Порятунок потопаючих — справа рук самих потопаючих» — не така вже й банальна. Треба вчитися плавати.

Он той вже вміє. Обладнав «шхуну». З відоочка з-під пірижків. Понакладав жуйки, цигарок. Написав: «Фіодор фром корпорейшен». І пливе.

Де він цього навчився? І де він бере товар?

Де він цього навчився, сказати важко. Дід — ударник комуністичної праці заводу «Більшовик». Баба — востанне Леніна бачила. В гробу. Батько — ударник комуністичної праці заводу «Комуніст». Мама вихована на кращих традиціях піонерок «Артека». А воно — «фром корпорейшен».

Так що це? «Происки» акул імперіалізму? Чи промахи акул соціалізму?

Реальна дійсність. Звичайне життя. І трохи данина моді.

Вчора іменувався спекулянт. Сьогодні — бізнесмен. Вчора називалося «махнуть неглядя». Сьогодні — «обмінятися по бартеру». Вчора був звичайний шулер. Сьогодні — брокер.

Де отой Фіодор бере свій товар? Сказати ще важче. Мабуть, там, де інші його кладуть. Найгу-

манніше правило епохи розвиненого соціалізму: не проходите мимо... того, що не так лежить.

Зараз майже кожен репетує, стогне, ние: «Недавно було усе. А де воно поділося!».

А де воно має взятися? З неба власти? Всі страйкують. Всі хочуть великої зарплати, а маленької роботи. Кожен хоче жити, як в Америці, а працювати, як в Росії.

Ти відроби ту зарплату, яку отримуєш. Тобі за твою роботу не зарплату треба збільшувати, а «срок». Тобі за твою продукцію руки відбивати треба. Ти звик, що працюєш «на государство». А «государство» тебе годує. Як ти працював, так воно тебе й годувало. Як воно тебе годувало, так ти й

працював. А тепер ти вимагаєш «соціального захисту». Від тебе треба захищатися. Ти ось зачинив мене у ліфлі—страйкуєш. Завтра я тебе зачиню у громадському туалеті. І буду пікетувати. Побачимо, чия візьме.

«Соціальний захист». Он Гришка. Тридцять років пропикетував п'яний у кукурудзі. А тепер пікетує під дверима районного керівника. Також вимагає соціального захисту.

Син його жінки. Водій колгоспу. «Зачем мені та незалежна Україна, зачем мені та приватизація! Цілий день крутиш баранку. Нічого не хвата. Горучого не хвата...»

Совісті також «не хвата». Цілий день «крутить баранку» до свого двору. Там у ньому що — диспетчерський пункт?

А скільки таких «віртуозів» в Україні? А скільки в них у руках колгоспних, державних, громадських «баранок»? А скільки вдома приватних бутай? Де те «горуче» набереться? Воно з неба не падає. І з-під бутая, вибачте, не тече. А якби й текло, то він за нього таку ціну загіргилить, що іранська нафта у порівнянні з ним видаватиметься небесною манною. Навіщо їм приватизація? Навіщо їм незалежність? Та вони за отаким ось колгоспно-соціалістичним ладом від Зачепилівки до Кремля на животах проповзуть. Вони із шкіри вилізуть, аби шкурницькі інтереси відстояти.

Воно й не дивно. Стільки років вбивали людям у голови, що рай — це «соціалізм плюс електрифікація». І, як каже Вітя Царапкін, вийшло «короткое замыкание». Закоротило. Мозок на кишку. Усі думки тягне в утробу. Утробна хвороба. І на очі дає. Крім корита, нічого не бачить. І на вуха. Крім «на», нічого не чує. І пам'ять вишибає. Не

тямить, якого він племені, якого роду. Якби ще не оте характерне полтавсько-черкаське «сіль», то присягався б на біблії, що він не «хохоль», а Ага-фія Ликова із «Таежного тупика».

Буває, що національна свідомість прокидається. Коли проміє сивухою контакти в голові. Тоді зареве відчайдушно: «По-го-сі-яга-ла гр-ті-рочки». Але не вище «гогірочки». Щоб не запідозрили у націоналізмі...

З національного духу лише перегар зостався. Горілчаний. І півколіна гопака.

Гопакувати ми вміємо. Бутафорні шаровари, бутафорна шабля, бутафорне «засвістали козаченьки». Тільки шкура натуральна. Труситься при кожному слові «Україна».

«Козаченьки». Від старої кози. Хребта розігнути не можуть. Тіні своєї випростаної бояться. Національна гордість — лише у шароварах...

Такі ми є.

Маємо національних рабів з королівськими апетитами. Але й маємо і національних лицарів. З рабськими болячками... Ще не об'єдналися, а вже роз'єднуємося. Ще не збудували державу, а вже щматуємо її на державки. Ще не зайняли на дійну позицію, а вже створюємо опозицію. Маємо достобіса крикливих і амбітних атаманів, але маємо мало тихих і сумлінних воїнів.

Такі ми є.

Усе вляжеться. Тільки б ми не вляглися передчасно. Тільки б раба із себе вичавити. Раба чужого паня. Раба власного черева. Раба власних амбіцій.

І щоб совість у нас була не бутафорною.
І щоб не були ми такі сердешні. Не затішилися

національними прапорами. Не замилювалися національними піснями, не задрімали у національних шароварах.

Бо по степах наших, по селах і містах наших, на святих місцях понівечених скіфських баб, ще стоїть сатанинський кремлівський дід з протягнутою рукою... І чигає на нашу свободу...

НЕ ХМУРТЕСЯ

Звернення Вані Молдавана
до народу України

Народе мій!

Многоликий у своїй національній розмаїтості!

Монолітний у своїй єдності!

Схиляю перед тобою свого довгого носа. І стаю на коліно.

За те, що ти встав з колін.

Слава Богу, «світле майбутнє» позаду. Слава Богу, ти вже не працюєш на «благо отечества», а на своє благо. Слава Богу, «отечество» вже околіло. Зосталися тільки с о б а ч а к и, які ще виють по тому «отечеству». І на нас погавкують. Але чим ближче до Божої благодаті, тим чорти скаженіють у хаті. Перебісяться.

Святі отці і парафіяни!

Православні і лівославні!

А ви бачили живого чорта? У церкві?

Я бачив. У подобі старшої сестриці Гафії.

Як він молився! Як бив поклони! Як вицілював святі ікони! А вийшов з храму, зустрів пара-

фіянку, що вийшла з іншого храму, — очі вогнем, на голові повилазили роги, пазуряками уп'явся в її волосся. І гамселить. І воїствує. За свою церкву. За свого отця. За свою парафію...

Зведіть взори до небес святих. Скільки церков там бачите? А священників скільки?

Молимося Богові, а не священнику. І він для нас єдиний на небесі — В с е в и ш н і й.

І на землі для нас єдиний Бог — У к р а ї н а.

Тож самі єдині будьмо. Душею. Серцем. І помислами своїми.

Бо всякій нечисті хочеться, щоб ми чубилися. Щоб ми сварилися. Бо де нема злагоди — нема єдності. А єдності нашої дуже бояться от с о б а ч а к и, які хотіли б нас бачити вічними рабами.

То ж хто де хоче, молимося. Але любимося. І, як кажуть галичани: маймося, тримаймося, шануймося і не з'їдаймося!

Народе ковбасолюбивий!

Нема ковбаси. Свині свинячою дорогою йдуть за кордони рідної землі. А нам зостається лише свинство. І чуже, і своє.

Співробітниця Гаврила з Мозамбіка свинарка. Астраущенко з цього приводу каже:

— Нехай ідуть. Ліш би не було громадянської війни. А то, як ми їм не дамо, вони можуть на нас поїти...

Що ж до іншого м'яса, то ми, в основному, розводили голубів. Домінуюча порода — «голуб миру». Правда, його живого ще ніхто не бачив. Лише на картинках. А з голубів, як казав дід Тимоха, користають відразу три господарі: яструб має м'ясо, вітер — пір'я, а господар — лайно. З цього продукту, як відомо, ковбасу не зробиш.

Але ковбаса у нас буде. Та ж свинарка Астраушенко обіцяє:

— В ознаменування міжнародного дня трудящихся я могу дати від льохи Альфи по 25 поросят. Тільки, щоб колгосп купив породистого брѣкера. А то по телевізору патякають «продається брокерское место», а брокера не продають. «Мест у нас своїх вистачає. Півсвинарника.

Чарка у нас є.

Поки на нашій суверенній землі ростиме, хоч один буряк, чарка у нас буде.

Правда, дещо наростають національні амбіції. Дехто з вузькопатріотичних міркувань не хоче пити «Русскую» і «Московскую». Ще й називає їх гідолою.

Штани.

Нема. Але те, на чому носити, є, і слава Богу, не схудло. А як почне марніти, то й штани знайдуться. Ті, якими запаслися у попередні роки.

Коли ми були у вічній мерзлоті, носили штани ватяні.

Коли нас перегнали у печеру розгорнутого соціалізму, ходили зовсім без штанів. І босі. Тому й світ називає нас «комуністичною босотою».

Вожді дбали, щоб у нас на кожну душу було достатньо чавуну. І сталі. І свинцю. Тому майже всі ходили в сталевих наручниках. Іли з чавунних банячків. А коли діставали свою порцію свинцю, лягали під чавунні плити. Там штанів не треба...

Потім коли нам дозволили поголовно красти, з'являється усе.

Потім усе розікрали. І дивуємося, де воно поділося?

Що ж буде далі? Далі буде гірше. Приватизація.

Як повідомив Гаврило з Мозамбіка, на їхньому хуторі приватизації найбільше боїться Гришка Кіт.

— Як ж мені тепер прожити? — бідкається він. — Я ж звик усе життя красти. У государства... Що ж я тепер сам у себе крастиму?

Гаврило його заспокоїв:

— Зате у Сибір тебе не закурять. Ні в Магадан.

Бо тепер це вже за кордоном...

Але штани у нас також будуть, у нас на військових складах стільки штанів... Розпочнемо конверсію.

Тільки усім разом зодягати небезпечно. Московські квакуни піднімуть рейвах, що хохли збираються воювати Росію...

Буде у нас все.

Щоб ми лише не порізали корів на «барабани революції». А мануфактуру не витратили на лозунги і плакати...

Над нашою хатою ще хмарно. Але вже з проясненням.

У нашій хаті ще багато нечисті.
Але хата — своя. Ні від кого незалежна. Ні від «старшого брата», ні від заморського свата.
Отож — до праці!

Всі. Навіть ті, які були великими членами. І членами політбюро. І членами з такого-то року, і ті, що несли з «вождем» «брєвно». І ті, що те «брєвно» у тайзі різали. І ті, що востанне «вождя бачили». Бо ваш «человек» пройшовся по нашій землі «как хазяин» і залишив руїну.

І до злагоди.
 Не шукаймо крайнього.
 Крайніх давно шльопнули.
 Не шукаймо винних. Винних давно визначили.
 Винен «піонер».
 У чорному ящику з погорілого корабля соціалізму знайшли записку: «ПІОНЕР! ТЫ ЗА ВСЕ В ОТВЕТЕ!»
 Тож не хмуртеся одні на одних.
 Розумні — проявіть свою політичну мудрість.
 Дурні — свої «політичної мудрості» не проявляйте.
 До праці!
 До злагоди!
 Піднімем з руїни неньку Україну!

З М І С Т

Будьмо	5
Хунта діє	8
З думою про народ	12
Мені їх шкода	14
Час розплати настав	16
«Мы наш, мы новый мир построим...»	21
Аналога нема	24
З думою про майбутнє	27
«Накось не такось...»	29
Дерзай, Іване!	31
Лист запорожців яничарам	34
Лист запорожців ханам і ханікам	37
Платформа	41
Спагетті	44
Сінгапурії	47
Думайте ... визначайтеся	51
І силою, і правдою	56
Указ Генерального Президента	58
Ах, колосально!	60
Альтернативний варіант	62
«Щєствіє»	64
В порядку конверсії	67
«Весельє ребята»	70
Експерименти	75
Послання	72
Який Сава, така й слава	79
«Ты все смогла, моя Россия»	81
«Чудо-юдо»	87

« Дела-дела... »	91
Вознесімося!	95
« Мово рідна, слово рідне »	98
« Дешовка »	101
Сексуальні роздуми	109
Супер	112
Двері	116
Делікатне питання	117
Метаморфози	119
« Поле чудес »	120
Викарабкуємось у люди	122
Вірний « Руслан »	125
Сійся, родися..	131
Ми є такі	133
Не хмуртєся	138

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

Дудар Євген Михайлович

ХУНТА ДІЄ

Сатира і гумор

Підписано до друку 26.03/96. Формат 70x100^{1/2}.
Папір друк. № 2. Літературна гарнітура. Офсетний друк.
Умовн. др. арк. 5,85. Умовн. фарбовідб. 6,16. Обл. вид.
арк. 5,96. Тираж 50000 прим. Зам. № 765. Ціна вільна.

Рекламно-видавничий центр «Орбіта»
254212, Київ-212 а/с 177/6.

Уманська міська друкарня, 258900 м. Умань,
Черкаської обл., вул. Шевченка, 26